Copyrighted Material

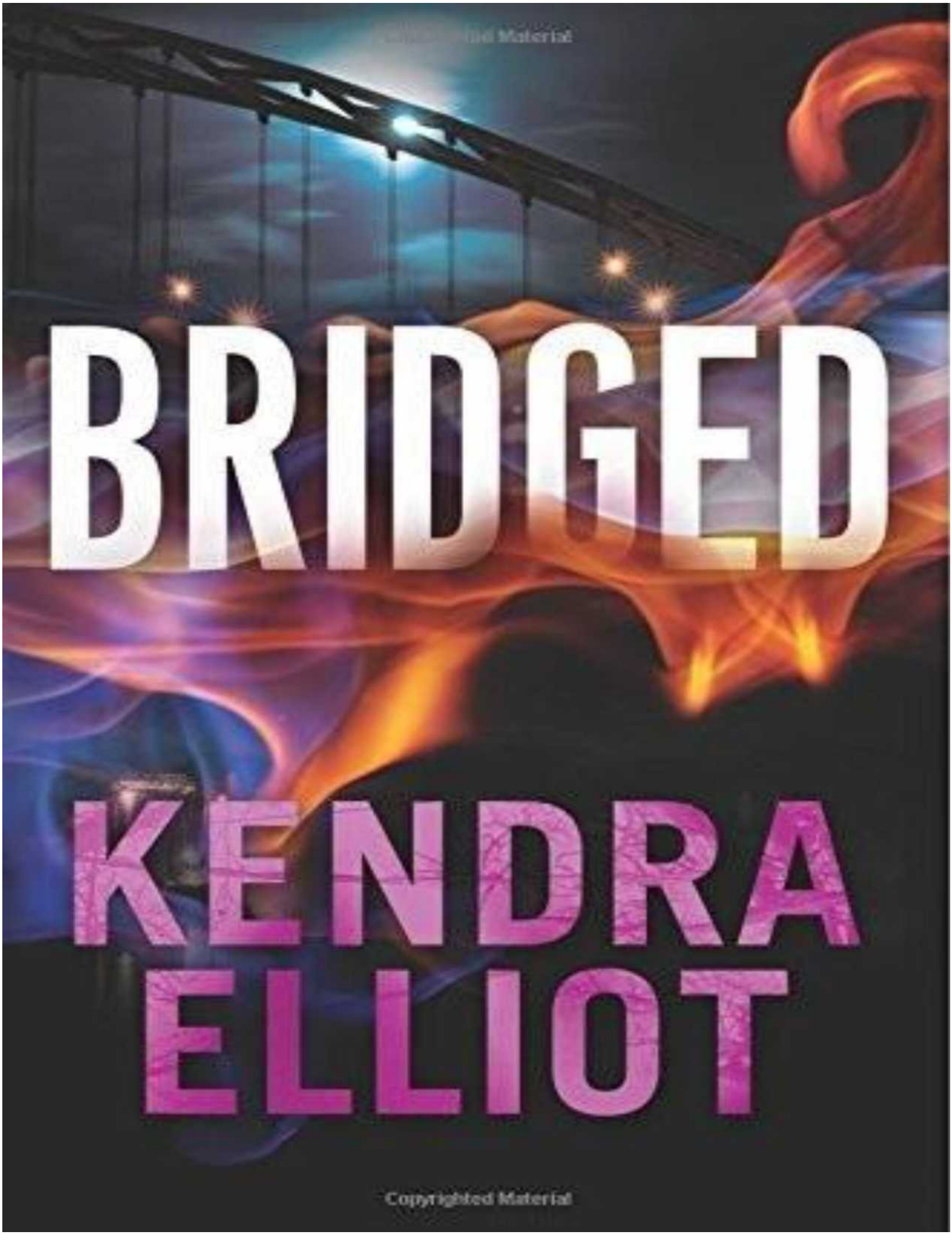

Copyrighted Material

Kendra Elliot

Seria: Callahan & McLane # 2

Conectat

Titlul original: Bridged

Traducere de

Julliet Attoh

Capitolul 1

S-a aplecat mult peste marginea de oţel şi beton a podului, respirând adânc mirosul rece şi umed al râului. La această oră, dimineaţa devreme, traficul era uşor. Se îmbrăcase în haine închise la culoare şi se lipise de umbre pentru a evita privirile şoferilor, pentru că pietonii nu aveau ce căuta pe podul Fremont. Închise ochii în timp ce şina metalică îi săpa în burtă şi se ridică pe vârfuri, întinzându-se cât putu de mult.

Dacă mă aplec un pic mai mult şi împing bine...

A deschis ochii şi a privit în jos, prin noapte, la apă, imaginându-şi cum ar fi fost să cadă atât de departe, ştiind că cel mai probabil s-ar fi terminat cu moartea. Era o cădere de 50 de metri până la apă. A verificat. Citise tot ce se putea citi despre pod înainte să pună piciorul pe el. Iar faptul că stătea acolo unde nu ar fi trebuit să stea cineva la două dimineaţa îl făcea să îi înoate capul.

Frig. Singur. Puternic.

Fără frică.

Se va simţi ca şi cum ar zbura?

Ar putea termina totul aici. Să arunce în vânt planul său complicat.

Era ceva liniştitor la gândul ăsta. Să nu-şi mai facă griji pentru nimic niciodată. Dintr-o dată a înţeles atracţia sinuciderii pentru oamenii care se luptau; ei pur şi simplu voiau ca totul să înceteze. Totul.

Încă aplecat peste margine, a ridicat capul şi s-a uitat la

orizontul oraşului Portland.

Frumos. Culori şi lumini.

Nu avea nicio dorinţă de a pune capăt lucrurilor acum. Era doar începutul.

Voi simţi la fel peste o săptămână?

Îşi scoase îndoiala din minte şi se îndreptă, pierzându-şi ameţeala provocată de pericolul de acum o clipă. Nu era vina lui. Nu avusese de ales.

Avea o treabă de făcut. Apucând frânghia, a făcut un nod practic în jurul balustradei groase de metal şi a verificat traficul.

Totul era liber.

A apucat pachetul greu din vehiculul din spatele lui şi l-a aruncat stângaci peste marginea podului.

O parte a creierului său se aştepta la o împroşcare, dar frânghia din jurul gâtului corpului a rezistat.

Un motor îndepărtat a semnalat că cineva traversa podul. S-a grăbit să ia conurile portocalii, le-a aruncat prin intrarea laterală şi a închis uşa.

A sărit în dubiţă, şi-a verificat oglinzile retrovizoare şi a intrat pe bandă.

Capitolul 2

„Cum pot fi siguri că nu este o sinucidere?” Mason Callahan a auzit un poliţist mormăind în spatele lui.

Se întoarse să-l privească pe poliţistul în uniformă marinărească. Tânăr.

„Pentru că e greu să-ţi legi un ştreang în jurul gâtului şi

să te târăşti pe marginea unui pod când mâinile şi picioarele îţi sunt legate.”

Poliţistul a avut bunăvoinţa să roşească. Mason a întors spatele şi s-a concentrat asupra victimei din spatele paravanului temporar care bloca vederea vehiculelor care treceau.

„Nu toată lumea are ochiul tău ascuţit, Callahan”, a glumit Ray Lusco alături de el. „E nevoie de zeci de ani pentru a depista lucrurile pe care le faci tu.”

„Du-te dracului”, a răspuns Mason în mod plăcut. Ray îi fusese partener timp de aproape un deceniu, în perioada în care lucrase la divizia de infracţiuni majore a Poliţiei de Stat din Oregon. Mason putea să-i spună orice lui Ray. Nu că şi-ar fi ţinut gura în faţa cuiva.

Dr. Seth Rutledge scoase un termometru dintr-o tăietură pe care o făcuse în carnea de sub coastele cadavrului şi îl studie. „Ei bine, cel puţin cineva mi – a uşurat munca”, a glumit Seth. „Nu am haine cu care să lucrez.”

Victima fusese spânzurată complet goală.

Mason îl privea pe medicul legist cum pipăia cadavrul extrem de alb de pe acostamentul autostrăzii de peste podul Fremont. Un barcagiu anunţase cu două ore în urmă că cineva se spânzurase de cel mai frumos pod din Portland. Poliţia din Portland a ridicat cadavrul şi apoi a sunat imediat la OSP pentru Crime Majore. Divizia de detectivi din Portland era supraîncărcată şi aproape că fusese închisă de o gripă virulentă.

Deoarece cadavrul fusese găsit pe o autostradă de stat, Mason s-a gândit că, oricum, cazul aparţinea Poliţiei Statului Oregon.

„Cât timp, doctore?” a întrebat Mason. Îi plăcea de Seth Rutledge. Doctorul preluase fără probleme biroul medicului

legist toamna trecută, ocupând o funcţie importantă.

Seth îşi încreţi nasul. „Care e temperatura afară? Două grade?”

„Nu ştiu, dar e al naibii de frig. Mai ales aici sus, în vânt”, a adăugat Ray.

„Da, cu siguranţă o răcire majoră a vântului. După temperatura actuală a ficatului şi presupunând că a fost afară tot timpul, aş spune că a murit acum 12-18 ore.”

„Nimeni nu a observat că a stat aici în tot acest timp?” a întrebat Mason. „Asta l-ar fi pus aici înainte de ora de vârf a nopţii trecute.”

„Nu a murit din cauza spânzurării”, a spus Seth. „Era mort înainte de asta. Cineva a spânzurat un tip care era deja mort.”

„Ce?” au întrebat Mason şi Ray la unison.

Medicul legist l-a întors pe bărbat pe o parte şi le-a arătat celor doi detectivi dungi purpurii pe spatele şi fesele bărbatului.

Până în acest moment, Mason îl văzuse pe bărbat doar întins pe spate. Mâinile victimei fuseseră legate în faţa corpului. Asta îl făcuse pe om să pară liniştit.

Seth arătă spre dungi. „A stat pe spate destul de mult timp după ce a murit. Lividitatea este fixă. Dacă ar fi fost spânzurat, sângele s-ar fi depus în picioare şi în partea inferioară a picioarelor. După ce inima nu mai pompează, gravitaţia îl trage...”

„-în cel mai de jos punct din corp”, a încheiat Ray. „Aşadar, aceasta nu este scena crimei noastre.” A suspinat zgomotos şi a făcut o notă în carneţelul său.

Mason se ghemui lângă medicul legist. „Cât timp ar fi trebuit să stea pe spate ca să nu i se dezvolte culoarea în picioare când a fost spânzurat?”

„Undeva între şase şi douăsprezece ore.” Medicul a trasat cu degetul dea lungul unui model alb de pe partea inferioară a spatelui mortului. „Asta e ciudat. În tot acest timp a stat întins pe ceva care a exercitat presiune pentru a împiedica sângele să se depună. Îmi aminteşte de o margaretă. Nu sunt sigur ce ar putea cauza această formaţiune.”

Mason a studiat modelul floral de 30 de centimetri lăţime şi i-a făcut

semn tehnicianului de la locul crimei să se apropie pentru mai multe fotografii ale spatelui. Pe ce se întinsese bărbatul? O jucărie? O sculptură?

Seth se încruntă la lungimea frânghiei din jurul încheieturilor victimei. Oricine îl legase pe bărbat îi înfăşurase o căptuşeală în jurul ultimei treimi a antebraţelor înainte de a acoperi căptuşeala cu câţiva metri de frânghie.

De ce să protejezi pielea de frânghie dacă ai de gând să-l omori pe tip?

Seth trase uşor de căptuşeală, încercând să vadă dedesubt. „La naiba. Pot să văd nişte sânge aici, dar nu îndrăznesc să îndepărtez frânghia până nu o pot face într-un mod care să păstreze probele.”

O maşină a claxonat, iar Mason a fost recunoscător pentru paravanul pus de poliţia din Portland. Dar nu era suficient. Maşinile de poliţie şi duba de la morgă le spuneau şoferilor că se întâmplă ceva. Câţi oameni încetineau să facă poze cu telefoanele lor?

Traficul la ora de vârf a dimineţii a fost lăsat să treacă, dar a fost limitat la o singură bandă. La început, toate cele patru benzi spre vest de pe pod au fost închise în timp ce poliţia şi tehnicienii strângeau probe. Navetiştii norocoşi care mergeau spre est treceau peste râu pe nivelul inferior al

podului, fără să ştie de moartea de la nivelul superior. Mason aproape că auzea înjurăturile şoferilor care se îndreptau spre vest şi întârziau la serviciu. Ora de vârf în centrul oraşului Portland era groaznică într-o zi bună. Adaugă o problemă la una dintre numeroasele deschideri ale podului şi situaţia se înrăutăţea

$$1 \quad 5 \quad 5 \quad 5$$

exponenţial.

În opinia lui Mason, Portland ar putea folosi cu uşurinţă încă o jumătate de duzină de poduri. Nimeni nu ajungea repede nicăieri în timpul orelor de vârf. Mai ales dacă trebuia să traversezi râul Willamette.

În ceea ce priveşte podurile, Fremont era unul bun. Avea opt benzi pentru a găzdui navetiştii, spre deosebire de vechiul pod Sellwood, cu cele două benzi înguste care îl făceau pe Mason să vrea să închidă ochii în timp ce traversa. Fremont avea un aspect modern şi elegant, cu o singură arcadă mare care afişa la vârf steagul Statelor Unite şi steagul statului Oregon.

Seth a lăsat cadavrul pe spate. Îşi scoase mănuşile subţiri de vinil şi le aşează pe pieptul bărbatului pentru a fi duse înapoi la biroul examinatorului împreună cu cadavrul. „Voi avea un interval de timp mai bun pentru tine mai târziu în această după-amiază.

„O zi lejeră?” a glumit Mason. Nu se aştepta la o autopsie până mâine dimineaţă.

„O zi lejeră este întotdeauna un lucru bun, în opinia mea”, a răspuns Seth. „Aştept cu nerăbdare ziua în care pot să stau şi să citesc o carte în birou, în loc să număr găurile de gloanţe din spatele cuiva.”

„Dar dacă ai sta doar în birou, ai rata scene ca aceasta”, a spus Ray, indicând răsăritul portocaliu şi roz din spatele muntelui Hood. De pe podul Fremont, priveliştea era de-a

dreptul spectaculoasă.

Mason mormăi. Avea încredere în Ray să îi arate că paharul era pe jumătate plin. Era al naibii de frig pentru luna februarie, iar Mason nu băuse încă suficientă cafea. Apelul îl trezise cu o oră înainte ca alarma lui să sune şi îi fusese al naibii de greu să o lase pe Ava în patul lor cald. Ea mormăise şi se agitase în timp ce el răspundea la telefon, apoi se culcase din nou imediat. Erau împreună de câteva luni, iar lui îi plăcea să se trezească în faţa ei în fiecare dimineaţă. Se uită la ceas. Ava era deja în drum spre sediul FBI de lângă aeroport.

Dimineaţa putea fi mai rea, recunoscu el. Putea să plouă torenţial în timp ce el stătea afară cu un cadavru. Avusese parte şi el de astfel de scene.

O bufnitură îndepărtată i-a intrat în conştiinţă şi şi-a ridicat privirea pentru a vedea două elicoptere de ştiri departe, în josul râului. Elicopterele ar fi fost deja în aer pentru traficul de dimineaţă. Păreau departe, dar Mason ştia că camerele lor de luat vederi puteau face zoom în apropiere. Ecranul temporar bloca scena de la trafic, dar un elicopter aflat în locul potrivit ar fi avut o privelişte perfectă. El a făcut semn ca doi poliţişti să stea între elicoptere şi cadavrul gol. Desigur, ambele elicoptere şi-au schimbat imediat poziţia. „Supravegheaţi-le”, le-a ordonat el poliţiştilor. „Încercaţi să le reduceţi vizibilitatea la minimum”. Pentru moment, vulturii au fost opriţi, iar el a scanat restul scenei.

De ce să pună în scenă acest spectacol? Tipul era deja mort.

Pietrişul uşor şi resturile obişnuite de pe autostradă împânzeau zona. Ştia că tehnicienii adunaseră toate probele înainte de a deschide singura bandă de circulaţie. Frânghia din jurul gâtului fusese deja împachetată şi etichetată.

Poliţiştii care interveniseră o tăiaseră într-o încercare de resuscitare, iar Mason îşi încrucişase degetele ca nicio probă cheie să nu fi fost deteriorată.

A fost spânzurarea simbolică pentru criminal sau pentru victimă?

Dr. Rutledge studie chipul victimei. „Pare destul de sănătos. Construcţia este în formă bună. A avut grijă de el. Nu are verighetă.”

Mason clasificase deja mental victima. Bărbat, treizeci de ani, constituţie medie, blond, piele foarte palidă. Fără tatuaje vizibile sau cicatrici mari. Faţă simetrică. Dar o sprânceană era destul de mult mai înaltă decât cealaltă, făcând cadavrul să pară îndoielnic cu privire la ultimele sale clipe de viaţă. Mason îşi schimbă poziţia pentru a-l privi drept în faţă. *Ceva nu e în regulă.* A întins o mână înmănuşată pentru a peria părul să-l despartă pe partea *corectă.*

„Oh, rahat”, a şoptit Ray peste umăr. „Acela e Carson Scott. Reprezentatul Statelor Unite.”

Dimineaţa lui Mason a luat o întorsătură bruscă în rău.

$$$

Agentul special Ava McLane a ridicat capacul ibricului de cafea din sala de pauză şi a adulmecat cu precauţie. Cineva avea obiceiul să facă cafeaua de cinci ori mai tare decât ar fi trebuit să fie, iar ea avea o bănuială că acel barista preparase doza curentă. A turnat o jumătate de centimetru în ceaşca ei, tresărind la culoarea neagră. A sorbit şi a simţit cum limba i se încreţeşte la amăreală. A sorbit din nou. Nu era atât de rea. Şi-a umplut cana şi a luat o chiflă pentru a contrabalansa acidul în drum spre stomac.

Cu mâinile pline, s-a întors la biroul ei pentru a

răspunde la e-mail. Luni dimineaţa. Niciun apel peste noapte fusese o binecuvântare. Înainte de accidentare, lucrase cu divizia de infracţiuni împotriva copiilor din cadrul biroului FBI din Portland. Adesea era nevoie de un stomac puternic, dar fusese hotărâtă să fie vocea cea mai zgomotoasă, cea mai bătăioasă pentru a-i investiga pe laşii care abuzau de copii. Cineva trebuia să-i apere pe cei tăcuţi. În timpul concediului de recuperare, un alt agent îi luase locul ca unul dintre coordonatorii de la Crime împotriva copiilor, iar Ava se afla în prezent într-o misiune temporară de şaizeci de zile la Infracţiuni violente/Majori infractori, alias VCMO.

S-a lovit cu partea superioară a braţului de colţul biroului, şi-a vărsat cafeaua şi a văzut stele. Inspirând adânc, a strâns din dinţi până când durerea a dispărut. Cu mai puţin de două luni în urmă, primise un glonţ în braţ, aproape de umăr. Acum, o frumoasă placă de metal cu patru ştifturi îi ţinea humerusul împreună. Se întorsese la muncă imediat ce medicul şi fizioterapeutul îi dăduseră permisiunea să se ocupe de un birou. „Muncă uşoară”. Fără chestii fizice.

VCMO presupunea la fel de mult să stea şi să se uite la un monitor de computer şi să meargă la interviuri ca şi postul ei anterior. Din fericire, glonţul îi rănise braţul stâng. Întotdeauna o durea la sfârşitul zilei, dar durerea era binevenită.

Însemna că trăia.

Mason spunea mereu că a avut noroc că atacatorul nu a împuşcat-o în cap sau în gât. Trecuseră câteva săptămâni înainte ca amândoi să nu mai aibă coşmaruri cu Kent Jopek. Acesta o răpise pe fiica vitregă a fostei soţii a lui Mason şi apoi o împuşcase pe Ava în timpul negocierilor cu ostaticii.

Ava şi-a lăsat mâncarea jos, s-a aşezat pe scaun şi a căutat Advil-ul din sertarul de sus. Mai devreme în dimineaţa

aceea, decisese să încerce să sară peste medicamente, dar acum ştia că va suferi toată ziua dacă nu le ia. Tocmai îşi deschisese e-mailul când i-a sunat telefonul de la birou.

„Agent special McLane”, a spus ea în jurul unei guri de covrig.

A existat o pauză la celălalt capăt al firului. „O caut pe Jayne McLane. Te-a trecut ca persoană de contact în caz de urgenţă”, a spus o voce răguşită de bărbat.

Ava se îndreptă în scaunul ei. „Jayne? Este bine? Sunt sora ei.”

„Asta am sunat să aflu. Nu a apărut la muncă ultimele trei zile.”

Ava s-a prăbuşit pe spate. *La naiba, Jayne!* „Îmi pare rău. Rareori aud de ea. Ai încercat pe telefonul ei mobil?”

„Da, a fost deconectat.”

„De unde suni?” a întrebat Ava, frecându-şi fruntea, recunoscătoare că Advil-ul îşi făcea deja efectul în organism.

„Party Mart. Trebuia să fie aici mai devreme pentru inventar.” Bărbatul a suspinat. „Dar nu am fost surprins din moment ce nu am văzut-o tot weekendul. Abia am angajat-o acum o săptămână.”

„Nu e foarte de încredere”, a recunoscut Ava. Asta era puţin spus. Geamăna ei nu avusese un loc de muncă pentru mai mult de o lună în ultimul deceniu. Era puţin surprinsă că Jayne o trecuse ca persoană de contact în caz de urgenţă, dar probabil că era singura persoană pe care Jayne o cunoştea cu un număr de telefon stabil. „Ţi-a dat adresa de acasă de pe strada Şaizeci şi Patru?”

De ce întrebam?

Renunţase la Jayne în ziua în care aceasta trecuse prin camera de spital a Avei după ce fusese împuşcată şi nu o întrebase cum se simte.

Geamăna ei îşi epuizase a doua şansă cu ani în urmă. Dar Ava continua să i le ofere.

A auzit hârtii amestecate la telefon. „Nu, a închiriat un loc pe Walnut.”

Ava habar n-avea unde era acel loc. Sau cu cine locuia sora ei. Şi nu voia să ştie.

„Dacă se întâmplă să auzi de ea, îi spui să o sune pe sora ei?”, a întrebat ea cu reticenţă. O parte din ea avea nevoie să ştie că sora ei încă mai respira. O a doua parte se întrebă de ce naiba îi păsa.

„Sigur. Dacă *ai* veşti de la ea, spune-i că e concediată.” El a închis telefonul.

Ava îşi apăsă degetele pe ochi, încercând să liniştească ţipetele din creier pe care Jayne le declanşa mereu. Geamăna ei plutea de la un bărbat la altul, de la o slujbă la alta şi de la un drog la altul. De prea multe ori, Ava încercase să- şi salveze sora, îi împrumutase bani, o băgase la dezintoxicare. Nimic nu funcţiona.

Nu mai auzise nimic de Jayne de la vizita ei surpriză la spital. Se simţea uşurată că Jayne fusese bine săptămâna trecută, conform spuselor managerului Party Mart. Dar ce se întâmplase cu ea acum? Pentru sănătatea ei mintală, Ava trebuia să o scoată pe Jayne din minte şi să-şi continue viaţa stabilă până când uraganul Jayne avea să vină cu alte distrugeri.

Îl dorea pe Mason, dorindu-şi ca atingerea lui solidă să o calmeze şi cuvintele lui raţionale să o ţină în frâu. Nimic altceva nu o înnebunea mai mult decât să se confrunte cu Jayne. Mason fusese stânca ei în ultimele două luni, în timpul împuşcăturii, al recuperării şi al tăcerii actuale a lui Jayne. Cine ar fi putut ghici că detectivul aspru cu pălărie de cowboy îi va uşura lumea într-o armonie liniştitoare? Ea

funcţiona pe pilot automat înainte de a-l întâlni în timpul răpirilor. Făcuseră o echipă eficientă în timp ce ţineau împreună familia tulburată.

Se îndrăgostise nebuneşte de el fără să-şi dea seama.

Acum îşi petrecea 90 la sută din timpul liber la el acasă. Vorbiseră puţin despre vânzarea uneia dintre locuinţele lor, dar niciunul dintre ei nu insistase asupra problemei. Casa lui era mai mare decât apartamentul ei şi avea o curte împrejmuită pentru câinele lui. Avea sens să fie la el acasă.

Îi plăcea să meargă la el acasă, ştiind că el va fi acolo. Ei bine, în cele din urmă el va fi acolo. Între slujbele lor, lucrau o mulţime de ore neregulate. Nu era rar ca unul dintre ei să primească un telefon în toiul nopţii prin care era informat că prezenţa lui era necesară.

„Bună, Ava.” Agentul special Zander Wells şi-a băgat capul în biroul ei. „Duncan ne vrea pe tine şi pe mine în biroul lui în treizeci de minute.”

Zander era şi el detaşat temporar la VCMO, de la Cybercrimes, abilităţile sale informatice fiind la mare căutare.

„Ce se întâmplă?”, a întrebat ea.

„Nu ştiu încă, dar cred că e important. Vocea lui avea acel ton tăios pe care îl are atunci când ceva uriaş a ajuns pe biroul lui. Aşteaptă nişte informaţii înainte să vorbească cu noi.”

„Mulţumesc. Ne vedem atunci.”

Agentul înalt dispăru tăcut pe hol. Zander era unul dintre cei buni. Mortal de deştept şi cu o memorie ca a unui supercomputer. Plăcut, de asemenea.

Treizeci de minute? Ar trebui să fie suficient timp pentru a face o mică verificare în e-mailul ei. A bătut pe tastatură, dar şi-a simţit nervii întinşi în aşteptarea unui caz fierbinte.

Capitolul 3

„Reprezentantul Carson Scott nu a avut cea mai bună reputaţie”, a comentat Mason în timp ce se uita la imaginile Google de pe biroul său din Portland.

„Asta te surprinde?” a întrebat Ray. „Singurul motiv pentru care l-am recunoscut a fost pentru că faţa lui a fost la televizor toamna trecută, în timpul acelui scandal sexual. Şi nici măcar nu face parte din statul nostru.”

„O mulţime de oameni consideră că Vancouver, Washington, este pur şi simplu un cartier din Portland de pe cealaltă parte a râului Columbia.”

„Oamenii care locuiesc în Vancouver nu o văd aşa. Şi sunt sigur că Scott nu a văzut-o aşa.”

„Se pare că singurul lucru pe care îl putea vedea erau femeile. De obicei cele tinere”, mormăi Mason. „E cu una diferită în fiecare poză. Arată cam de vârsta lui Kirstin”. Blondul reprezentant al Statelor Unite arăta ca James Bond în frac. Nu era de mirare că femeile îl plăceau. Sprânceana înaltă pe care Mason o remarcase la locul crimei îl făcea pe Scott să pară mereu interesat de ceea ce se afla direct în faţa lui. Mason auzise că femeile o găseau sexy.

Dar lui i se părea că avea o notă de sordiditate hollywoodiană.

„Sunt sigur că sunt mai în vârstă decât copilul meu de cincisprezece ani”, a spus Ray. „Scott are cât, treizeci şi trei de ani? Nu este neobişnuit să se întâlnească cu femei de douăzeci de ani la vârsta asta. Dar asta e ceea ce i-a adus toată presa anul trecut. Toată lumea a crezut-o pe soţia acelui donator când a spus că au avut o aventură.”

„Ea a fost credibilă. El nu atât de mult.”

„Atunci de ce nu l-a costat slujba?”

„Poate că-l va costa în timpul alegerilor – oh, rahat -îmi închipui că nu.” Mason a realizat prea târziu. „Oricum, Dr. Rutledge a spus că speră să aibă o cauză a morţii în această după-amiază. Până atunci, avem nevoie de toate vederile posibile ale acelei porţiuni de pod de pe camerele de trafic. Trebuie să localizăm orice familie din zonă şi să aflăm ce a făcut în ultimele zile.”

„Ştiu că a ieşit cu McKenna Drake sâmbătă seara”, a declarat Ray.

„De unde ştii asta? Şi cine e McKenna Drake?”

„Mă uit la pagina lui de Facebook. Este publică. Arată că au fost la un film împreună.” Ray a apăsat pe un buton de pe tastatură. „McKenna Drake. Locuieşte în Portland. Dansatoare la BlazerDancers. A studiat afaceri la Universitatea din Portland.”

„BlazerDancers? Adică dansatoarele echipei profesioniste de baschet?” Privirea lui Ray era lipită de ecran. „Da. Scopul principal al lui Kirstin în viaţă este să danseze într-o echipă profesionistă de majorete sau de dans. Am încercat să-i spun că probabil câştigă mai puţin decât salariul minim pe economie şi lucrează ore nebuneşti.”

Mason s-a ridicat de la birou şi s-a învârtit să se uite peste umărul lui Ray. Ray studia pagina de Facebook a unei tinere foarte atrăgătoare, cu păr negru şi ochi uriaşi turcoaz. Desigur, postarea de top era un link către un cinematograf unde mersese cu Carson Scott. „De ce postează oamenii unde sunt? Ei doar caută necazuri. *Nu sunt acasă, veniţi să-mi jefuiţi casa.”*

„Voi lua legătura cu ea şi o voi aduce la un interviu. Am vorbit deja cu şeful său de personal, care va veni să se întâlnească cu noi. Mâine se întorceau la Washington”.

„Are un şef de personal? De ce? Câţi oameni lucrează

pentru un reprezentant al SUA?”

„Se pare că aproape douăzeci.”

„Iisuse. Vreau un personal. *Am nevoie* de o echipă.” Mason se încruntă la biroul său dezordonat şi ignoră curăţenia extremă a celui al lui Ray.

„Întrebarea este cine îl voia mort?” mormăi Ray. „Soţul sau iubitul vreunei femei cu care flirta? Cineva afectat de o lege pe care a votat-o?”

„Slujba lui deschide o cu totul altă problemă”, a recunoscut Mason. „Denny a dat un telefon la FBI în momentul în care am avut o identificare preliminară a lui. Uciderea unui oficial federal este teritoriul lor.”

„Sunt total de acord cu ajutorul lor. Ei au mult mai multe fonduri şi resurse decât noi”, a declarat Ray.

„Avem deja imaginile de pe cameră?” Mason s-a întors la biroul său şi şi-a deschis e-mailul. Departamentul de Transporturi din Oregon spusese că va trimite prin e-mail înregistrările din seara precedentă şi dimineaţa devreme. Mason se gândea că se întâmplase în toiul nopţii. Dacă ar fi fost să spânzure un cadavru în public, ar fi făcut-o în timpul celor mai liniştite ore posibile. Desigur, nu toţi infractorii erau deştepţi.

„Nu încă.” Ray a tras de cravata lui perfectă ca să şi-o slăbească în jurul gâtului. Un semnal că era absorbit de caz. Detectivul era cu aproape un deceniu mai tânăr decât Mason şi era îmbrăcat ca şi cum ar fi ieşit dintr-o revistă de modă masculină. Uniforma de lucru a lui Mason era blugi şi cămăşi cu guler cu nasturi. Şi cizmele şi pălăria. Ocazional, îşi punea o haină sport şi o cravată dacă avea o întâlnire, dar prefera să fie confortabil. Cravatele nu erau confortabile.

Ray a răspuns la telefon şi a aflat că sosise şeful de personal. A cerut ca şeful să fie plasat într-o sală de interviuri

şi şi-a pus haina sport pe el. Mason a luat un creion proaspăt ascuţit şi carneţelul său.

„Care este numele lui?” a întrebat Mason în timp ce se deplasau pe hol. „Ei. Nissa Roberts.” El a pronunţat-o Nee-sa.

În sala de interviuri, o tânără cu ochii roşii le-a strâns mâna. Mason nu credea că arăta suficient de bătrână pentru a conduce, darămite pentru a conduce echipa unui congresman. Nissa Roberts era micuţă, cu părul blond şi elegant care i se curba chiar sub bărbie.

S-au aşezat cu toţii, iar Nissa a scos un dosar din geanta ei de laptop, a scos o pagină şi i l-a înmânat lui Ray. „Aici este programul lui Carson din ultimele două zile aici în oraş. Înainte de asta am fost în DC.” Ea a mai răsfoit câteva foi de hârtie înainte de a i le înmâna. „Acesta este programul lui din DC de săptămâna trecută. Este exact”, a spus ea simplu. „Şi aici este o înregistrare a voturilor sale recente pe proiecte de lege. Presupun că veţi dori să vă uitaţi prin corespondenţa lui? Am separat corespondenţa ameninţătoare.” Şi-a şters nasul cu un şerveţel şi i-a privit pe detectivi cu expectativă. „Ce vă mai trebuie?”

Mason s-a uitat la Ray, care părea fără cuvinte. *Nu-i de mirare că ea e şefa.*

„Ne pare foarte rău pentru pierderea suferită, doamnă”, a afirmat Mason, întrebându-se dacă încetineşte vreodată.

Buzele Nissei tremurară. „Mulţumesc”, a spus ea cu sinceritate. „A fost un şoc uriaş. Carson a fost ca un frate mai mare pentru mine. Mi -a plăcut să lucrez pentru el.”

Mason s-a aplecat în faţă şi şi-a sprijinit greutatea pe antebraţele de pe masa de conferinţe. „Haideţi să încetinim pentru un minut. Ne-ai furnizat câteva detalii grozave de care avem nevoie, dar hai să vorbim puţin.”

Ea s-a lăsat pe spate în scaun şi a expirat, acoperindu-şi

faţa cu mâinile.

„Mi-e teamă că dacă mă opresc, mă voi prăbuşi”, a şoptit ea din spatele degetelor. „Aşa funcţionez eu”.

Unghiile ei erau muşcate până la cioturi roşii.

E ceva recent? Sau semnul cronic al unui dependent de griji?

„Tu ai fost cea care a lăsat poliţia şi tehnicienii de la locul crimei să intre în casa lui, corect?” a întrebat Ray.

„Da. Imediat ce m-au sunat. Am copii ale tuturor cheilor lui.” Ea s-a încruntat. „Ei spun că nu a murit pe pod.”

Mason nu a întrebat cine erau „ei”. „Este corect. Căutăm locul original al crimei.”

„Într-un fel, mă bucur să ştiu că nu a murit aşa. Ar fi fost oribil.”

Mason nu era în dezacord. Moartea prin spânzurare putea dura mult timp, cu excepţia cazului în care gâtul se rupea instantaneu.

„Voi doi locuiţi în DC, corect? Dar aveţi case şi aici?” a întrebat Ray.

Nissa a dat din cap. „Stau cu părinţii mei când suntem în oraş şi închiriez o locuinţă în DC. Carson stă şi el cu chirie în DC, dar are un apartament în Vancouver. Călătoreşte mult înainte şi înapoi. Eu vin cam o treime din timp. Depinde ce se întâmplă în fiecare oraş.”

Ray a studiat una dintre foi. „E ocupat în fiecare minut. Mai ales când e acolo.”

„Da, când e aici, de obicei are o săptămână de lucru de şaizeci de ore. În Est, chiar mai mult.”

„Dar şi-a făcut timp pentru un film acum două seri”, a adăugat Mason.

„Trebuie să aibă o viaţă la un moment dat.” Ochii albaştri ai Nissei au devenit reci, iar Mason s-a întrebat cât

de des trebuia să îşi apere şeful.

„Bineînţeles că trebuie. O cunoşti foarte bine pe McKenna Drake?”

„Da. Eu le-am făcut cunoştinţă. E o fată drăguţă.” Ochii ei s-au dezgheţat un pic.

„Sunt implicaţi romantic?” a întrebat Mason.

„Aş spune că nu. De obicei se întâlnesc o dată sau de două ori când el e în oraş. Dar el se întâlneşte şi cu alte femei. El păstrează totul la nivel de prietenie. Nu există cineva special în viaţa lui, domnilor detectivi. De multe ori se plânge că nu are timp pentru o relaţie în afară de munca lui.”

„Nu este o viaţă uşoară.” Mason înţelegea asta prea bine. Era divorţat de mai mulţi ani. Ava era prima lui relaţie stabilă de la divorţ. Până acum părea să funcţioneze pentru că ea era căsătorită cu guvernul federal, iar el era profund implicat cu statul. Îşi înţelegeau unul altuia sarcinile de serviciu. „Cum rămâne cu scrisorile pline de ură? Apeluri telefonice de hărţuire? Presupun că ţineţi o evidenţă a acestui gen de lucruri?”

„Da, cu siguranţă. Pe cele deranjante le trimitem Serviciului Secret, dar restul le păstrăm în cazul unei situaţii ca aceasta. L-am rugat pe unul dintre băieţii din est să compileze un dosar pentru tine. Vi-l voi trimite când îl voi primi.”

„Îţi aminteşti ceva de la început?” A întrebat Ray. „Când ai auzit că a fost ucis, la ce te-ai gândit în ceea ce priveşte posibilii suspecţi?”

Nissa şi-a strâns buzele şi s-a uitat la peretele din spatele lui Mason.

„Mintea mea a mers într-un milion de direcţii diferite. Pe cele mai multe dintre ele le-am înlăturat imediat ca fiind ridicole.” Şi-a crăpat încheieturile mâinii drepte, încercând să

îşi adune gândurile. „Fiecare vot scoate la iveală ciudăţeniile. Uneori, Carson simţea că nu poate face nimic bine.” L-a privit pe Mason în ochi. „De multe ori i-am spus să voteze aşa cum îl îndruma electoratul şi instinctul său şi să îi ignore pe detractori. Întotdeauna va exista cineva cu o opinie diferită.”

„Se pare că nu a fost cea mai plăcută slujbă”, a oferit Mason.

„A fost greu.” Nissa şi-a răsucit degetele. „Nimeni nu ştie asta, dar el nu avea de gând să candideze din nou. S-a tot hotărât dacă vrea să continue, dar ultimul an a fost pur şi simplu prea stresant. Voia să renunţe”, a spus ea încet. „A fost prea rău. Avea atât de multe lucruri bune pe care voia să le facă, dar procesul şi scrutinul public nesfârşit îl distrugeau pe dinăuntru.”

„A trecut prin momente dificile toamna trecută”, a spus Ray, făcând aluzie la acuzaţiile de aventură.

„Nu el a facut-o”, a spus ferm Nissa. „Ea s-a dat la el, iar el a respins-o. Asta a înfuriat-o. Şi asta i-a distrus viaţa timp de trei luni. El va nu va fi niciodată la fel.”

Focul din ochii ei l-a surprins pe Mason. Nissa Roberts era foarte pasionată să-şi apere şeful. Era o calitate bună la un angajat.

Dacă şeful merita apărat.

„Pari foarte sigură”, a afirmat Mason. „Ştiu că incidentul s-a terminat pe un zid de cărămidă 'ea a spus, el a spus' şi, odată ce autorităţile au decis că nu s-a întâmplat nicio infracţiune, au lăsat-o baltă. Dar aş spune că publicul larg a favorizat-o pe femeie.”

„Ai dreptate. Nimic nu l-a frustrat mai mult pe Carson decât imposibilitatea de a dovedi că nu el a făcut-o. El era vinovat în urma unui proces de presă. Asta i-a influenţat puternic decizia de a nu candida data viitoare.” A luat un

şerveţel din cutia de pe masă şi şi-a suflat nasul.

Mason s-a uitat politicos în altă parte şi a scanat programul ultimelor două zile pe care ea le dăduse. „Aici scrie că ar fi trebuit să aibă o întâlnire de tip primărie aseară. Aţi observat că nu a apărut.” El a ridicat privirea. „Te-a surprins asta?”

„Complet. Carson este meticulos cu programul său. Şi faptul că nu am auzit de el a fost supărător. I-am sunat pe toţi cei la care m-am putut gândi şi i- am trimis mesaje şi e-mailuri de zeci de ori.” Şi-a tamponat ochii. „Acum ştiu de ce”, a spus ea încet. „Au spus cum a fost ucis de fapt?”

„Nu. Sperăm să primim veşti de la medicul legist în această după- amiază.” Mason a făcut o pauză. „Ştii cumva dacă avea asigurare de viaţă? Sau cine ar putea fi beneficiarul?”

„Avea asigurare de viaţă prin intermediul Federal Employees'. Cred că e de aproximativ trei sferturi de milion. Nu ştiu cine o va primi. Presupun că unul dintre părinţii lui.”

Ray făcu o notă. Luaseră legătura cu părinţii mai devreme în acea zi şi vorbiseră cu un frate. Părinţii erau tulburaţi, dar fratele înţelesese că detectivii trebuiau să vorbească cu ei. Promisese să sune mai târziu în acea zi.

Mason ura să deranjeze rudele apropiate când suferiseră o lovitură cruntă, dar crima nu putea aştepta. Primele câteva zile erau cruciale pentru rezolvarea unui caz. Iar familia era întotdeauna exclusă prima.

„Nu ne-ai oferit niciun nume şi nici nu ne-ai sugerat o direcţie în care să ducem ancheta. Nu există nimeni în mod special care să vă sară în minte ca având un topor de tocat?” a întrebat Mason.

Nissa a sfâşiat şerveţelul în mâini, cu privirea aţintită asupra mizeriei.

5 5 5 y 1 5 1

„Nu. O să vă anunţ.”

Ray şi Mason schimbară o privire. El s-a întrebat dacă femeia nu era încrezătoare în suspiciunile ei sau dacă avea ceva ce ţinea pentru ea. Mason a strecurat o carte de vizită pe masă. „Vă mulţumesc pentru timpul acordat, doamnă Roberts. Vă rog să sunaţi dacă vă mai trece ceva prin minte.”

Cei trei s-au ridicat şi au început să iasă pe uşă. „Oh, doamnă Roberts. Ştiu că mâine trebuia să vă întoarceţi în DC, dar v-ar deranja să mai rămâneţi în oraş câteva zile? Sunt şanse mari să avem nevoie să vorbim din nou cu dumneavoastră. Doar pentru a clarifica unele lucruri.” Mason i-a oferit tinerei femei un zâmbet politicos.

Ea a pălit şi a dat din cap. „Desigur.”

Mason şi Ray au privit-o cum se îndreaptă spre hol, cu tocurile înalte pocnind pe gresie.

Ray a suspinat. „Cred că părem demni de încredere şi competenţi. De ce au oamenii reţineri faţă de noi? Nu ştiu că noi suntem băieţii buni?”

„Dă-i timp. Cred că vom avea veşti de la doamna Roberts foarte curând.”

„Gata să aruncăm o privire la apartamentul lui Carson?”

„Să mergem.”

$$$

Poliţistul din Vancouver care ţinea jurnalul scenei în faţa apartamentului lui Carson Scott abia dacă a mişcat o sprânceană la insignele FBI ale Avei şi Zander. „Asta devine din ce în ce mai mare”, a comentat el în timp ce Zander semna. „Faptul că Scott este membru al Camerei

Reprezentanţilor a Statelor Unite atrage agenţia voastră în anchetă, locaţia cadavrului său a atras OSP, iar micul nostru departament acoperă terenul pe care se află casa lui.”

„Cu cât mai mult, cu atât mai bine, spun eu întotdeauna”, a afirmat Ava. Poliţistul nu părea resentimentar; el doar spunea ceea ce era evident. Jurisdicţiile făceau investigaţiile complicate. De obicei, FBI-ul aştepta să i se ceară ajutorul de la alte departamente de poliţie, dar uciderea unui congresman cădea direct sub umbrela FBI-ului. Semnă registrul şi îngheţă când recunoscu două nume mai sus.

Ei bine, asta va fi interesant.

„Ziua noastră tocmai a luat o nouă întorsătură, Zander.” Ea a îndreptat pixul spre numele lui Mason.

„El a prins cazul?”

„Aşa se pare.”

Fruntea lui Zander s-a încreţit. „Este un conflict?”

„Personal, deloc. Dar părerea lui Duncan ar putea fi diferită.” *La naiba.* Duncan ar fi bine să nu o smulgă din acest caz. Era nerăbdătoare să afle de ce un congresman fusese ucis şi lăsat să atârne într-un mod atât de public. *Vreau cazul ăsta.*

„Poate ar fi mai bine să-l sunăm pe Duncan”, a sugerat Zander cu jumătate de gură, în timp ce-i studia faţa.

„Hai să intrăm mai întâi şi să vedem ce se întâmplă.” Ava merse înainte, fără să-l lase pe Zander să-i pună îndoieli în cap. Poate că Duncan nu ar avea nicio problemă. Ea dovedise în trecut că putea lucra cu Mason Callahan. Desigur, ei nu fuseseră un cuplu implicat atunci când începuse cazul Kent Jopek.

Agentul special adjunct Ben Duncan se întâlnise cu Ava şi Zander în acea dimineaţă, pentru a le da vestea morţii

tânărului congresman şi pentru a le da noua lor misiune. Ava rămăsese uimită.

„L-au spânzurat? De pe un pod?” a întrebat Zander.

„Se pare că era deja mort”, a spus Duncan. „Cineva a vrut să facă o declaraţie cu această scenă. Şi doar pentru că e membru al Congresului nu înseamnă că are un scop politic. Păstraţi-vă mintea deschisă în această privinţă.”

„Nuditatea mă deranjează. Cineva a avut un motiv să-l lase aşa. S-ar putea să fie nevoie să implicăm BAU”, a adăugat Ava, referindu-se la Unitatea de Analiză Comportamentală de pe Coasta de Est.

Duncan a fost de acord. „O vom face. Le voi trimite concluziile preliminare şi îi vom chema pentru o analiză mai profundă dacă nu primim rezultate curând. Sper să avem aici un criminal prost care să vă facă munca mai
uşoară.”

„Criminalul nostru nu e prost”, îi declarase Ava lui Zander în drum spre casa victimei. „Nimeni nu l-a văzut lăsând un cadavru gol pe un pod. Cel puţin nimeni nu a ieşit în faţă până acum.

Acum Ava îşi strecura cizmele subţiri elastizate peste pantofi, braţul superior plângându-i când se aplecă. Şi-a muşcat buza şi şi-a mutat caietul pe braţul drept, evitând contactul vizual cu Zander. Un mic junghi de durere o ajuta să rămână trează, nu?

Apartamentul lui Carson Scott era o unitate cu două niveluri dintr-un şir de locuinţe de tip townhome conectate între ele. Din momentul în care au păşit pe uşa din faţă, au avut o privelişte panoramică a râului Columbia. „Frumos loc”, mormăi Zander în timp ce treceau prin foaierul spaţios, care se deschidea într-o sală mare cu tavan înalt şi ferestre din podea până în tavan pentru a profita din plin de

proprietatea de pe malul râului. Cerul era de un albastru limpede, transformând apa în aceeaşi nuanţă. Hotelurile şi apartamentele din Portland se aflau la cinci sute de metri distanţă, peste apă.

În casă, decorul era alb şi argintiu. O mulţime de oglinzi şi un amestec ciudat de mobilă vintage şi accesorii ultramoderne. La stânga, o bucătărie argintie strălucitoare i-a atras atenţia Avei. Ea a întors privirea. Bucătăriile de lux erau o slăbiciune a ei. Nu gătea prea mult, dar avea o afinitate pentru blaturi speciale, plăci de sticlă şi aparate profesionale pe care nu le-ar fi valorificat niciodată. Ar fi preferat să instaleze un blat unic din piatră sau să cumpere un aragaz Wolf, decât să aleagă bijuterii.

Într-o zi...

Din dreapta ei, vocile se apropiau, iar un grup de bărbaţi venea pe hol, adâncit în discuţii despre un computer.

„Îţi spun să nu-l atingi! Nici măcar să nu-l scoateţi din priză. Lasă-l mai întâi pe unul dintre cei de la criminalistica informatică să se uite la el.”

Inima Avei a accelerat la vocea autoritară a lui Mason. Era genul de om care prelua controlul. Dacă vedea ceva ce trebuia făcut, o făcea. Sau îi dădea un şut politicos în fund tipului care ar fi trebuit să o facă. Nu tolera lenea sau risipa. Ea a văzut că el purta pălăria de cowboy în mână. I-a luat ceva timp să se obişnuiască cu pălăria şi cizmele de cowboy, dar acum nu şi-l putea imagina fără ele. Reprezentau caracterul şi valorile lui de modă veche.

El îşi făcea griji în legătură cu diferenţa de vârstă de doisprezece ani, dar ea le trecea cu vederea.

Inima nu întreba vârsta cuiva.

Grupul s-a oprit când i-au zărit pe Ava şi Zander. Surpriza se citea pe toate feţele, în afară de cea a lui Mason.

El a zâmbit puţin, privirea lui căprui e fixându-se pe a ei. „Mă întrebam cine vor fi norocoşii de la FBI. Zander, mă bucur să te revăd.” Mason îi strânse mâna celuilalt agent.

Ava l-a salutat pe partenerul lui Mason, Ray, şi a dat din cap celorlalţi agenţi în timp ce Mason făcea prezentări rapide. Se străduia să pară relaxată.

Era cât pe ce să înainteze pentru a-l săruta pe Mason în semn de salut. Privirea îndurerată din ochii lui îi spunea că şi el se lupta la fel. L-a surprins pe Ray privindu-i pe cei doi şi muşcându-şi un zâmbet. Ştia că se aflau în primele etape ale relaţiei lor romantice.

„Presupun că crima nu a avut loc aici”, a spus Ava.

Ray a scuturat din cap. „Încă căutăm locul faptei principale”. Le-a făcut semn Avei şi lui Zander să îl urmeze pe hol, spre dormitoare. „Se pare că a plecat cu intenţia de a se întoarce.” Ava a păşit într-un dormitor principal uşor neîngrijit. A scanat zona. Patul era nefăcut, uşa de la dressing era deschisă, iar jaluzelele erau închise. A cercetat dulapul. Pantofi şi haine bărbăteşti. Câteva greutăţi libere. A intrat în baia alăturată. O periuţă de dinţi bine folosită stătea într-un suport pe tejghea, iar un tricou şi o pereche de chiloţi erau p e podea, lângă duş. A încercat să nu se holbeze la cele cinci capete de duş aflate la diferite niveluri în duşul cu gresie personalizată. Carson Scott folosea şampon Head & Shoulders şi ceea ce mirosea a săpun Ivory.

„Se pare că locuieşte singur?” se adresă ea lui Ray.

„Asta e impresia noastră. Nu există lucruri pentru femei, ca şi cum ar avea o prietenă care stă ocazional. Asta se potriveşte cu ce ne-a spus şefa lui de personal. Ea a spus că se întâlneşte cu cineva, dar cu nimeni special.”

Eventual un alt bărbat?

Nu a speculat cu voce tare, dar a pus gândul deoparte

pentru a-l lua în considerare mai târziu. Zander a aruncat o a doua privire în dressing.

Lângă dormitorul principal era un birou. Un desktop frumos şi un laptop stăteau pe biroul lat. Biroul avea echipamentul obişnuit: imprimantă, distrugător de documente, tablă albă şi scaun ergonomic. Priveliştea neobişnuită din birou erau cele trei rafturi cu trofee. Ava se apropie pentru a le citi. Baseball. Rugby. Tenis. Înot. Fiecare dată era mai veche de zece ani. Unele mai aproape de douăzeci.

Carson nu putea renunţa la zilele de glorie.

Amintirile vechi i se păreau ciudate pentru cineva care atinsese nivelul înalt al lui Carson Scott în politică.

Zander reapăruse. „Toate hainele şi pantofii din dulap sunt de aceeaşi mărime. Asta sugerează cu tărie că locuieşte singur. Doar dacă nu se întâmplă ca amândoi să poarte haina sport şi pantofii de aceeaşi mărime."

Ava îşi plesni mental fruntea. *De ce nu m-am gândit să verific asta?* „Cred că nu e ca o femeie care are o garderobă pentru graşi şi una pentru slabi."

El a schiţat un mic zâmbet. „Recunosc că ţin la îndemână o pereche largă de pantaloni de trening. Ştiu că dacă mă întind după ei, e timpul să-mi măresc distanţa zilnică de alergare." Zander s-a uitat apoi la Ray. „Mason are dreptate să insiste să aştepte ca cei de la criminalistica informatică să se uite la desktop înainte de a-l deconecta. Ştii dacă cineva i-a furnizat parolele?"

„Şefa lui de personal avea unele dintre ele. Nu ştia dacă erau toate." Ray a ieşit din cameră pentru a răspunde la un telefon.

Zander a studiat desktop-ul tăcut, iar Ava s-a întrebat cât de mult îşi dorea să înceapă să exploateze hard disk-ul

acestuia.

„E ca şi cum te-ai uita la un burger suculent, nu-i aşa?”, l-a provocat ea pe informatician.

Zander i-a oferit un zâmbet lent. „O costiţă, poate”.

„Friptură?”, a întrebat Mason.

Ava s-a întors; nu-l auzise intrând în cameră.

„Ce va spune Duncan despre noi doi în cazul ăsta?” i -a întrebat Mason pe cei doi cu o voce joasă. „Comandantului meu nu-i va păsa, dar bănuiesc că al tău ar putea avea ceva împotrivă.”

„Am dovedit că lucrăm bine împreună”, a spus Ava.

„Va trebui să vii cu ceva mai bun decât asta. O să te retragă de la caz.”

Bărbia ei s-a ridicat. „Nu şi dacă îl pot ajuta. Ai veşti de la medicul legist? Există o cauză a morţii?” Era hotărâtă să meargă mai departe până când era atât de adâncă încât Duncan ar fi dăunat cazului dacă ar fi scos-o de acolo. Strălucirea din ochii căprui ai lui Mason îi spuse că ştia exact ce face.

„Duncan nu are nicio şansă, nu-i aşa?” l-a întrebat Mason pe Zander.

„Nu”, răspunse Zander cu un oftat. „Pregătim un centru de comandă în clădirea noastră. Am aprecia orice informaţie pe care aţi strâns-o deja.” La privirea brusc rece de pe faţa lui Mason, a continuat rapid: „Nu furăm cazul, dar ştiţi la fel de bine ca mine că uciderea unui congresman se află sub jurisdicţia noastră. Vom dori sprijinul şi abilităţile continue ale OSP pentru a contribui la ancheta noastră.”

Zander ar fi fost un politician bun.

„Cine vrea să meargă la morgă?” întrebă Ray din uşă. „Dr. Rutledge ar vrea să vorbească cu noi.” El a studiat feţele crispate ale lui Zander şi Mason. „Noi toţi”, a spus el ferm.

***

Zander a urmat grupul afară din apartament. Îşi dorea acest caz din momentul în care Duncan le spusese despre el. Umilirea impusă unui reprezentant public îi făcuse sângele să fiarbă, dar o ţinuse în el. Aşa funcţiona el. Ştia că colegii lui agenţi credeau că are răbdarea şi temperamentul unui preot, dar adevărul era că pur şi simplu ştia cum să-şi ascundă sentimentele. În interior se lupta adesea cu nevoia de a lovi ceva. În schimb, îşi canaliza această energie către slujba sa.

Fusese inginer software timp de un deceniu înainte de a se decide să aplice pentru FBI. Acum, cu zece ani la activ ca agent, îşi crease reputaţia de a fi raţional şi de a rezolva lucrurile fără probleme.

Îi plăcea cum suna asta.

Statul în faţa unui computer îl liniştea şi îl ajuta să se concentreze. Sentimentul că poate crea ceva cu ajutorul limbajului software era liniştitor. Dă-i o bancă de date şi poate să scoată orice e nevoie. Dă-i o problemă tehnică şi el va sorta logica prin capul său până când va vedea mijloacele de a găsi o soluţie. Acelaşi mod de gândire îl aplica şi la munca sa actuală.

Îi plăcea să lucreze în cadrul diviziei de infracţiuni cibernetice, dar trebuia să admită că misiunea temporară la VCMO îi dădea emoţii. Toate misiunile sale anterioare fuseseră importante. Dar aceasta chiar era una importantă. Rezolvarea asasinării unui congresman îi atrase atenţia ca nimic altceva. Era o schimbare bună faţă de misiunile sale obişnuite, pentru care îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în spatele unui birou. Devenise obosit. Lucrul la răpire cu Ava înainte de Crăciun îi arătase că trebuie să iasă

din birou.

De asemenea, cazul de răpire îl adusese direct în cercul agentului special McLane. Drumurile lor se încrucişaseră ocazional când ea lucrase la Crime împotriva copiilor. Ajunsese să cunoască un agent atent la detalii. Şi una atractivă. Se abţinuse, ştiind că o poveste de dragoste la birou nu era o situaţie ideală. Apoi avusese un loc în primul rând pentru a o vedea îndrăgostindu -se de detectivul Callahan.

Îi plăcea Ava. Când a văzut scânteile zburând în decembrie anul trecut, a aşteptat, întrebându-se dacă atracţia dintre ea şi Mason va dura. A durat. Îl chinuia faptul că nu acţionase iniţial, dar îl plăcea pe Mason Callahan. Era greu să nu-l placă. Era un tip direct, fără un ego prea mare, iar Zander respecta asta. Împreună, Mason şi Ava erau un lucru bun.

S-a oprit la maşina lui şi a aşteptat ca Ava să i se alăture. Ea vorbea liniştită cu Mason. Zander citise că pisicile văd mai multe lungimi de undă în spectrul electromagnetic decât oamenii. Dacă ar fi avut ochii unei pisici, ce ar fi văzut în jurul cuplului? Pentru că, cu ochii lui inferiori de om, era evident că între ei curgeau valuri de energie bazate pe afecţiune.

El a zâmbit. Îi făcea plăcere că Ava era fericită. La o bere improvizată, la o săptămână după ce răpirea fusese rezolvată, detectivul OSP Ray Lusco îi spusese că Mason nu se mai îndrăgostise de nimeni de ani de zile. Detectivul de mărimea unui linebacker fusese optimist în privinţa viitorului cuplului. Dar dacă Mason o rănea, Zander avea de gând să-l rănească şi el.

Capitolul 4

Acum două luni i se spusese că va muri într-un an.

Văzuse prea multi doctori, toţi fiind uimiţi de creşterea din creierul său şi de cantitatea de metastaze care ajunsese la celelalte organe. Nu simţea nicio durere. Încă. Doctorii îi promiseseră că va veni. Curând.

Cum s-a putut întâmpla asta cuiva de vârsta lui?

Mânia lui Dumnezeu.

Îşi petrecuse primele săptămâni negând şi atacându-i pe toţi cei din jurul lui. Îşi dăduse demisia. De ce să continue să lucreze într-o poziţie pe care o ura? Avea nişte economii. Destul cât să se hrănească şi să se descurce pentru câţiva ani. Era ciudat de eliberator. Putea să se ducă să locuiască pe plaja din Costa Rica dacă dorea. Nu avea rude apropiate de care să aibă grijă. Nimeni nu depindea de el în afară de pisica lui.

Una dintre motivaţiile lui pentru supravieţuire şi-a împins capul în mâna lui, căutând o scărpinătură. I-a scărpinat gâtul şi a coborât pe spate până la locul ei fericit din faţa cozii. Ea îşi arcuia spatele în fericire.

Becky, în josul străzii, o lua la ea când el era plecat. Oricum, pisica îşi petrecea jumătate din timp acolo. A adăugat o discuţie cu Becky pe lista sa mentală de „lucruri de făcut înainte să mor”. Lista nu era prea lungă. Iar acest fapt îl deprima puţin. Majoritatea oamenilor trebuie să fi avut liste lungi. Oameni de la care voiau să-şi ia rămas bun, locuri pe care voiau să le viziteze, obiective pe care voiau să le atingă.

Dar de fiecare dată când îi venea ceva de adăugat pe listă, îşi dădea seama că nu era important. În marea schemă a vieţii, ce conta cu adevărat?

Scrierea marelui roman american? Să vezi Taj Mahal-ul

în persoană?

Să fac paraşutism?

Nu.

Niciuna dintre acestea nu-l atrăgea. Cu o lună în urmă, filozofia lui era că viaţa înseamnă să faci ceea ce trebuie. Că o persoană ar trebui să poată privi în urmă şi să vadă că i-a tratat pe ceilalţi cu demnitate şi respect. Şi că, dacă a făcut o greşeală, trebuie să o recunoască şi să o corecteze.

Dar când oamenii în care avea încredere au încercat să-l omoare, filosofia lui s-a schimbat brusc.

Acesta era dezavantajul secretelor. Oamenii voiau ca ele să rămână secrete. Fără excepţii.

Seara trecută, pornise pe o cale, cea pe care acţiunile acestor oameni îl obligaseră să o urmeze. În cele din urmă, nu aveau să dea vina decât pe ei înşişi.

De ce nu m-au ascultat?

Capitolul 5

„Am avut dreptate cu privire la căptuşeala din jurul încheieturilor mâinilor”, a spus Dr. Seth Rutledge cu un semn din cap încrezător. „Încheieturile lui au fost tăiate. A sângerat şi apoi a fost curăţat şi bandajat.”

Mason s-a identificat cu satisfacţia medicului legist; înţelegea sentimentul acela minunat când o bănuială se dovedeşte a fi corectă.

El, Ray, Ava şi Zander stăteau de faţă în timp ce Seth le arăta tăieturile lungi verticale din încheieturi. Mason văzuse oameni care încercaseră să se sinucidă tăindu-şi încheietura

mâinii, dar nu văzuse niciodată un caz în care să fi funcţionat. Fără îndoială că uneori funcţiona, dar i se spusese că moartea avea nevoie de o tăietură adâncă pe încheietura mâinii, nu peste. Se pare că ucigaşul lui Carson Scott ştia acelaşi lucru.

„Uite cât de curate sunt tăieturile astea”, a continuat Seth, răsucind braţul spre publicul său stoic. „Fără nicio ezitare. Oricine a făcut asta a reuşit cu siguranţă din prima încercare. De obicei, în cazul sinuciderilor există mai multe tentative de tăiere. Şi a crimelor, de asemenea. Criminalul nostru a făcut o tăietură lungă, obţinând o secţiune mai largă a arterei ulnare pentru o sângerare mai rapidă. Dacă ar fi făcut doar o tăietură mică la încheietura mâinii, ar fi durat mult mai mult.”

„Deci cineva ştia exact cum să o facă?” a întrebat Ava. Se mutase în faţa micului lor grup şi se aplecase mai aproape pentru a se uita bine la braţ. Mason a observat că nu avea nicio problemă în a se pune chiar lângă masă, în comparaţie cu cei trei detectivi bărbaţi, care păstrau o distanţă politicoasă.

„Şi nu avea nicio teamă”, a adăugat Seth.

Poliţiştii se ocupau de biroul medicului legist în moduri diferite. Lui Mason îi trebuiseră ani de luptă interioară pentru a se descurca calm cu o autopsie. El a învăţat când să privească în altă parte. Unii detectivi îmbrăţişau procedura şi o găseau fascinantă, şi se părea că Ava era unul dintre ei. Alţi ofiţeri se agitau peste un coş de gunoi. Mason îşi păstrase întotdeauna calmul, dar nu era uşor.

Mirosul acela.

Din fericire, autopsia de astăzi se terminase deja când doctorul Rutledge îi chemă pentru a trece în revistă constatările preliminare.

„Puteţi spune ce a fost folosit pentru a face inciziile?” a întrebat Zander. Avea un blocnotes în mână şi luase notiţe în timp ce doctorul Rutledge vorbea. Mason se întreba dacă nu cumva folosea caietul ca pe o cârjă pe care să se concentreze în locul cadavrului cu incizia uriaşă cusută în piept. Mason făcea adesea acelaşi lucru.

Seth a ridicat din nou braţul. „După prima jumătate de inch de la începutul tăieturii, este exact aceeaşi adâncime de trei sferturi de inch pentru restul de şase inch.” El a ridicat o sprânceană spre grup, aşteptând în mod clar să ghicească.

„Un fel de cuţit utilitar”, a spus Ava. „Ceva cu un ghidaj care să-l împiedice să se adâncească”.

Ceilalţi detectivi au dat din cap, iar Dr. Rutledge părea mulţumit.

„Deci căutăm o scenă foarte însângerată”, a sugerat Ray. „Doar dacă nu
cumva a ţinut sângele sub control.”

„Da.” Dr. Rutledge a dat din cap. „M-aş aştepta la jeturi arteriale din incizii, dar poate că ucigaşul tău era pregătit pentru asta.”

„Există încă o şansă ca Carson să se fi sinucis”, a argumentat Ava. „Evident că nu s-a spânzurat, dar ai găsit o cauză a morţii care ar putea fi auto- provocată.”

„Uită-te aici sus.” Dr. Rutledge a făcut un pas spre capul cadavrului şi a indicat pielea braţului superior. Cu o unealtă cu mâner lung, asemănătoare unei pensete, a luat ceva microscopic lipit de părul de pe braţul lui Carson.

„Reziduuri de bandă adezivă”, a identificat Ava. „A fost legat pentru tăierea efectivă a încheieturilor.”

„Reziduurile sunt şi pe palmele lui.”

„Nu ar fi nişte urme albe pe partea din spate a braţelor? De la faptul că au fost strâns legate în timp ce sângele rămas

s-a depus?” a întrebat Ray.

Mason şi-a amintit de modelul alb ciudat de pe spatele lui Carson.

„Nu există niciuna. Este posibil ca braţele lui să fi fost legate strâns pentru tăiere, dar odată ce a leşinat din cauza pierderii de sânge, este posibil ca suspectul să fi îndepărtat-o. Am trimis ţesuturile şi fluidele pentru toxicologie. Rapoartele vor fi gata în câteva zile.”

„Aţi obţinut o oră mai apropiată a morţii?” a întrebat Zander.

„Da. Între prânz şi patru după-amiază ieri. Asta ajută?” S-a oferit Seth.

„Fiecare bucăţică ajută, doctore”, a răspuns Mason. „Ce zici de…”

„Seth? Oh, scuză-mă.” Dr. Victoria Peres păşise în cameră. Înalta antropologă criminalistică a scanat grupul şi a stabilit contact vizual cu Mason şi Ray. „Domnilor detectivi, mă bucur să vă revăd.” Ea a zâmbit, iar Mason sa luptat să nu tresară surprins.

Seth a făcut prezentările în timp ce Mason s-a uitat bine la femeie. Avusese de-a face cu „Doamna Oase” în mai multe anchete, dar nu o văzuse niciodată zâmbind atât de uşor. Niciodată. Avea reputaţia de a fi înţepătoare şi rece. Trebuie să fi fost noua ei relaţie cu medicul legist. Sau vechea relaţie. Cei doi se reîntâlniseră recent, după ani de despărţire.

Un medic legist şi un antropolog criminalist. Mason se întreba cum era conversaţia lor la masă.

L-a tras pe Seth deoparte pentru o consultaţie rapidă în timp ce cei patru detectivi aşteptau.

„Mă întreb dacă vom găsi sângele”, a murmurat Ava. „Crezi că ucigaşul nostru l-a lăsat să se împrăştie la locul crimei sau l-a controlat cu atenţie?”

„Credeţi că a vrut sângele pentru ceva? Poate pentru a-l bea sau pentru un ritual?” a întrebat Ray. Mason s-a înecat uşor. Avea încredere că Ray se gândeşte la macabru.

Mintea lui Ray lucra în direcţii diferite de cea a lui Mason. Acesta era motivul pentru care făceau o echipă bună. Între ei doi puteau lua în considerare mai multe posibilităţi decât ar fi putut face fiecare singur.

„A făcut cineva o identificare oficială?” a întrebat Zander. „Evident, cu toţii îl recunoaştem de la televizor şi mă simt confortabil să merg mai departe bazându-mă pe asta, dar ce zici de o rudă sau cu dinţii lui?”

„I-am comparat deja fişa dentară”, spuse Seth în timp ce Dr. Peres se îndrepta spre uşă. Ea a făcut cu mâna la revedere grupului, iar Mason a ridicat prosteşte o mână în schimb. El şi Ray schimbară o privire şocată.

„Fără îndoială, este Carson Scott”, a încheiat Seth. „Altceva mai trebuie să ştim, doctore?” a întrebat Ava.

„Nu până nu vin rezultatele analizelor. Sunt sigur că a murit din cauza exsangvinării. Dacă a fost sau nu implicat un element chimic rămâne de văzut. Urmele probelor sunt gata să fie trimise la laboratorul FBI. Am inclus frânghiile şi căptuşeala. Resturi de unghii, mostre de reziduuri, pieptene. A fost destul de curat din punctul meu de vedere, dar sunt curios să ştiu ce găsiţi la nivel microscopic. Cineva cel puţin *a încercat* să cureţe orice dovadă.”

Ava a schiţat un zâmbet încrezător. „Întotdeauna cred că au eliminat dovezile.”

$$$

„A fost o zi lungă”, a declarat Mason, întinzându-şi braţele deasupra capului. Ava a auzit cum îi crapă spatele când îl răsucea înainte şi înapoi.

„Categoric”, a fost de acord ea şi a mai luat o înghiţitură de vin. Cei doi stăteau în sufrageria caldă a lui Mason, cu focul care trosnea în şemineu şi câinele care sforăia încet lângă ei pe canapea. Ar fi fost o seară romantică tipică în majoritatea caselor, cu excepţia hârtiilor împrăştiate pe măsuţa de cafea şi a fotografiilor de la locul crimei de pe cele două laptopuri ale lor.

Ava a mărit fotografia formei albe ciudate de pe spatele lui Carson Scott. Ceva dansa chiar în afara memoriei ei în timp ce încerca să dea un sens modelului.

Este pur şi simplu o floare?

A rotit fotografia, în speranţa că schimbarea îi va scutura identitatea din creier.

„Asta mă scoate din minţi”, a adăugat Mason, uitându-se la ecranul ei. „Arată ca o margaretă fericită înfiptă în spatele lui. E greşit pe mai multe planuri.”

„Mmmm”, a fost ea de acord. Ea a deschis miniaturile sutelor de fotografii ale scenei. „Îmi doresc să fi fost prezentă la scena de pe pod.” A dat încet click pe poze. Din nou.

„Nu înţeleg”, mormăi Mason în timp ce citea raportul medicului legist. „De ce a riscat cineva să-l spânzure pe tip? Cui îi trimite un mesaj?”

Ava dădu din cap. Dacă ar fi ştiut răspunsul la această întrebare, ar fi avut suspectul lor. „Lista persoanelor cu care trebuie să vorbim este în creştere. Avem programate interviuri telefonice cu angajaţii săi din est. Există prieteni şi rude ale lui în zonă. Încă nu am reuşit să îi urmărim mişcările din ultima sa zi. Să sperăm că cei de la criminalistica informatică ne pot spune când a trimis ultimul e-mail sau când a fost online.”

„N-aţi reuşit să-i localizaţi telefonul?” a întrebat Mason.

„Nu. Potrivit operatorului său de telefonie mobilă, este

oprit. Am început să facem rost de înregistrările telefoanelor sale mobile din ultimele zile şi să vedem ce turnuri de telefonie mobilă au recepţionat locaţia sa. Centrul de comandă s-ar putea să fi primit această informaţie până acum. Vom şti mai multe mâine dimineaţă."

„Oamenii vor începe să vină cu observaţii despre el de ieri sau de alaltăieri."

„Da, buletinul de ştiri de seară va declanşa cu siguranţă mai multe apeluri. Apoi trebuie să separăm nebuniile de rapoartele reale." Ava aproape că îşi dorea ca moartea lui Carson Scott să nu fi fost făcută publică. Biroul ei îi spusese că linia telefonică de urgenţă se aprinsese după primele ştiri. Era mulţumită că nu era la telefon şi primea ponturi după ponturi. Urma să fie destul de greu să le investigheze pe toate. Din fericire, având în vedere grupul operativ format din FBI, poliţia de stat din Oregon, poliţia din Portland şi poliţia din Vancouver, ar fi trebuit să existe destulă forţă de muncă.

„Ray tocmai mi-a trimis înregistrarea video a podului pe care a primit-o de la departamentul de transporturi", a spus Mason. A dat clic pe tastatură şi s – a aplecat mai aproape de ecran. Ava a alunecat pe canapea şi s-a lipit de el pentru a vedea mai bine. Clipul s-a încărcat şi au avut parte de o scenă calmă alb-negru, cu un vehicul ocazional care traversa podul.

„În ce direcţie ne uităm?" Ava şi-a îngustat sprâncenele.

„Spre vest. Traficul cu sens unic se îndepărtează de noi."

A studiat maşinile. Calitatea imaginii era prea slabă pentru ca ea să poată identifica majoritatea mărcilor sau modelelor, darămite să afle numărul de înmatriculare. În cele din urmă, o dubiţă albă a trecut pe sub cameră şi a traversat podul, încetinind când a ajuns la capătul arcului imens care

acoperea cea mai mare parte a podului. „La naiba. Suntem prea departe”, mormăi ea. Dubiţa a tras pe marginea drumului şi şi-a aprins luminile de avarie. Alte câteva maşini au traversat, ignorând dubiţa de pe margine. O siluetă a ieşit pe portiera şoferului şi a aşezat două conuri de construcţie în spatele camionetei. Ava şi Mason s-au aplecat amândoi mai aproape.

Era pur şi simplu o siluetă. Camera era la cel puţin o sută de metri distanţă.

„Nimeni nu se va uita de două ori la o camionetă cu conuri. Ce este pe uşile de marfă din spate? Arată ca un fel de logo?” a întrebat Ava fără să-şi ia privirea de la ecran.

„Prea departe pentru a spune.”

Nu ar folosi o dubă care să ne spună cine este. Logo-ul este probabil fals sau înşelător.

Şoferul a deschis glisând uşa laterală cea mai apropiată de marginea podului.

S-a oprit şi a privit de pe marginea podului spre apă şi oraş. S-a aplecat pe margine, privind în jos. Ava a tras aer în piept, aşteptându-se ca altcineva să sară din dubiţă şi să-l împingă peste bord. Chiar şi de la distanţa asta, îşi dădea seama că era periculos de aproape de a cădea.

„Ce naiba face? Admiră priveliştea?” a înjurat Mason în sinea lui.

Şoferul a dispărut în dubă, a reapărut şi a lucrat la balustrada podului.

A făcut un pas înapoi, a verificat traficul şi apoi s-a mutat în dubă. A apărut câteva secunde mai târziu cu o povară mare. A aruncat stângaci o parte din ea pe balustradă şi a împins-o. Nu a pierdut timpul, a luat conurile şi le-a aruncat în dubă. Farul din dreapta a clipit politicos în timp ce intra pe o bandă şi conducea spre oraş.

Mason şi Ava s-au sprijinit amândoi în pernele canapelei. „Sfinte Sisoe, asta a fost curajos”, a spus Mason, clătinând din cap. A repornit filmarea.

Ava privea, întrebându-se ce-i trecea prin minte suspectului lor. „Trebuia să ştie că acolo va fi o cameră. Probabil că ştia exact unde este, dar nu avea cum să aleagă un loc pe pod care să nu fie filmat. A reuşit să aleagă o locaţie cât mai îndepărtată posibil, dar să obţină totuşi pumnul de a-l agăţa pe Scott din aproape cel mai înalt punct.”

„Vreau să ştiu de ce s-a aplecat atât de mult. Am crezut că va încerca să zboare”, a adăugat Mason. „Departamentul tău BAU se va distra de minune analizând creierul acestui tip.”

„Metodic, pregătit şi precaut”, a comentat Ava. „Dar apoi există acel moment în care îşi dă drumul şi se bucură pur şi simplu de înălţime şi de senzaţie.” Ea a tresărit. „Eu şi înălţimile nu suntem prietene. Fără emoţii pentru mine.”

Mason s-a uitat la ea. „Nu ştiam asta. Destul de rău încât să eviţi scările şi cursele din parcurile de distracţii?”

„Scările înalte, da. Călătoriile din parcurile de distracţii nu mă deranjează. Doar dacă se întorc cu capul în jos. Nu mă urc în nimic care să mă ducă cu susul în jos.” Se uită în tăcere la clip. „Sper că pot vedea logo-ul. Probabil că e fals, dar orice ar fi acolo, va da BAU ceva mai mult material de mestecat.”

„Ar putea fi doar o dubiţă furată”, a presupus Mason.

Ava s-a gândit la asta. „Cred că e prea riscant. Pun pariu că e a lui. Sau aparţine cuiva care nu se supără că o foloseşte. Sunt sigură că tehnicienii noştri lucrează deja la acest video, încercând să afle numărul de înmatriculare şi marca dubiţei.”

„Trebuie să verificăm şi imaginile camerelor din apropiere pentru filmări în trecere.” Ea a dat din cap. „Să sperăm că pot prinde o imagine mai clară.”

Mason a pornit clipul pentru a treia oară şi l-au urmărit în tăcere împreună.

Ea şi Mason îşi petreceau adesea serile discutând cazuri. În timp ce ea nu-şi mai făcea treaba, ascultându-l vorbind despre munca lui de zi cu zi, a ţinut-o sănătoasă. Pentru a se simţi umană şi nu inutilă, avea nevoie să proceseze şi să descopere, să gândească şi să speculeze. Era esenţial pentru ea să simtă că avansează constant, nu că se învârte în cerc. Întoarcerea ei la serviciu adusese propriile cazuri în timpul lor de linişte de seară. Alte cupluri puteau merge la film, dar ei şi lui Mason le plăcea să caute în dosarele lor şi să le analizeze împreună.

Ce este în neregulă cu noi?

Sau erau perfecţi unul pentru celălalt? Ea îşi ascunse un zâmbet. Omul legii – cowboy se dovedise a fi yin-ul la yang-ul ei. El emana o stare de încredere, relaxată, care o ajuta să ţină sub control tulburările ei emoţionale ocazionale. Rareori îşi permitea să se enerveze; ea învăţa să facă la fel.

Bingo şi-a băgat botul sub cotul ei şi şi-a sprijinit capul în poala ei, creând un blocaj eficient pentru tastatura ei. Ea i-a ciulit urechile mătăsoase, iar el a scos un oftat moale de căţeluş. Ava nu era singura care găsise recent un refugiu liniştit sub aripa lui Mason Callahan.

„Ţi-am spus că îmi plac serile noastre împreună?”, a întrebat ea.

Mason nu şi-a ridicat privirea de la ecran. „O dată sau de o duzină de ori. Viaţa ta anterioară trebuie să fi fost foarte plictisitoare dacă asta e plăcută.”

„Nu, de obicei lucram singură şi mă stresam din cauza

lui Jayne-Oh! Nu ţi-am spus că am primit un telefon despre ea în dimineaţa asta." L-a pus la curent cu ultima pierdere a locului de muncă al lui Jayne.

El a scuturat din cap. „Eşti sigură că sunteţi gemene?"

„În momentul de faţă, asemănarea lipseşte un pic."

El a zâmbit la asta. Văzuse fotografiile vechi în care Jayne era clar geamăna ei identică.

„Ai semăna mai mult cu ea în zilele noastre dacă ai slăbi inutil zece kilograme, ţi-ai vopsi părul blond platinat şi nu ţi-ai putea ţine mâinile nemişcate când vorbeşti. Nu va avea niciodată vocea ta, totuşi." El îi aruncă o privire admirativă.

Îi luase zeci de ani să-şi accepte vocea. Era joasă şi un pic guturală.

Toată viaţa ei, bărbaţii au reacţionat la ea ca şi cum ar fi fost o lucrătoare de sex prin telefon. „Eşti îngrijorată pentru ea?" a întrebat Mason, aşezându-şi laptopul pe masă de cafea şi întinzând mâna după sticla de bere.

„Nu mai mult decât de obicei, cred. Nu mă surprinde niciodată să aud că şi-a mai pierdut o slujbă, dar nu am primit niciun mesaj sau telefon de când a venit la spital de Crăciun. Asta e o perioadă cam lungă pentru ea. Cred că şi-a găsit un bărbat care să-i ocupe timpul." *Sau care o ţine drogată non-stop.* „Ea va ajunge la când vrea ceva."

„Da, cum ar fi o altă maşină pe care să o fure şi să o distrugă." El şi-a lipit buzele.

Simţul său al onoarei fusese şocat când Jayne „împrumutase" şi distrusese sedanul Avei în anul precedent. Ava fusese furioasă, dar nu atât de şocată pe cât ar fi putut fi. Jayne încetase de mult să o mai surprindă. Dacă lăsa acţiunile lui Jayne să o afecteze, ar fi avut ulcere multiple. Luă o înghiţitură mare de vin. „Ţi-am povestit despre momentul în care mama mea s-a despărţit de unul dintre

iubiţii ei?”

Mason şi-a ridicat privirea, instantaneu interesat. Copilăria ei cu geamăna ei nebună şi mama singură contrasta cu trecutul lui stabil, rural, din clasa muncitoare.

„Nu ştiu cât timp au fost împreună. Relaţiile mamei mele rareori durau mai mult de câteva luni. Aceasta trebuie să fi fost una lungă, pentru că l-a lăsat să ne scoată singur la îngheţată. Dar cred că se învârtea în jurul plecării pentru că mai întâi ne-a dus să ne tundem.”

„Oh, rahat.” Neîncrederea a umplut privirea lui Mason. „Ce s-a întâmplat?”

„Aveam în jur de patru ani. Amândouă aveam părul lung, închis la culoare, pe care mama îl împletea sau îl punea în cozi de cal. El i-a spus coafezei să îl tundă scurt.” Ea a înghiţit nodul din gât. „Arătam ca nişte băieţei. Ne-a promis îngheţată dacă stăm nemişcate la tuns. Încă îmi pot vedea părul lung pe podea, sub scaun.”

„Asta e pur şi simplu crud”, a spus Mason încet.

„Mama mea a plâns când ne-a adus acasă. Apoi a ţipat la el, iar el a zâmbit şi a plecat. Lacrimile ei ne-au făcut pe mine şi pe Jayne să plângem. Am crezut că am făcut ceva greşit. Nu înţelegeam că adulţii pot fi atât de răi. Îmi amintesc că am purtat bentiţe cu fundiţe şi flori mult timp după aceea, pentru că ea încerca să ne facă să arătăm feminine.” Vocea i-a tremurat, iar ea s-a uitat la foc.

Nu mai revenise la acel incident de mult timp. Ruşinea a invadat-o la fel de proaspăt ca atunci când era copil şi a lovit-o în stomac. Adrenalina declanşată de stres i-a străbătut membrele. A început să îşi golească paharul de vin şi l-a lăsat brusc jos.

Fără ajutor superficial.

Ea nu era Jayne. Nu îşi îneca emoţiile şi temerile în

droguri şi alcool.

E primul tău pahar; relaxează-te.

Un pahar era limita ei. Întotdeauna.

Jayne era dovada că Ava avea genetica necesară pentru a cădea în dependenţă. Aveau ADN identic. Numai prin harul lui Dumnezeu Ava nu era dependentă. S-a uitat la Mason. El o urmărise lăsând paharul de vin jos.

„Tu nu eşti ea”, a afirmat el, ţinându-i privirea. Era mantra lui pentru Ava. Ştia că devenirea ca geamăna ei era cea mai mare frică a ei.

Stresul încă îi pulsa prin corp din cauza amintirii ruşinoase din copilărie. O parte din creierul ei îi cerea să bea pentru a îngropa amintirea, pentru a o face să dispară. În schimb, Ava a scos amintirea înapoi şi a studiat-o. „Nu ar fi trebuit să facă asta copiilor.”

„Nu, n-ar fi trebuit. Şi a fost îndreptat spre mama ta. Nu a fost o pedeapsă pentru tine.” El a vorbit încet, accentuându-şi cuvintele, conştient de anxietatea ei în privirea lui.

Ea şi-a lins buzele, dorindu-şi ca tremurul din stomac să se liniştească. Mason s-a întins spre ea. Ea şi-a împins calculatorul şi pe Bingo de pe picioare şi s-a târât în poala lui, îngropându-şi faţa în gâtul lui şi inspirând adânc. Mirosul lui masculin a liniştit-o şi a vrut să se târască sub hainele lui pentru ai simţi pielea atingând-o pe a ei. Şi-a lipit buzele de gâtul lui, simţind mici urme de barbă. Mâna ei a alunecat sub gulerul de la ceafa şi i-a masat umărul. Simţea cum corpul lui se adaptează brusc la nevoile ei.

„Am terminat cu munca pentru seara asta?”, a întrebat ea, simţind cum cei doi intră în armonie.

„Absolut.”

El i-a înfăşurat un braţ sub picioare şi s-a ridicat în

picioare, ridicând-o în braţe în timp ce se ridica. Ea s-a agăţat de gâtul lui şi i-a ţinut privirea căpruie.

„E ora de culcare.”

Capitolul 6

Mason fusese de câteva ori în birourile FBI din Portland. Erau într-o clădire mare, cu aspect modern, cu terenuri îngrijite şi un gard metalic serios. Acum trecuse prin mica baracă de securitate, unde doi gardieni îl scanaseră şi îi verificaseră arma. Apoi, unul dintre gardieni îl condusese la uşile din faţă ale clădirii principale şi îi spusese politicos să aibă o zi bună. Ava îl întâmpinase în hol şi îl escortase cu liftul până la centrul de comandă.

Camera mare era plină de staţii de calculatoare. Jumătate dintre ele erau deja ocupate şi colectau informaţii. Un perete de ferestre lăsa să intre soarele de februarie, încercând să convingă angajaţii că afară era mai cald decât cinci grade. Scopul lui Mason în această dimineaţă era să afle ce culesese FBI-ul peste noapte. ASAC Ben Duncan i-a dat din cap lui Mason din cealaltă parte a camerei, unde era adâncit în discuţii cu alţi trei agenţi. Mason simţea un sentiment de déjà vu din decembrie, când Duncan şi FBI înfiinţaseră un centru de comandă în Lake Oswego în timp ce o căutau pe fiica vitregă a fostei sale soţii.

FBI-ul avea puterea de a arunca o tonă de resurse asupra unei crime, ceea ce departamentul de stat al lui Mason nu avea. O mică parte din el se resemna că el şi Ray ar fi făcut toată munca de teren a anchetei iniţiale dacă

Carson Scott s-ar fi dovedit a fi Joe Public. În schimb, poziţia şi moartea lui Scott au comandat cea mai puternică forţă de investigaţie din ţară.

Mason şi-a lăsat orgoliul deoparte. Oricine putea rezolva crima lui Carson Scott era mai mult decât binevenit. În această dimineaţă trebuia să asiste la interviul cu McKenna Drake, femeia cu care Scott văzuse un film cu o seară înainte să dispară. A urmat-o pe Ava într-o cameră mai mică, pe holul dinspre centrul de comandă. Înăuntru, McKenna vorbea deja cu Zander Wells.

McKenna Drake era uluitoare, iar Mason a încercat să nu se holbeze când ea s-a uitat la el cu ochii uriaşi turcoaz. *Lentile de contact?* Culoarea ochilor era cu siguranţă neobişnuită, dar Mason avea o bănuială că era reală. Părul negru al femeii era lung şi aranjat în bucle groase şi lejere pe care le purtau starurile de cinema în zilele noastre. Era bronzată şi strălucea cu acel luciu de „sunt o atletă” pe care îl afişează adesea persoanele de douăzeci de ani care fac exerciţii fizice intense. La o privire mai atentă, el a observat că ochii şi nasul ei erau roşii. Strângea un şerveţel în mână, iar Zander aşezase cutia cu şerveţele
la îndemână.

„Doamna Drake tocmai îmi spunea că îl cunoaşte pe Carson Scott de aproximativ un an. S-au cunoscut la o strângere de fonduri şi au ieşit în oraş de câteva ori”, a explicat Zander.

„Spune-mi McKenna, te rog.”

Mason şi Ava au scos scaunele şi s-au aşezat. „Ai vorbit sau ai primit vreun mesaj de la Carson după film?” a întrebat Mason. Frumoasa femeie a scuturat din cap.

„Ţi-a menţionat vreodată Carson vreo teamă sau îngrijorare pe care o avea pentru siguranţa lui?”

„Era mereu îngrijorat.”

„Era?”

„Da”, a afirmat McKenna. „Oriunde mergeam, era îngrijorat de cine încerca să îi facă o poză sau să îi strângă mâna. Ura ca oamenii să-l abordeze în public atunci când nu era „în timpul programului”.” A făcut ghilimele cu mâinile.

Mason a ridicat o sprânceană la Ava. Acesta părea un bărbat diferit de cel cu care lucrase Nissa Roberts. Conform spuselor ei, fusese un funcţionar public devotat. Dar ea recunoscuse că el terminase cu politica. Poate că ea îi minimalizase sentimentele reale cu privire la a fi în atenţia publicului.

„Era aşa înainte de scandalul din toamna trecută?” a întrebat Ava.

McKenna şi-a înclinat capul gândind. „Aş spune că s-a înrăutăţit după aceea. Nu prea voia să iasă în oraş toamna trecută. Era îngrozit să fie văzut în public cu mine, chiar dacă eram singură.” Ea a încreţit nasul. „El nu a fost încântat că eram o dansatoare pentru Blazers, dar am un MBA. Oricine joacă cartea majoretei capricioase cu mine de obicei tace destul de repede când află asta.”

„Este neobişnuit să găseşti oameni cu o astfel de diplomă în profesia ta”, a fost de acord Mason.

Ochii turcoaz străluceau. „Am un plan. Perioada mea ca dansatoare va susţine imaginea sălii de sport şi a studioului de dans pe care plănuiesc să le conduc. Numele meu va fi sinonim cu fitness-ul.”

„Să fii văzută cu Carson făcea parte din acest plan?” a întrebat Ava liniştită. „Vederea unui congresman arătos la braţul tău îi poate aduce cuiva multă publicitate. Mai ales un bărbat despre care tabloidele şi reporterii vor să vorbească?”

Privirea lui McKenna s-a schimbat rapid în furie, iar

Mason a fost recunoscător că nu stătea în scaunul Avei. Ava a deviat lovitura vizuală cu o sprânceană ridicată. Evident, se aşteptase la această reacţie. Vinovăţia a străfulgerat pe faţa McKennei când şi-a dat seama că lăsase să i se atingă butoanele.

„Este posibil să fi început aşa. Este faimos şi puternic. Cine nu ar vrea să fie văzut cu el? Dar odată ce am ajuns să-l cunosc, l-am plăcut cu adevărat. E unul dintre cei buni, ştii? Cu picioarele pe pământ.” Ea a râs puţin, arătându-şi dinţii perfect albi. „A intrat în politică pentru că chiar credea că poate ajuta oamenii.” Vocea i-a cedat, iar vizual s-a dezumflat. „Mi-a plăcut Carson. Era distractiv.”

„Te-a deranjat că se întâlnea cu alte femei?” a întrebat Zander.

McKenna a pufnit uşor. „M-a deranjat. Orice femeie ar fi vrut să fie exclusivă cu el. Dar el a spus clar că nu căuta o relaţie. Era un prieten bun care suna când era în oraş.

„S-a întâmplat ceva ciudat în timpul ieşirii tale de acum câteva zile?” a întrebat Mason. „L-a deranjat cineva neobişnuit? Părea stresat de ceva? A menţionat că trebuie să se întâlnească cu cineva a doua zi?”

„Mi-am frământat creierii încercând să-mi amintesc ceva de genul ăsta. Ştiam că a doua zi trebuia să participe la o întâlnire de tip primărie, dar nu părea stresat de asta. Nu s-a întâmplat nimic ieşit din comun în timpul acelei nopţi.”

„La ce oră l-ai văzut ultima dată?” a întrebat Zander, făcând o notă pe pad.

„Era în jurul orei unsprezece. M-a lăsat la mine acasă. Ne-am dus la restaurant după film şi am băut câteva pahare şi am mâncat ceva. Nu era beat deloc”, s-a grăbit ea să adauge. „Niciunul dintre noi nu era.”

„Ce maşină conducea?” a continuat Zander.

„Ford Explorer.”

Mason şi-a răsfoit paginile de notiţe şi s-a uitat la Ava şi Zander, care făceau acelaşi lucru cu notiţele lor. „Nu am un Explorer înregistrat pe numele lui. Nu era niciunul nici la el acasă.” A înjurat. „Cel puţin nu în locurile lui de parcare. Trebuie să verificăm celelalte locuri din parcare. Ce culoare avea?”, a întrebat-o el pe McKenna.

„Umm... argintie, cred.”

„Are înregistrat un BMW Seria trei. Şi era la el acasă când am fost acolo”, a adăugat Ava. „Ai mai văzut Explorer-ul înainte, McKenna?”

„Nu cred. Se pare că de obicei el conduce BMW-ul.” Zander şi-a scos telefonul şi a ieşit din cameră.

„A cerut ca lotul de la apartamentul lui Carson să fie verificat pentru vehicul”, i-a explicat Ava lui McKenna, care a dat din cap.

Zander şi-a băgat imediat capul înapoi înăuntru. „Mai avem un cadavru atârnat de un alt pod. Să mergem.”

$$$

„Suntem în mijlocul pustietăţii”, a mormăit Ava. Şi-a tras gulerul hainei mai strâns în jurul gâtului. Trebuia să fie cu zece grade mai rece aici decât în aglomeratul oraş Portland.

De data aceasta, ucigaşul lor alesese un pod liniştit de ţară în loc de centrul aglomerat al celui mai mare oraş din Oregon. Îi luase peste o oră să conducă până la locul faptei. Mai multe lucruri erau în concordanţă cu prima crimă. Victima era un bărbat alb care părea să aibă în jur de treizeci de ani. Era dezbrăcat, atârnat de pod, cu mâinile şi picioarele

legate, şi avea un ciudat model circular de margarete pe spate. Principalele diferenţe erau locaţia rurală şi căluşul cu bile din gura victimei.

Copiii din oraşul rural Vernonia găsiseră cadavrul cu două ore înainte. Podul se afla într-o zonă împădurită liniştită, la marginea oraşului. Era un pod metalic tipic, vopsit în verde, care susţinea două benzi de circulaţie. Un trotuar îngust de beton mărginea fiecare parte şi oferea o privelişte plină de frunze a unui pârâu microscopic de mai jos.

Mici mulţimi de localnici se adunaseră în spatele benzii galbene de la fiecare capăt al podului, urmărind FBI-ul, poliţia statală din Oregon şi mica forţă de poliţie din Vernonia. Ava a numărat patru ofiţeri de poliţie din Vernonia şi s-a întrebat dacă aceasta era dimensiunea departamentului. Poliţiştii locali păreau să graviteze în jurul lui Mason, punându-i întrebări despre moartea din Portland şi mergând pe vârfuri în jurul ei şi al lui Zander, care purtau jachete pe spatele cărora era inscripţionat FBI.

Trebuie să fi fost pălăria şi cizmele lui de cowboy. Mai familiare. Ava se concentră pe victima de la picioarele ei.

Avem un criminal în serie?

Întrebarea reverbera în capul ei.

În general, definiţia unui criminal în serie includea trei victime. Dar elementele comune dintre cele două decese au făcut-o pe Ava să se întrebe cine urmează. „L-a recunoscut cineva?”, l-a întrebat ea pe poliţistul local din spatele ei. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi trei de ani, iar ea a atribuit lipsa de culoare de pe faţa lui vederii cadavrului. El a scuturat din cap şi a înghiţit în sec înainte să vorbească.

„Nu, doamnă. Ne-am uitat cu toţii bine şi nimeni nu-l cunoaşte. Între noi patru cunoaştem majoritatea oamenilor de pe aici. Nu e un politician? Ne-am gândit că ar fi un alt tip

celebru.”

Ava îi studie atent chipul, căutând ceva familiar. Moartea fură caracterul şi lasă victimei sale o cochilie goală. Trăsăturile fizice rămân, dar personalitatea dispare şi odată cu ea şi esenţa sa, acea parte vitală a persoanei care o deosebeşte de mulţime. Moartea egalizează terenul de joc.

Ea nu l-a recunoscut.

„Nici mie nu mi se pare cunoscut”, a spus Seth Rutledge. Medicul legist era lângă ea într-un genunchi, uitându-se atent la căluşul cu bilă.

„Nu v-a deranjat drumul până aici pentru a examina acest caz?”, l-a întrebat ea.

„La naiba, nu. De îndată ce am auzit că un alt tip a fost spânzurat de un pod, n-am vrut să mai las pe nimeni să vină. Asta mi-a stârnit curiozitatea.” Ea înţelese cum se simţea el.

„Ce vedeţi?” l-a întrebat Ava pe doctor, dorindu-i primele impresii.

„Seamănă mult cu ce a fost înainte. Pare să fie acelaşi tip de bandă şi de căptuşeală în jurul încheieturilor. Am verificat şi încheieturile lui au fost tăiate în acelaşi mod ca la primul cadavru”, a spus Dr. Rutledge cu tristeţe. „Lividitatea este pe spate, deci, din nou, nu a fost deranjat în timp ce zăcea pe spate timp de câteva ore după ce a murit. Şi aţi văzut modelul floral albicios, nu-i aşa?” El a aruncat o privire pentru a o vedea dând din cap şi a continuat. „Este similar cu cel de pe spatele lui Carson Scott. Ce e nou e căluşul cu bilă. Nu vreau să i-l scot până nu-l aducem înapoi la birou.”

„Ai văzut multe din astea?” a întrebat Ava liniştită.

Dr. Rutledge i-a aruncat o privire amuzată. „De fiecare dată când cred că le-am văzut pe toate, ceva nou mă surprinde. Oamenii înghesuie orice în fiecare orificiu posibil. Dar da, am văzut căluşuri cu bile. Nu întotdeauna în gură.”

Ava a pufnit. „Frumos. Mulţumesc mult. Iată o imagine mentală de care nu pot scăpa.”

„Adaugă crimei un element sexual care nu era prezent la cealaltă. Deşi mâinile şi picioarele legate ar putea indica, de asemenea, un interes pentru sclavie pe care nu l-am luat în considerare la autopsia lui Scott. Nu a existat niciun semn de activitate sexuală cu Scott”, a adăugat Dr. Rutledge. „Bineînţeles că voi verifica dacă ucigaşul a mers mai departe decât este evident la prima vedere aici.”

Viol? Stomacul i se zvârcolea.

Mason se ghemui pe cealaltă parte a ei. „Poliţia locală spune că nu sunt camere de luat vederi prin zonă şi, până acum, nimeni nu susţine că a văzut un vehicul oprit lângă pod. Le-am spus să întrebe despre dubele care trec pe acolo, spunând că este un vehicul logic pentru transportul unui cadavru. Nu le-am spus alb. Nu cred că ar trebui să dezvăluim încă acest fapt.”

„De acord”, a spus Zander din cealaltă parte a cadavrului. „Dacă trebuie, putem distribui reţelelor de televiziune înregistrarea video de pe podul Fremont, dar dacă o facem atât de devreme, vom crea o avalanşă de false apariţii ale unei dube albe.”

„Vreo idee despre ora morţii, Dr. Rutledge?” a întrebat Mason.

„Pot să vă spun că a murit ieri. Presupun că a fost spânzurat de pe pod în mijlocul nopţii sau dimineaţa devreme. O să vă fac rost de un interval de timp mai apropiat până mâine. Aş spune că cronologia seamănă cu cazul Scott, în sensul că a fost aruncat la aproximativ acelaşi număr de ore după moartea sa efectivă.”

„Deci, în timp ce Portland era şocat de moartea unui congresman, tipul nostru îşi pregătea în linişte următoarea

victimă”, a declarat Ava. „Trebuie să fi fost făcută de acelaşi tip. Nu am publicat suficiente detalii pentru ca cineva să imite prima moarte. Scena aceasta este prea apropiată pentru a fi un imitator”.

„Doar dacă nu a vorbit cineva”, a adăugat Zander. „O mulţime de oameni s-au uitat la Carson Scott. Poliţişti, tehnicieni de la locul crimei. Încă nu exclud varianta unui imitator.”

„Cred că rapoartele de laborator vor spune că banda şi căptuşeala provin din aceeaşi sursă. Arată al naibii de aproape pentru ochiul meu”, a spus Dr. Rutledge. „Aceste două lucruri ar trebui să indice puternic că acest om a fost ucis de aceeaşi persoană care l-a ucis pe Carson Scott.”

„Mă întreb dacă victimele se cunoşteau între ele”, a spus Ava. „Arată aproape de aceeaşi vârstă. Amândoi curaţi. În formă decentă.”

„Băiatul ăsta e muncitor”, a spus dr Rutledge. „Nu e politician.”

Toţi cei trei anchetatori s-au uitat la medicul legist cu nerăbdare. Dr. Rutledge a desfăcut degetele rigide ale cadavrului, iar ei au dat din cap în semn de acord. Mâinile bărbatului erau negre sub unghii şi în linii. Palmele şi degetele erau puternic calusate. Ava s-a aplecat mai aproape şi a adulmecat. „Maşini. Pot să miros ulei sau cauciucuri. Lucrează la maşini. Zilnic.”

„Da”, a spus Mason. „E greu să dai chestia aia jos. Miroase mai mult a cauciucuri pentru mine.”

„Cu siguranţă nu e un politician”, a spus Zander. A scos un carneţel din buzunar şi a făcut o notă.

„Cum îl vom identifica pe acesta?” a întrebat Mason. „Să întrebăm de mecanicii dispăruţi?”

„Tipul ăsta are un tatuaj”, a subliniat examinatorul. Seth

a deplasat piciorul drept pentru a expune partea din spate a gambei. Pielea era violet închis cu lividitate, dar Ava putea vedea conturul unui dragon. „Poţi să dai publicităţii această informaţie. Asta ar trebui să restrângă numărul rapoartelor de persoane dispărute.”

Ava a schimbat o privire cu Mason şi Zander. Amândoi au dat din cap. „Voi pune biroul să dea de ştire”, a spus ea.

Cine eşti tu? Şi de ce te-a ucis şi pe tine?

Capitolul 7

Mason a parcat pe strada din faţa casei sale şi a privit în oglinda retrovizoare cum Ava îşi conducea maşina de serviciu pe alee. Nu parcase niciodată în garajul său de o singură maşină pentru că era prea aglomerat pentru un vehicul. Când Ava a început să rămână peste noapte, el a renunţat la locu l de parcare de pe alee pentru maşina ei.

Dacă ar fi parcat în spatele ei, ar fi fost prinsă în capcană dacă ar fi trebuit să plece în mijlocul nopţii.

Era una dintre micile schimbări pe care le făcuse pentru a-i uşura drumul în viaţa lui. Nu era mare lucru. De fapt, schimbarea stării sale de spirit de burlac pentru a învăţa din nou cum să trăiască cu o femeie nu îi luase prea mult efort. La un moment dat, îi plăcuse să fie căsătorit şi să-şi împletească viaţa cu cea a unei femei. Fosta lui soţie se plânsese rar; pur şi simplu nu-i plăcea că el lucra atât de mult. Se simţea ca un părinte singur care îşi creşte fiul.

Avusese dreptate.

Cu Ava erau doar ei doi. Amândoi lucrau la ore

nebuneşti şi aşteptau cu nerăbdare momentele pe care le aveau împreună.

Lui îi plăcea elementul mai blând pe care ea îl adusese în viaţa lui. Acum prosoapele lui se potriveau. Canapeaua lui avea perne utile şi perne calde. În fiecare seară ea punea cafetiera la fiert, aşa că el se trezea cu cafea proaspătă şi cu cineva cu care să o bea. Când locuia singur, ar fi putut să programeze cafetiera, dar mereu uita şi nu voia să aştepte să se prepare. De obicei mergea la cafeneaua de la drive-through.

Nu putea să explice cum era să împartă cu cineva lucrurile mărunte şi plăcute.

Cine ar fi crezut că a împărţi o ceaşcă de cafea dimineaţa va fi unul dintre 1 5 5 5 cele mai importante momente ale zilei sale?

Ea a ieşit din maşină şi l-a impresionat cât de frumoasă era. Nu era plină de farmec; era o fată sănătoasă. Ochi albastru închis şi un zâmbet cald. De obicei, îşi ţinea părul castaniu într-o coadă de cal conservatoare pentru serviciu. Când era acasă, şi-l lăsa liber, astfel încât îi intra constant în ochi, şi şi-l băga nerăbdătoare după urechi. De îndată ce Mason a lucrat profesional cu mintea ei inteligentă şi i-a auzit râsul scăzut, a fost prins mai strâns decât gheara unei pisici într-o aruncătură tricotată. Ea era tot pachetul.

Deci, de ce e cu tine?

A călcat pe frica enervantă. Apăruse din când în când, dar când ea îi zâmbea şi îi ţinea privirea, stomacul lui făcea lucruri ciudate şi fericite, iar frica dispărea.

Diferenţa de vârstă nu contează.

Acum îi zâmbea în timp ce îl aştepta pe alee şi ploaia îi împodobea părul cu sclipiri de la iluminatul stradal. Se opriseră la un pub din apropiere pentru o cină rapidă după o

zi lungă de urmărire a indiciilor despre Carson Scott. Cel de-al doilea cadavru nu avea încă un nume, dar ştirile de seară scoseseră în evidenţă tatuajul de pe gambă şi el ştia că trupul va fi identificat în câteva ore.

„Zander m-a sunat în drum spre casă”, a spus Ava când s-a apropiat. „Dr. Rutledge l-a anunţat că a doua victimă nu a fost agresată sexual. De fapt, el crede că căluşul cu bilă a fost pus după ce victima a murit.”

Mason a făcut o figură. „Deci care era rostul căluşului cu bilă?”

„Asta e ceea ce trebuie să aflăm.” Ea i-a dat un sărut şi l-a luat de mână, conducându-l spre uşa din faţă. Era aproape zece seara. Patul suna tentant.

Au intrat în casă şi Mason a aşteptat ca Bingo să vină să facă dansul lui de bun venit pe podeaua de lemn.

Niciun câine.

„Bingo?” a strigat Ava în timp ce îşi desfăcea eşarfa de la gât. „Iisuse. E frig aici.”

Avea dreptate, dar Mason auzea cuptorul mergând. *S-a stins lumina pilotului?* Era rar, dar se întâmpla. „Bingo!”

Un lătrat îndepărtat l-a atras prin casă până la uşa din spate a bucătăriei. Bingo era pe terasa din spate, lătrând să fie lăsat să intre. Cineva alunecase raftul scurt de la sufragerie în faţa uşii căţelului, blocând-o efectiv. Trei dintre geamurile mici din jumătatea superioară a uşii erau sparte, lăsând să intre aerul îngheţat. Mason şi-a scos arma.

Cineva a fost în casa mea.

A ieşit liniştit din bucătărie şi a privit pe hol spre cele trei dormitoare şi două băi. Casa lui nu era mare. Un singur nivel. Şi văzuse deja că zonele de locuit erau libere. Urechile i s-au încordat în timp ce asculta dacă cineva se mişca într-un dormitor.

„Mason?” Ava a încremenit, zărindu-l concentrat pe hol. A fost lângă el într-o fracţiune de secundă, cu arma pregătită. „Ce s-a întâmplat?”, a întrebat ea încet.

„Uşa căţeluşului lui Bingo este blocată din interior. Cineva a spart geamul ca să intre.”

„Poţi auzi ceva?”, a întrebat ea încet.

„Nu.”

El a mai ascultat încă cinci secunde. „Hei!”, a spus el tare. „Ai făcut greşeala stupidă de a intra în casa unui ofiţer de poliţie care are arma îndreptată spre tine. leşiţi din cameră. Mâinile la vedere.”

Tăcere.

El şi-a repetat ordinul.

Sângele îi bătea în cap, a început să se mişte pe hol. Ava l-a urmat.

O baie verificată. Două dormitoare verificate.

Uşa de la apartamentul lui principal era închisă. „La naiba”, a şoptit el, holbându-se la uşa goală. Era mereu deschisă. Îmbrăţişând peretele, s-a întins peste uşă, a întors mânerul şi a împins uşa. Aceasta a intrat în tăcere şi oglinda de deasupra dulapului său a reflectat o privelişte a unei camere goale. Mai puţin televizorul său cu ecran mare.

Expiră.

O verificare rapidă a băii, a dulapului şi sub pat a confirmat că nu era nimeni în casa lui.

S-a holbat la suportul gol al televizorului de pe perete, cu gura strânsă într-o linie.

Sună la poliţie.

„Rahat”, a înjurat Ava. A deschis sertarul noptierei de pe partea ei de pat. „Colierul meu a dispărut. Cel cu un inel pe lanţ. Era al mamei mele. Nu valora prea mult, dar e tot...” Vocea i s-a stins şi o privire ciudată i-a traversat faţa.

„Ce este?”

„Jayne l-a luat”, a spus ea fără menajamente. Îşi şterse orice emoţie de pe faţă. „Dacă aflu că l-a vândut...”

„Crezi că ea a făcut asta?” Sora Avei ar fi intrat prin efracţie într-o casă doar ca să ia un colier? Privirea lui se întoarse la peretele gol. Şi un televizor?

„De unde a ştiut unde stau? Oh, la naiba. Trebuie să mă duc să-mi verific propria locuinţă. La naiba! Mă întreb ce a făcut acolo!” Îşi apăsă podul palmelor pe ochi. „Ea nu înţelege că *tu nu furi!* Nu furi de la nimeni! Dar, la naiba, tu chiar *nu furi de la sora ta!”*

Tremura. Mason a traversat camera şi a tras-o în braţe. „Nu putem fi siguri că a fost ea. În plus, ştii că nu e sănătoasă la cap.”

„Ştiu! Dar tot mă doare! Trebuie s-o repar. Ea nu poate trăi aşa! E evident că e cu cineva care o presează să vină cu bani. Nu ar fi putut să îţi ia televizorul singură; cineva era cu ea. E vorba de droguri. Se droghează din nou şi acum fură pentru a-şi întreţine obiceiul. Trebuie să o duc înapoi la dezintoxicare.”

Mason se îndoia că dezintoxicarea era soluţia. Ava plătise deja de două ori pentru ca sora ei geamănă să participe, fără niciun rezultat. „Hai să facem un raport la poliţie şi să-i lăsăm pe ei să se ocupe de asta. Ai un vecin pe care îl poţi suna să vă verifice mai întâi ferestrele şi uşile?”

„Da.” Ava şi-a scos telefonul şi şi-a şters nasul. „La naiba, mă enervează „ 5 555 „ ” atât de tare!”

Mason i-a sărutat obrazul. A sunat la numărul fără urgenţe al poliţiei şi a raportat spargerea. Şi-a pus nişte mănuşi de vinil şi a făcut o verificare rapidă a sertarelor şi a dulapului. Cineva îi golise cana de mărunţişuri şi, în mod clar, îi răscolise hainele, în căutarea unei comori ascunse. O

serie de lătrături nerăbdătoare l-au atras înapoi în bucătărie. A făcut câteva fotografii cu sticla spartă de pe podea şi apoi a măturat şi a aspirat zona. Nu era preocupat de distrugerea acestei dovezi; în primul rând, nu dorea să scoată sticla din labele lui Bingo. Infractorii lăsaseră în urmă o mulţime de alte dovezi.

În cele din urmă, l-a lăsat să intre pe câinele pretenţios. „Ce protector te- ai dovedit a fi”. A scărpinat urechile câinelui. „Pun pariu că i-ai primit bine.”

Se gândise de două ori înainte să instaleze uşa pentru câini, dar, având în vedere programul său, nu putea lăsa câinele înăuntru toată ziua. A cumpărat cea mai mică uşă prin care putea să intre Bingo. Doar un copil de patru ani ar fi putut intra folosind uşa pentru animale.

Dar pun pariu că ei au încercat primii. A zâmbit. Probabil că erau amprente peste tot pe rama clapetei. Fuseseră criminalii lui suficient de deştepţi încât să poarte mănuşi? Avea să afle destul de curând.

Ava a păşit în cameră şi Bingo s-a ridicat pe picioarele din spate, punându-şi labele pe stomacul ei, cerşind atenţie. Ea i-a frecat pieptul. „Nu eşti un câine de pază, nu-i aşa?” S-a uitat la Mason. *„Eşti gata* să instalezi sistemul ăla de alarmă?”

„De ce să mă deranjez? Acum chiar nu mai am nimic de furat.”

„Bine că ai laptopul cu tine”, a spus ea.

„Bineînţeles.” Dacă s-ar fi întâmplat asta în ziua lui liberă şi el nu ar fi fost acasă? Laptopul lui de serviciu ar fi dispărut de mult. Poate că ar trebui să- şi ia un sistem de alarmă. „Trebuie să verific garajul.”

L-a urmat până la garajul detaşat. „Am sunat-o pe vecina mea. Mi-a verificat uşile şi s-a uitat pe ferestre. Nimic nu a

fost deranjat. Cred că nu trebuie să mă grăbesc în seara asta să-mi verific apartamentul.”

„Încă mai crezi că Jayne e în spatele acestui lucru?”

Ea a suspinat. „Nu ştiu. Presupun că orice hoţ ar lua ce bijuterii ar găsi. Ştiind că erau ale mamei mele, m-am gândit imediat la Jayne. Nu era mare lucru, doar un safir mic într-un decor de aur. Mai lipsea ceva din casă?”

„Nu. Oricine ar fi fost, nu a făcut mare lucru. Au luat un singur televizor. Nu am fost niciodată genul care să cumpere jucării scumpe.”

A descuiat uşa grea de la garaj, mulţumindu-se că nu era niciun geam care să permită o spargere. Echipamentul său valoros era aici. ATV-ul şi sculele electrice şi seiful pentru arme.

„Fără jucării scumpe, eh?” Ava a bătut cu un deget în ATV şi apoi a arătat spre seiful cu arme. „Ar trebui să aducă un echipament de transport greu ca să fure asta. Cât cântăreşte?” a întrebat Ava în timp ce deschidea seiful.

O scanare rapidă i-a spus că nimic nu fusese deranjat în garaj sau în seif. „Aproape o tonă.”

Ea sforăi.

„Ai încercat să o suni pe sora ta?”, a întrebat el.

„Am încercat ieri, după ce a sunat tipul de la Party Mart. Telefonul ei mobil a fost deconectat.”

„Ai o altă modalitate de a da de ea?”

„Nu.”

Mason a închis seiful şi s-a întors să se uite la Ava. Avea braţele înfăşurate în jurul ei ca şi cum ar fi îngheţat. Nu voia să-i întâlnească privirea.

„Ai mai avut momente când nu aveai cum să dai de ea, nu?”

Ea a dat din cap. „Mă face să mă simt pierdută. Ca şi

cum eu aş fi cea care se află acolo fără un colac de salvare. Eu sunt aici şi în siguranţă cu tine, în timp ce ea flutură în vânt. Nu mă pot abţine să nu mă simt vinovată şi că trebuie să fac ceva.”

Mason şi-a pus braţele în jurul ei şi şi-a îngropat faţa în părul ei. În cele câteva luni în care el şi Ava fuseseră împreună, nu văzuse nimic care să o sfâşie aşa cum o făcuse geamăna ei. Nici un glonţ în braţ, nici să privească chipul unui congresman ucis. Jayne era cea care a dărâmat-o.

Ava era cea mai puternică femeie pe care o cunoscuse vreodată, dar geamăna ei îi provocase fracturi în suflet. Mason tânjea să le repare, dar nu ştia ce să facă când era vorba de Jayne. Au căzut de acord că ar trebui să o lase pe geamăna ei să-şi facă singură treaba. Că Ava depăşise eforturile oricărei surori sau sfinte în încercarea ei de a o ajuta. Dar Jayne încă o reţinea.

Nu ştia ce să facă.

Mason a auzit o maşină oprindu-se în faţă şi foşnetul slab al unui radio
de poliţie. I-a sărutat vârful capului. „O vom găsi.”

***

În dimineaţa următoare, la serviciu, Ava a verificat ce rezultate a primit la căutarea VICAP. A introdus elementele de bază ale crimei lui Carson Scott, căutând în baza de date a infracţiunilor cu violenţă din întreaga ţară alte spânzurări după moarte în care încheieturile mâinilor au fost tăiate şi membrele legate.

Nu a găsit nimic.

Felicitari. Ai începutul unui spectacol de ciudaţi original în oraşul tău.

Se încruntă şi îşi termină cafeaua cu lapte pe care o cumpărase de la Starbucks-ul din capătul străzii. A decis să facă o altă cerere, specificând căluşul cu bilă şi încheieturile tăiate ale celui de-al doilea cadavru. Poate că prima ei căutare fusese prea îngustă. Creierul ei se simţea împărţit în o sută de bucăţi. Asta era normal pentru zi de lucru, dar astăzi o bucată uriaşă etichetată Jayne ocupa o secţiune mai mare decât merita.

Ava trecuse pe la apartamentul ei înainte de muncă. Vecina ei avusese dreptate. Locuinţa ei nu fusese atinsă. Poate că se grăbise să tragă concluzii pripite despre Jayne. Îşi împachetase mai multe haine pe care să le adauge la garderoba din ce în ce mai mare pe care o păstra la Mason şi aruncase o privire prin câteva dulapuri goale şi se întrebase dacă ar trebui să-şi vândă casa.

Un mic fior îi atinse şira spinării. Era un pas mare. Un subiect în jurul căruia ea şi Mason dansaseră în ultimele câteva săptămâni. Se „mutase” iniţial pentru că avea nevoie de ajutor cu rana ei. Şi pentru că se îndrăgostise până peste cap de detectiv. Bănuia că glonţul din umărul ei nu făcuse decât să grăbească linia timpului.

Cu patru săptămâni în urmă, el îi spusese că o iubeşte, iar ea îi întorsese imediat sentimentele. Ştia că este îndrăgostită de el încă dinainte să fie împuşcată, dar fusese prea speriată să fie prima persoană care să o spună. Ultima ei relaţie se stricase într-un mod foarte mare. Fusese arsă şi era reticentă

să joace din nou acest joc. Mai ales cu un alt poliţist.

Acum s-a aruncat în joc cu ambele picioare.

Ar trebui să vând?

„Rahat.” A clasat întrebarea pentru mai târziu. Nu trebuia să ia o decizie chiar acum. Dar credea Mason că nu-şi vindea locuinţa pentru că se gândea că relaţia va eşua?

Bineînţeles că nu credea. Erau împreună de puţin mai mult de două luni. Trebuia să se aştepte ca ea să mai păstreze locuinţa o vreme. O puteau folosi ca o chirie. Poate că Jayne avea nevoie...

Stop!

Ultimul tip de chiriaş de care aveau nevoie era unul ca sora ei.

Jayne a intrat prin efracţie în casa lui Mason?

Zander se opri la intrarea în biroul ei. „Ai auzit identitatea celui de-al doilea cadavru?”

„Nu, ce au ei?” Creierul Avei a schimbat rapid vitezele, revenind la crime.

„Aseară a sunat la linia de informaţii o femeie al cărei fost soţ are un tatuaj pe partea din spate a gambei. L-a sunat la serviciu şi el nu a apărut nici duminică, nici luni. Mi-a dat numele dentistului pe care să îl transmit medicului legist pentru a solicita filme dentare digitale.”

Ochii strălucitori ai lui Zander i-au spus că păstrează cea mai bună bucăţică din poveste pentru final.

Ea a muşcat. „Unde lucrează?”

„Universe of Tires.”

„Sună ca o potrivire bună. A lucrat sau a locuit în Vernonia?”

„Nu. Asta e partea ciudată. El locuieşte de fapt în Oregon City, iar magazinul său este chiar mai la sud, în Canby. Cineva a făcut o călătorie specială
pentru a-l duce până la Vernonia.”

„Posibil ca acolo să fie locul de baştină al subiectului nostru. Ai spus că femeia este fosta soţie? Deci, ea nu ştie ce

a făcut el în ultimele zile.”

Zander s-a sprijinit de tocul uşii şi şi-a încrucişat braţele. „Aşa este. Numele ei este Laura King. Am sunat-o aseară, după ce am primit prima informaţie, şi am întrebat-o. A spus că stă la un prieten şi mi-a dat numărul lui. Mi-a trimis şi o fotografie pe e-mail. Cred că l-am găsit pe fostul ei soţ, Aaron King.”

„Arată-mi”, i-a cerut Ava. S-a ridicat şi l-a urmat pe Zander la biroul lui şi a aşteptat în timp ce el îşi deschidea e-mailul. A deschis o fotografie cu un bărbat care ţinea un somon uriaş pe puntea unei bărci de pescuit într-o zi însorită superbă. „Oh, cred că ai dreptate.”

Bărbatul râdea la cameră, mândru de captura sa. Viaţa strălucea în ochii lui, dar Ava a recunoscut trăsăturile faciale ale cadavrului pe care îl găsiseră cu o zi înainte. „Părul lui este un pic mai lung în fotografie.” S-a aplecat mai aproape de ecran şi a arătat spre partea inferioară a piciorului lui. „Este o parte din coada dragonului care iese pe partea laterală a piciorului?”

„Am observat şi eu asta. Da, tatuajul tipului nostru iese în evidenţă atât de mult când este privit din faţă.”

Ava a suspinat. „Care sunt statisticile lui?”

„Asistent manager la Canby Universe of Tires. Vârsta treizeci şi cinci de ani. Fără copii. Divorţul a fost finalizat în urmă cu mai puţin de o lună.”

Auzind „fără copii”, Ava s-a simţit puţin uşurată. Creierul ei a început să proceseze informaţiile noului bărbat. Carson Scott fusese şi el singur, fără copii. Apropiaţi ca vârstă şi constituţie. „Ai întrebat-o pe Laura dacă Aaron îl cunoştea pe Carson Scott?”

„Nu am întrebat. Ea va fi aici în curând pentru un interviu şi apoi vom putea începe să punem piesele cap la

cap.” Vorbea mai repede în entuziasmul lui.

Ava o simţea şi ea. Tocmai făcuseră un pas mai aproape de a afla cine era criminalul lor.

„Ai auzit că preşedintele a făcut o declaraţie despre Carson Scott?” a întrebat Zander.

„Nu. Dar asta are sens, având în vedere poziţia lui. Ce a spus?”

„Aproape nimic. 'Suntem întristaţi, bla,bla, ne rugăm pentru familia lui, bla, bla.' Nici măcar nu a apărut în faţa camerei. A făcut pur şi simplu un comunicat de presă.”

„Ce? Pentru moartea unui membru al Congresului? Asta pare un pic rece.”

„Nu ai citit ce spune publicul online despre acest caz, nu-i aşa?”

„Oh, rahat. Îmi pot imagina ce se spune. Ştiu mai bine decât să mă uit pe internet. Nici tu nu ar trebui să citeşti chestiile astea. Îl acuză pe celălalt partid politic că l-a ucis? Sau a fost făcut de terorişti?”

„Nu, zvonul care circulă în spaţiul cibernetic este că a fost crimă sexuală întortocheată.”

Ava ar fi vrut să fie surprinsă. „Pentru că era dezbrăcat, nu? Oamenii chiar trebuie să treacă peste asta. Acesta este motivul pentru care preşedintele a făcut pur şi simplu un comunicat de presă?”

„Probabil. Când a apărut al doilea cadavru, poveştile şi comentariile au explodat. Bondage şi S&M şi tot felul de sugestii ciudate circulă despre cei doi bărbaţi împreună. Bănuiesc că preşedintele pune o oarecare distanţă între el şi Carson Scott. Ajutoarele sale sunt probabil îngrijorate că un scandal politic va fi asociat cu moartea lui Scott.”

„Nici măcar nu ştim dacă cele două victime s-au intersectat!” a fumegat Ava. „În unele zile urăsc internetul,

chiar îl urăsc.”

„Sunt o mulţime de oameni plictisiţi acolo cărora le place să-şi adauge părerea la orice.”

„Este programată o conferinţă de presă?” a întrebat ea.

„Da, Duncan a aranjat una pentru mâine. A primit telefoane de la primarii din Portland şi Vancouver. Oamenii sunt îngrijoraţi că există un criminal în serie care se plimbă prin zonă.”

„Există”, a afirmat Ava. „Ei bine, suntem destul de siguri că există. La naiba cu asta. *Ştiu* că avem un criminal în serie.”

„În presă i se spune Ucigaşul de pe pod”, a adăugat Zander.

„Serios? Un nume deja?” Ea s-a gândit o clipă. „Mă întreb dacă asta îl face să vrea să continue să folosească podurile, sau să facă exact opusul şi să-l schimbe. Unor oameni nu le place ca acţiunile lor să fie luate de bune.”

„Să sperăm că vom rezolva asta înainte să aflăm.”

„Întrebarea este: „Cine urmează? ”, a spus Ava. „Cineva nu creează scene elaborate pentru ca noi să le găsim şi apoi pur şi simplu să se oprească; se bucură de atenţie şi de şocul nostru.”

„Mă deranjează că al doilea cadavru a fost găsit atât de repede după primul. De obicei, există o perioadă de răcorire pentru criminal. Dacă cele douăzeci şi patru de ore au fost perioada lui de refacere, nu vreau să ştiu cum e când e pe val.” Zander a scuturat din cap.

Telefonul personal al Avei a vibrat. Ea a verificat ecranul şi a gemut. „Oh, rahat. Care e data de azi?”

„Unsprezece”, a răspuns Zander.

„Am dat de belea”, a mormăit ea şi s-a mutat pe hol pentru puţină intimitate.

„Bună, Corinne”, a răspuns ea.

„Ava. Unde eşti? Ai întârziat cincisprezece minute.”

Ava şi-a frecat fruntea. „Ştiu. Am uitat complet de întâlnirea noastră din această dimineaţă. Nu ştiu dacă te-ai uitat la ştiri...”

„Vrei să-ţi foloseşti complet braţul sau nu?” a întrebat Corinne. „Nu poţi lipsi de la fizioterapie. Faci progrese bune şi nu vreau să rămâi în urmă.

„Mi-am făcut exerciţiile zilnice.” *Cu excepţia ultimelor două zile.*

„Uh-huh. Am auzit asta de la toată lumea.”

„Ai un loc liber mâine?” a întrebat Ava. Şi-a mişcat timid braţul stâng, încercând unele dintre mişcările pe care Corinne o învăţase. Durerea i -a străbătut braţul şi a oftat.

„Îţi testezi braţul, Ava?”

„Poate. Vreau doar să văd cum se simt lucrurile.”

„Să-ţi mângâi braţul nu-ţi face niciun favor.”

„Ştiu. Am avut două crime aruncate în farfuria mea în ultimele câteva zile, aşa că am fost un pic ocupată”, a spus ea. „Îmi pare rău”, a adăugat ea imediat. „Sunt frustrată. Şi vreau ca braţul meu să fie la fel de aproape de normal ca şi tine. Ce zici de mâine?”

„Am programări toată săptămâna. Să păstrăm întâlnirea ta permanentă pentru săptămâna viitoare. Dacă primesc o anulare până atunci, o să te anunţ. Nu te lenevi cu temele săptămâna asta, sau vei plânge dublu săptămâna viitoare.”

Corinne nu exagera. Ava era adusă la lacrimi cel puţin o dată la fiecare şedinţă. A încheiat convorbirea.

Nu pot lipsi de la fizioterapie. Îşi mişca cu grijă braţul într-un cerc lent şi larg, simţind cum muşchii şi oasele care se vindecau îi trimiteau durerea direct în creier.

Nu avusese niciodată o rană până atunci. Nici oase

rupte, nici glezne luxate. Aceasta era o experienţă nouă, care afecta modul în care se îmbrăca cum dormea şi cum se mişca. În. Fiecare. Zi.

Cu alte cuvinte, era o mare durere în fund.

Zander a prins-o din urmă. „Hei”, a spus el. „Fosta soţie a lui Aaron King este aici. L-a adus pe colegul de cameră al lui Aaron cu ea, ceea ce ne scuteşte de ceva timp în plus, iar eu am un raport preliminar de la medicul legist. Vrei să arunci o privire înainte să mergem să vorbim cu ei? Înregistrările dentare au confirmat că este el.”

„O să mă uit în timp ce mergem.” Ava întinse mâna spre hârtia din mâna lui. „Cine este colegul de cameră?”

„Gordon Oleson.”

A scanat scurtul e-mail de la Seth Rutledge. Acesta confirmase că cauza morţii fusese exsangvinarea, iar odontologul comparase filmele dentare cu dinţii lui Aaron King. Seth ataşase o fotografie a capului victimei pentru a i-o arăta fostei soţii dacă dorea să confirme vizual. Ava se uită peste el. Tonul pielii lui Aaron King era cu siguranţă greşit, dar nu era nimic sângeros sau şocant în fotografie. Părea să doarmă într-o lumină proastă.

„Crezi că vor cere să vadă asta?” a întrebat Ava, lungindu-şi paşii pentru a ţine pasul cu cei lungi ai lui Zander.

„Sper că nu. Să nu oferim decât dacă fosta soţie pare să aibă nevoie să o
vadă.”

Ava dădu din cap. Unii oameni trebuiau să vadă moartea pentru a o accepta. „Bănuiesc că va dori să meargă în clădirea ME.”

„Duncan a spus ceva despre faptul că lucrezi cu Mason? L-au adăugat oficial pe Mason la grupul operativ, nu? El şi

partenerul său, Lusco? Cred că o parte a conferinţei de presă de astăzi va arăta toate departamentele care contribuie la căutarea ucigaşului congresmanului.”

„Duncan nu a spus prea multe. Mi-a spus că este conştient de rolul lui Mason şi al lui Ray Lusco în ceea ce priveşte uciderea congresmanului Scott, dar nu şi-a exprimat îngrijorarea cu privire la faptul că noi doi lucrăm împreună.”

„Bun. Ei lucrează la găsirea dubiţei, corect?” Zander trebuie să fi observat că ea aproape alerga; a încetinit.

Ava şi-a prins răsuflarea. „Ştiu că asta e o parte din ceea ce lucrează astăzi. Departamentul lor a primit recent un software de îmbunătăţire video grozav, care rivalizează cu ceea ce pot face ai noştri din Est. Să sperăm că pot obţine nişte rezultate rapide.”

„Cum e braţul?”

„Dureros. Înţepenit. În unele zile îmi pun fularul la loc seara ca să mă odihnesc. Este uimitor cât de rău se poate simţi după o zi în care nu am făcut absolut nimic.”

S-a oprit în faţa uşii de la sala de aşteptare. „Eşti gata să vorbeşti cu dna. King?”

„Absolut.”

Capitolul 8

Mason a dat din cap şi a încercat să pară că a înţeles despre ce vorbea tehnicianul video. Charley era entuziasmat şi în plin mod geek-speak.

Demonstrase cum adăugase şi îndepărtase straturi pentru a îmbunătăţi imaginea, iar Mason era pe punctul de a-şi pierde

răbdarea.

Spune-mi doar ce ai găsit!

Ray Lusco dădea şi el mult din cap şi se încrunta, dar Mason bănuia că înţelegea cam la fel de mult ca şi Mason. Mâinile tehnicianului au zburat pe tastatură, luminând imaginea şi făcând zoom pe dubiţă, în timp ce aceasta stătea parcată pe podul Fremont.

„Asta a fost tot ce am putut face din unghiul ăsta”, a declarat Charley. Imaginea ucigaşului lor şi a părţii din spate a dubiţei au umplut brusc ecranul, iar criminalul a deschis uşa laterală a dubiţei sale. Charley a îngheţat filmarea când bărbatul s-a întors în direcţia camerei lor.

Mason s-a aplecat mai aproape. Criminalul era încă doar o umbră. Nu-i putea distinge nicio trăsătură în afară de nas şi bărbie. „Nu mai puteţi face rost de altele?”

Charley a scuturat din cap. „Din poza asta, băieţii noştri spun că are cam un metru optzeci şi cinci şi nouăzeci de kilograme. Şapca pe care o poartă face culoarea părului greu de ghicit.”

„Nu vrem presupuneri”, mormăi Ray. „De asemenea, nu ne putem da seama cu ce este îmbrăcat. Care este marca dubiţei?”

„Ford Econoline. Relativ nouă. Nu am restrâns încă anul pentru că nu sau schimbat prea multe în stilul caroseriei lor.”

„Dar plăcuţele de înmatriculare?”, a întrebat Mason.

„De necitit”, a spus Charley. „Cred că e ceva care le estompează. Poate un capac de plastic? Orice este peste ele este suficient pentru a părea normal dacă trece pe lângă tine, dar face imposibilă orice îmbunătăţire de la distanţă.” *Criminalul nostru este un planificator.*

„Şi nu pot citi ce scrie pe uşa din spate a dubiţei în acest clip. Logo-ul este de fapt cuvinte, nu doar o imagine”, a spus

Charley.

Mason putea auzi bucuria din vocea tehnicianului; era clar că avea ceva bun de împărtăşit.

„Dar am găsit o imagine de pe o cameră de trafic de pe autostrada 405, imediat după ce a ieşit de pe pod”, a adăugat Charley. „Am lucrat cu asta şi
cred că am găsit ceva.”

„Bun. Ştiam că au căutat înregistrările camerelor din zona imediată. Lau reperat în altă parte?”

„Până acum au descoperit doar acest clip suplimentar.” Charley puse în mişcare o altă înregistrare video, iar Mason privi cum o dubiţă albă trecea în viteză, cu partea şoferului îndreptată spre cameră.

„Logo-ul era şi pe portiera şoferului”, a declarat Mason. „Nu doar pe spate.”

„Acum priviţi.” Efervescenţa s-a rostogolit din tehnician.

Pe ecran, dubiţa a îngheţat brusc, s-a mărit, şi-a pierdut calitatea granulată şi a intrat într-o focalizare decentă. Ray s-a apropiat de ecran pentru a citi amprenta de pe portiera şoferului. „Oh, rahat.”

Mason a închis ochii pentru scurt timp. Portland nu avea nevoie de asta.

Citise ORAŞUL PORTLAND cu litere mari pe uşă, cu ORAŞUL CARE FUNCŢIONEAZĂ sub asta. Nu putea distinge cei doi trandafiri roşii mici care încadrau numărul de telefon de pe linia a treia, dar ştia că erau acolo. Văzuse logo-ul de o mie de ori pe vehiculele oraşului.

„O să aflu dacă le lipseşte vreun vehicul.” Ray şi-a scos telefonul mobil şi a ieşit din camera video.

„S-ar putea să nu le lipsească niciun vehicul”, a spus Charley. „Poate că nu vor fi deloc ciudăţenii în jurnalele lor dacă tipul ăsta lucrează pentru primărie şi conduce în mod

regulat o dubă.”

„Crezi că a pus ceva peste plăcuţa de înmatriculare, dar nu a făcut nimic în legătură cu sigla? Pun pariu că şi-a făcut nişte abţibilduri magnetice pentru maşini. Sau le-a furat. El ştia foarte bine că vom vedea logo-ul oraşului pe dubiţă, aşa că bănuiesc că pista asta nu va duce nicăieri. Ce a reuşit să ţină ascuns au fost plăcuţele. De ce?” Mason se holbă la Charley.

„Pentru că sunt chiar relevante?” spuse el încet.

„Bingo. Acum trebuie să aflăm de ce. Ori el deţine dubiţa, ori cunoaşte persoana care o deţine. Sau găsirea dubiţei propriu-zise îl va lega *cumva* de el.” Mintea lui Mason a sortat posibilităţile, dorindu-şi să aibă înregistrarea video de la uciderea lui Aaron King. S-a uitat din nou la imaginea de pe partea laterală a dubitei. Şoferul era abia vizibil.

„Asta nu ne ajută să-l identificăm pe şofer, nu-i aşa?”

Charley a scuturat din cap. „Am încercat totul. L-am sunat chiar şi pe dezvoltatorul acestui software să vadă dacă există vreun truc de care eu nu sunt la curent, dar nu mi-aş ţine respiraţia.”

„Poţi să arăţi din nou partea în care se apleacă peste marginea podului?” Tehnicianul a dat din cap şi a bătut în taste. Mason a privit cum criminalul se apleca mult peste apă. „Poţi să te apropii mai mult?” A mai apăsat pe taste, iar imaginea s-a mărit. Charley a făcut câteva ajustări la granulaţia imaginii, apoi a tăiat cele zece secunde de filmare şi le-a pus pe o buclă lentă care să ruleze iar şi iar. Ucigaşul lor rămăsese o siluetă fără chip, i se vedea doar profilul nasului şi bărbia, dar Mason putea simţi entuziasmul bărbatului de la înălţimea şi riscul poziţiei sale.

„Arată ca un dependent de adrenalină”, a comentat Charley. „Nu-i e frică. Uite cum împinge în afară cât de

departe poate”.

Mason dădu din cap, privirea lui nepărăsind figura. De ce să-şi asume riscul de a se întinde atât de mult? Se bucura de fiorul vânătorii?

Pericolul poziţiei îi făcea stomacul lui Mason să se îndoaie de fiecare dată când privea.

Într-o zi îl va întreba pe criminal de ce.

$$$

Ava o plăcea pe Laura King, dar nu-l plăcea deloc pe colegul de cameră al lui Aaron King, Gordon Oleson. Nici măcar un pic. Iar Zander părea să aibă sentimente similare.

Laura plânsese în tăcere în timp ce Zander şi Ava îi conduceau pe ea şi pe Gordon din sala de aşteptare într-o sală de interviuri goală pentru a discuta. Ochii albaştri umezi ai Laurei King străluceau cu inocenţa unei pisicuţe rănite. Gordon mergea înclinat, cu mâinile băgate în buzunarele pantalonilor. Furia şi frustrarea radiau din el.

Se aşezaseră în jurul unei mese mari în timp ce Ava şi Zander au petrecut câteva momente răspunzând întrebărilor Laurei şi ale lui Gordon despre moartea lui Aaron. Gordon părea să devină mai furios cu fiecare întrebare la care nu puteau răspunde. Voia rezultate. Acum.

„Încă investigăm”, i-a repetat Ava bărbatului. „Cadavrul lui a fost identificat abia în această dimineaţă şi am avut agenti şi poliţişti imediat la fata
locului. Sunt încă acolo, interogând pe toată lumea.”

„Probabil că vă petreceţi mai mult timp cu crima lui Scott. Un congresman este mult mai important decât

prietenul meu, în ochii FBI-ului.”

Ava a numărat până la zece. „Ambii bărbaţi sunt importanţi. Şi bănuim că au fost ucişi de acelaşi om. Dacă îl găsim pe ucigaşul lui Carson Scott, îl vom găsi şi pe al lui Aaron.”

„Dacă Carson Scott nu ar fi fost congresman, FBI-ul nici măcar nu ar fi fost implicat”, a ripostat Gordon. „Probabil că poliţiştii ţărani din Vernonia sar fi ocupat de moartea lui Aaron. Nu şi-ar putea găsi fundul nici cu o oglindă.”

„Aşa ai prefera să fie?”, a spus Ava. „Vrei să ne îndepărtăm de a afla cine ţi-a ucis prietenul? Sau ai de gând să ne dai o mână de ajutor?”

„Nu are niciun sens ce spui”, i-a spus Laura lui Gordon. „Cui îi pasă *de ce* FBI-ul este implicat? Ei sunt, iar eu le sunt recunoscătoare! Acum *treci peste asta* şi răspunde-le la întrebări.”

Ava o plăcea şi mai mult.

Gordon era în mod clar genul care izbucnea în furie când era supărat şi nu dădea atenţie la cât de ridicol părea.

„Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită”, i-a spus ea Laurei, concentrându-şi interviul asupra femeii şi lăsându-l pe Gordon să fiarbă până când se putea comporta ca un om. „Când a fost ultimul tău contact cu Aaron?”

„Îmi trimisese un mesaj săptămâna trecută, întrebându-mă dacă ar putea să treacă pe la mine duminică, după serviciu, să ia nişte unelte pe care le lăsase în urmă. Am fost de acord, dar nu a mai apărut.”

„Nu l-ai întrebat de ce nu a apărut?”

Ea a ridicat din umeri. „Nu-l cunoşti pe Aaron. Nu e de încredere. Nu am fost surprinsă că nu a venit. Am învăţat cu mult timp în urmă să nu-mi fac planuri pe baza a ceea ce sugerează el.”

Ava a notat data pe carneţelul ei. Duminică seara fusese noaptea în care Carson Scott fusese spânzurat de pe pod. „Şeful lui ţi-a spus că nu a venit la serviciu duminică, nu? Nici luni?”

„Aşa este”, spuse Laura în timp ce se uita la Gordon. „Cum se face că nu ai făcut nimic când nu s-a întors la tine duminică seara?”

Gordon a ridicat un umăr. „Serios? E un adult. Dacă a decis să petreacă noaptea în altă parte, nu e treaba mea.”

Laura a tresărit şi s-a uitat în altă parte.

Ava a schimbat o privire cu Zander, care a ridicat o sprânceană. Ava s-a întrebat dacă Aaron mai petrecuse noaptea în altă parte în timpul căsniciei lor fără să-şi informeze soţia.

Am fost şi eu acolo, Laura. Ai făcut bine că l-ai dat afară.

„Când l-ai văzut ultima dată pe Aaron?” l-a întrebat Zander pe Gordon.

„Duminică, înainte să plece la muncă. Eram treaz când a plecat.”

„Nu ţi-a spus că are planuri pentru după muncă?”

„Nah. Nu cred că am vorbit.”

Zander s-a uitat la notiţele sale. „De cât timp locuieşte Aaron cu tine?”

„Aaron stă pe canapeaua mea de aproximativ o lună. Încearcă să economisească pentru a-şi lua o locuinţă a lui, dar banii lui sunt absorbiţi de pensia alimentară.” Gordon a aruncat o privire către Laura. Ea l-a ignorat şi sa holbat drept în faţă.

Furia bărbatului îi dădu dureri de cap Avei. Era pe cale să îi despartă pe cei doi şi să vorbească singură cu Laura. Ea şi Laura meritau amândouă o pauză de la Gordon.

Zander şi-a lăsat pixul jos şi s-a aplecat în faţă,

susţinându-i privirea lui Gordon. „M-am cam săturat de furia ta îndreptată împotriva noastră şi a Laurei. Ea este aici ca să ne ajute să ne dăm seama ce naiba s-a întâmplat cu Aaron, dar tu pari să fii aici ca să faci scandal pentru altceva. E timpul să treci peste asta şi să foloseşti un pic de politeţe. Dacă nu vrei să vorbeşti cu noi, spune-mi acum."

Ava îşi muşcă obrazul. *Hai, Zander!*

Gordon s-a holbat la agent pentru o secundă întreagă şi apoi s-a uitat la masă. „îmi pare rău , mormăi el.

„Laura, medicul legist ţi-a spus că a confirmat că a fost Aaron, nu?" a întrebat Ava.

Femeia a dat din cap în timp ce lacrimi proaspete curgeau. „Da, m-a sunat după ce înregistrările dentare au fost verificate."

„Ştiu că Zander te-a întrebat aseară dacă Aaron îl cunoştea pe Carson Scott şi i-ai spus că nu crezi. Dar tu, Gordon? A menţionat vreodată Aaron că s-a întâlnit cu un congresman?"

Gordon a scuturat din cap. „Ştiu că primarul din Canby îşi aduce maşina în centrul său Universe of Tires. Asta e cea mai importantă persoană despre care mi-a spus."

Ava s-a întrebat dacă Carson avusese vreodată nevoie să îşi ducă maşina la service în Canby. A scris un bilet. Vancouver şi Canby erau la aproape o oră distanţă. Carson ar fi avut nevoie de un motiv întemeiat pentru a merge atât de departe spre sud, în Oregon.

Era treaba ei să găsească acel motiv.

„Avea Aaron prieteni în zona Vancouver? Oameni pe care i-ar fi vizitat?"

Laura a scuturat din cap. „Nu din câte ştiu eu. Niciunul dintre noi nu s-a dus vreodată acolo."

Ava a dat din cap. Nu era neobişnuit ca locuitorii din

zona metropolitană Portland să traverseze rar podurile spre Washington. Vancouver era un oraş relativ mic. Ea locuise în Portland timp de doi ani înainte de a trece graniţa în Vancouver în timpul unei călătorii spre Seattle. Cineva putea să clipească şi să îl rateze.

„Avea Aaron duşmani? Cineva care ar fi făcut asta?” a întrebat Zander.

Laura şi Gordon s-au uitat unul la celălalt. Laura a scuturat din cap. „Nu din câte ştiu eu. Aaron era destul de relaxat şi nu era genul care să înfurie pe cineva.”

Gordon s-a mişcat în scaun. „Ştiu că s-a certat cu un tip în faţa unui bar acum câteva weekenduri. Tipul a parcat prea aproape de camionul lui Aaron şi a lovit portiera pasagerului când a coborât. Aaron era în camioneta lui în acel moment şi l-a confruntat. Nu s-a ajuns la mare lucru. Aaron era supărat când a ajuns acasă şi ştiu că a fotografiat plăcuţa de înmatriculare a tipului, dar cred că asta a fost tot. Nu a mai pomenit de asta.”

„I-ai lăsat pe oamenii noştri să intre în apartamentul tău în această dimineaţă pentru a-şi începe căutările, nu?” a întrebat Ava. „Camioneta lui Aaron era în parcare?” Verificarea documentelor a arătat că Aaron conducea o Toyota Tundra.

„Camioneta lui nu s-a mai întors de când a plecat la muncă duminică dimineaţa.”

Ava s-a încruntat. Vehiculul lui Carson Scott fusese lăsat în parcare, la apartamentul său. Dar McKenna spusese că a condus un Ford Explorer argintiu, pe care încă nu-l găsiseră. Ce făcuse criminalul lor cu maşinile bărbaţilor?

Avei îi plăcea să aibă vehicule implicate în cazurile ei. Erau greu de ascuns şi adesea uşor de urmărit. Acum căutau două vehicule diferite.

În dimineaţa aceea, un e-mail trimis de Mason unui grup operativ spusese că dubiţa albă de pe podul Fremont avea o siglă a oraşului Portland pe spatele şi pe uşile laterale. Cercetările ulterioare nu au scos la iveală nicio dubiţă dispărută din flotă. Managerul parcului auto declarase că mai mulţi angajaţi îşi conduceau camionetele acasă, dar susţinea că cea de pe pod nu era a lor. Îşi putea da seama uitându-se la bara de protecţie şi la roţi. Da, ei foloseau
Ford Econolines, dar nu ca aceea.

Oraşul Portland avea zeci de foi magnetice mari cu sigla oraşului, dar era imposibil să le urmărească. Managerul parcului auto a spus că erau furate de pe vehicule tot timpul. Majoritatea vehiculelor aveau logo-uri vopsite, dar unele foloseau magneţi.

Zander le-a mai pus câteva întrebări Laurei şi lui Gordon, apoi le-a mulţumit şi i-a concediat. I-a condus până la uşă şi apoi s-a aşezat pe scaunul său cu un oftat. „Gordon este genul de om care nu va ajunge nicăieri dacă nu încetează să caute pe cineva pe care să dea vina pentru orice lucru mărunt.
Omule, am vrut să-l pocnesc de câteva ori.”

„Ştiu genul”, a fost de acord Ava. Ea a scanat fotografiile apartamentului lui Gordon pe care tehnicienii de la locul crimei tocmai le încărcaseră. „Ce groapă de rahat. Cum trăiesc oamenii aşa? E o chestie masculină? Femeile pe care le cunosc îşi spală vasele din când în când.” Şi-a întors laptopul pentru ca Zander să vadă. El a făcut o grimasă la fotografiile cu bucătăria şi baia murdare. Ea a făcut clic pe o altă fotografie a unei canapele dintr-un living, cu două perne şi câteva pături şifonate. A observat că pernele nu aveau feţe de pernă. *Acari de praf.* „Aaron nu a mai dormit acolo de sâmbătă seara şi nimeni nu i-a ridicat păturile?”

„Gordon nu mi se pare genul care să fie deranjat de câteva pături şi perne.”

„Bine zis.”

Farfurii, căni şi cutii de suc erau stivuite pe măsuţa de lângă canapea.

„Sper să găsească ceva. Nu-mi pasă ce este.”

„Aaron nu putea fi mai diferit de Carson”, a observat Zander. „Sunt doi bărbaţi foarte diferiţi, în afară de vârsta lor.”

„Trebuie să ne dăm seama unde se leagă cercurile lor. Nu ştiu dacă trebuie să căutăm adânc în trecutul lor sau în istoria lor recentă.”

„Am verificat istoria evidentă: şcoli, oraşe, locuri de muncă, familie”, a spus Zander. „Nimic nu se intersectează. Amândoi au trăit toată viaţa în nord- vestul Pacificului; cam atât de aproape am ajuns la prima vedere. Nici măcar nu fac parte din acelaşi partid politic”.

„Apoi încetinim şi privim mai adânc”, a spus Ava. „Prietenii şi cunoştinţele sunt cele mai greu de investigat. Ele sunt fluide şi se schimbă constant pentru majoritatea oamenilor.”

„Sau nu au nimic în comun în afară de criminalul nostru”, a spus Zander. „Amândoi ştim că nu aşa se întâmplă de obicei.”

„Vom găsi legătura.” Ea a suspinat şi s-a întins pentru a-şi pocni coloana vertebrală.

„Ce a fost în dimineaţa asta? Arătai de parcă ai fi vrut să sugrumi pe cineva când te-am văzut prima dată.”

Ava a trebuit să se gândească în urmă pentru o scurtă secundă. „Nu ai auzit ultimul episod din povestea geamănului meu.”

Zander s-a luminat. „Pune-mă la curent.” De când

ajunsese să-l cunoască pe Zander la ultimul lor caz, el fusese interesat de poveştile ei despre sora ei sălbatică. El susţinea că familia lui era prea plictisitoare şi că trebuia să trăiască indirect prin ea.

Putea avea asta.

$$$

Ava a parcat în faţa clădirii vechi de apartamente unde o luase ultima dată pe Jayne pentru a o duce la un „interviu de angajare”. Stătea tăcută în maşină, privind ploaia alunecând pe parbriz. Încă mai putea să se întoarcă. S-a uitat în oglinda retrovizoare şi şi-a şters o pată de rimel de pe obraz.

Ochii lui Jayne se uitau la ea.

Ea a clipit şi s-a văzut din nou. Când erau mai tinere, ea avea zile în care nu era sigură unde se oprea ea şi unde începea Jayne. Experienţele lui Jayne deveneau ale ei. Îşi povesteau totul, până la punctul în care simţeau că împărtăşesc aceeaşi istorie.

Mai târziu, îşi dăduse seama că visase incidente care nu i se întâmplaseră niciodată ei; i se întâmplaseră lui Jayne, dar când Jayne le descrisese, Ava le plasase în băncile de memorie comună. Odată, îi explicase unui terapeut că era vorba de un colectiv hivic. La fel ca Borg din Star Trek: fiecare individ se cufunda mental într-un depozit comun de amintiri şi îl revendica ca fiind al său.

Dacă i s-a întâmplat lui Jayne, atunci i s-a întâmplat şi ei.

Până când lucrurile s-au schimbat. Privind în urmă, Ava credea că creierul lui Jayne s-a schimbat în jurul pubertăţii. Întotdeauna fusese cea care căuta atenţia şi cea egoistă, dar

în gimnaziu trecuse la un alt nivel. Ava începuse să ţină lucrurile pentru ea, formându-şi propria persoană, nevrând să fie complet legată de o persoană care nu era... amabilă.

Ava a ieşit din maşină şi şi-a ridicat gluga hainei. Fără să ştie în ce apartament locuise sora ei, a căutat până când a găsit unul cu un semn murdar MANAGER lângă uşă. A bătut la uşă şi a aşteptat. Complexul de apartamente era vechi şi obosit. Biciclete de copii mici şi saci de gunoi de plastic se înghesuiau pe unele dintre terase.

Uşa s-a deschis şi o femeie slabă, cu părul cărunt, a privit-o peste ochelarii de citit. Managerul şi-a tras răsuflarea la vederea ei, în timp ce Ava a fost lovită în faţă de mirosul litierelor pentru pisici. Se pare că multe.

„Era şi timpul să...” Femeia şi-a întrerupt propoziţia furioasă şi s-a încruntat la Ava. „Tu nu eşti Jayne.” Curiozitatea i s-a răspândit pe faţă şi a făcut un pas mai aproape.

Ava şi-a dat gluga înapoi, preferând să-şi ude părul decât să fie confundată cu geamăna ei. Ea a zâmbit. „Nu, o caut pe Jayne. După reacţia ta faţă de mine, presupun că a plecat de mult?”

„Eşti o soră?” Femeia a continuat să o privească la faţă, apoi a trecut cu privirea peste ea din cap până în picioare. „Nu poţi fi.”

„Sunt sora ei. Nu mai locuieşte aici?” a întrebat Ava cu răbdare. Femeia părea uimită de apariţia Avei. *Cât de rău arată Jayne?*

„Nu”, a spus încet managerul. „A plecat de cel puţin o lună. A renunţat la chiria pe două luni, dar măcar am păstrat avansul.” Ea s-a încruntat şi sprâncenele i s-au strâns. „Am dreptul să păstrez avansul şi chiria pe ultima lună. Trebuia să dea preaviz şi nu a făcut-o. Şi mi-a luat o săptămână să repun

locul ăla în formă.”

Ţi-a stricat şi cuptorul cu microunde? „Nu sunt aici pentru bani, şi sunt sigură că vă datorează destul de mult. Încerc doar să o găsesc. A dispărut şi numărul ei de mobil nu mai funcţionează. Presupun că nu a lăsat o adresă de expediere?”

Femeia a chicotit, ochii ei încreţindu-se peste ochelari. „Fata aia nu e genul care să lase o adresă de expediere. Ultimul lucru pe care şi-l doreşte este ca oamenii din trecutul ei să ţină pasul cu ea. Îi place *un nou început?”*

Ava tresări la frază. Jayne o folosise tot timpul. Întotdeauna îşi căuta următorul *nou început* şi lăsa în urmă tot restul într-un sant. Era un semn bun că Jayne se despărţise pentru ceea ce credea ea că sunt păsuni mai verzi. „Văd că ai petrecut ceva timp vorbind cu Jayne.”

„De multe ori.” Faţa managerului s-a înmuiat. „Nu e o fată rea, doar rătăcită.”

Ava a ridicat o sprânceană. „Pentru cineva căruia îi datorează bani, eşti foarte amabilă. Nu trebuie s-o îndulceşti pe Jayne pentru mine. Ştiu exact ce fel de persoană este sora mea. Consideră-te norocoasă că nu a dat foc unei clădiri.”

„Vrei să intri un minut? Pot să scot vechea ei cerere şi să văd dacă e ceva util pentru tine.” Managerul a făcut un pas înapoi, oferindu-i Ava o vedere clară în sufrageria ei verde mazăre. Două pisici o contemplau pe Ava de la postul lor de deasupra unui dulap de porţelanuri, cu cozile mişcându-se.

„Oh, nu. Nu pot să rămân.” Ava îşi dorea să poarte un ceas la care să arunce o privire. Mirosul de cutie pentru pisici îi făcea rău şi se simţea puţin vinovată că îi fura timp de la cazurile ei de crimă de pe pod. „Ştiţi unde lucra Jayne sau cunoaşteţi pe cineva din complex cu care îşi petrecea

timpul? Pot reveni dacă găsiţi cererea.” Scoase o carte de vizită şi i-o înmână femeii.

„FBI?” S-a holbat mai tare la Ava. „Ce a făcut acum?”

„Singurul lucru de care e vinovată e că e sora mea.”

„Oh, dragă.” Femeia i-a aruncat o privire compătimitoare. „Dacă crezi asta, eşti prea naivă pentru a lucra pentru guvern. De ce nu te duci în josul străzii la barul lui Harold?” Ea făcu un gest spre sud. „O stradă mai jos, pe stânga. Jayne a petrecut mult timp acolo şi sunt sigură că a vorbit cu toată lumea mai mult decât ar fi trebuit.”

Ava i-a mulţumit şi a început să se întoarcă, dar a privit înapoi. „Jayne nu ţi-a spus că lucrez pentru FBI?”

„Dragă, nici măcar nu mi-a spus că are o soră. Nu aş fi crezut-o dacă nu te-aş fi văzut cu ochii mei.”

Uimită, Ava a dat din cap, cu gâtul strâns, şi a păşit pe alee.

Am încetat să mai spun oamenilor despre ea cu ani în urmă. De ce mă doare că şi ea a făcut la fel?

Capitolul 9

A răsfoit câteva pagini din jurnalul său, oprindu-se să citească câte ceva pe ici pe colo. Ţinuse unul din când în când timp de mai mulţi ani, dar niciodată nu fusese atât de consecvent ca în ultimele luni.

1 decembrie

Am trei zile o// săptămâna asta şi o programare la oftalmolog. Cred că am nevoie de o nouă reţetă /sau de ochelari.

Uneori trebuie să mă strâmb la semnele de /indicatoare şi ştiu că nu o făceam înainte. Poate că e timpul să mă gândesc la operaţia cu laser. Gândul că un laser îmi taie globul ocular îmi provoacă greaţă, dar jur că m-am săturat să am de-a face cu ochelarii şi mi-aş dori ca totul să dispară. Ochiul meu drept devine foarte rău.

A făcut o pauză, şi-a acoperit ochiul stâng cu mâna şi a privit pe fereastră. De când aflase că operaţia la ochi nu era o opţiune pentru el. Neclaritatea continua să se agraveze în ochiul drept. Exact aşa cum au prezis. Medicul oftalmolog îi majorase de două ori reţeta de la intrarea din decembrie în jurnal, iar asigurarea sa nu acoperise şi a doua oară. Să fie al naibii dacă ar fi plătit din nou pentru asta când nu mai avea niciun rost.

În plus, în unele zile nu era la fel de rău ca în altele. Fusese avertizat şi despre acest simptom.

/pentru prima oară de când sunt la şcoală, îmi iau o săptămână o// de Crăciun. LA, aici vin! Soare, Disney şi plajă. Ploaia din Oregon mă scoate din sărite anul ăsta. Am poftă de soare.

Îşi frecă un deget peste cuvântul „sărite”, urând eroarea şi dorindu-şi să nu fi scris cu pixul. Excursia la Los Angeles nu avusese loc niciodată şi încă nu primise o rambursare de la site-ul unde rezervase excursia. Nu că ar fi contat cu adevărat, dar de principiu. I-au spus că îi vor trimite un cec prin poştă în şase până la opt săptămâni.

El nu se grăbea.

Citi mai departe în jurnal, observând greşelile mai frecvente. Îi afectase şi vorbirea. Când vorbea cu pisica, auzea cuvinte ciudate ieşindu-i din gură, dar în mintea lui, le rostea pe cele corecte. La început se speriase, dar doctorul îi spusese că era de aşteptat.

O voce blândă vorbea în capul lui: *Tu nu ştii ce este frica.*

Ea avea dreptate. Frica lui nu era nimic în comparaţie cu a ei. Iar faptul că i-a oferit ceea ce avea nevoie, i-a oferit un scop în ultimul său an de viaţă. Petrecuse prea mulţi ani

plângându-şi de milă şi trăind o minciună. Odată ce văzuse lumina a ceea ce trebuia să facă, era pe drumul spre pace.

Calea din faţa lui era clară. Trecuse mai multe poduri şi se apropia de ţelul său.

Îşi petrecuse ultimele câteva luni lucrând la planurile sale. Atât de multă analiză şi planificare. Dar dădea roade. Urmărise ştirile şi văzuse strălucirea din ochii reporterilor. Chiar şi atunci când spuneau cât de îngrozitoare erau crimele, nu-şi puteau ascunde plăcerea de a împărtăşi ştirile groaznice. Toată lumea era interesată de moarte.

Mai ales când cineva important murea într-un mod public oribil.

Se documentase înainte să se ocupe de tăieturile morţii. Internetul era plin de articole despre cum să tai corect o încheietură. Existau oameni ciudaţi şi bolnavi acolo. A învăţat că trebuie să taie adânc şi lung pentru a crea o ieşire eficientă pentru sânge. Rapoartele privind stropii de sânge îl avertizaseră la ce să se aştepte de la prima tăietură. Găsise pe bloguri articole care vorbeau despre tăieturile de ezitare de pe încheieturile oamenilor timizi care încercau să se sinucidă.

Ai luat o decizie, scria într-o postare. *Acum nu fi un laş şi nu lăsa dovezi că ai avut îndoieli. Arată-le că ai vorbit serios! Cadavrul tău va spune povestea medicului legist. Fă una puternică şi fii neînfricat cu alegerea ta.*

Fără frică. Îi plăcea cuvântul; se simţea puternic pe limba lui. Fusese un laş în trecut. Dar acum învăţase să fie neînfricat. Iar noua sa cale i-ar fi dovedit- o.

Ştia că podul Fremont va atrage atenţia publicului. Îl alesese pentru că era bijuteria de pod din Portland. Avea cel mai mare trafic, stătea cel mai sus şi strălucea cel mai tare. Cam ca Carson.

A pufnit.

Podul de la ţară era pentru contrast. În acelaşi fel în care Aaron era diferit de Carson. De asemenea, alesese locaţia liniştită din prudenţă, în cazul în care locuitorii erau atenţi la activităţile ciudate de pe podurile din centrul Portlandului. Îi plăcuse sentimentul rural al alegerii sale. Recunoaşterea sa înainte de spânzurarea lui Aaron a arătat lipsa camerelor de luat vederi. Complet diferit de cercetările sale despre podul Fremont. Pentru acea misiune, ştia că camerele îl vor vedea din câteva locuri, dar îşi alesese traseul pentru o expunere minimă; nu putea fi prins.

Totuşi.

A fost o noapte liniştită, mai puţin stresantă pentru spânzurarea unui cadavru. Aruncase o privire peste marginea podului Vernonia, dar nu se comparase cu adrenalina pe care o primise de pe Fremont. Pe Fremont, viaţa lui fusese în mâinile lui. Cu o apăsare a degetelor de la picioare, ar fi putut pune capăt la tot. Dar alesese să îşi urmeze planul.

Nu mai era vorba despre el.

Capitolul 10

Barul lui Harold era întruchiparea unei cârciumi. De aproape, Ava a văzut că pereţii exteriori nu fuseseră vopsiţi în acest secol, iar cărămizile aveau zeci de ani de murdărie care aproape că le ascundeau nuanţa roşie originală. Semnele obligatorii cu bere străluceau, chemând navetiştii de la orele de vârf să cheltuiască câţiva dolari înainte de a se îndrepta spre casă.

Ava a ezitat şi s-a uitat la ora de pe telefon. Avea o şedinţă a grupului de lucru peste o oră. *O să dureze doar câteva minute. Sunt deja aici.*

Intră. Pune câteva întrebări. Pleacă şi întoarce-te la muncă, să vânezi un criminal.

Decizia luată, a deschis uşa. Fumatul în barurile din Oregon fusese interzis din 2009, dar ea s-a confruntat cu un val puternic de miros de ţigară care se scurgea din podea, pereţi şi tavan. Clădirea era slab luminată, cu o jumătate de duzină de clienţi aşezaţi pe scaune la barul de lemn de pe o parte a încăperii mici, concentraţi pe două televizoare de deasupra sticlelor de lichior. Stomacul ei a mârâit când a simţit un miros picant ceresc din bucătărie. Un fel de amestec de thailandez şi mexican.

Nu avea să stea mult. Căutarea lui Jayne îi luase mai mult timp decât se aşteptase. Avea de găsit un ucigaş. Asta era treaba ei.

Nu pot să-i întorc complet spatele surorii mele.

Nimeni nu stătea la mesele împrăştiate prin încăperea mică. În colţul îndepărtat se afla o platformă ridicată pentru ca o formaţie să anime un ring de dans minuscul. O dureau urechile la gândul că rock-ul live răsuna de pe pereţi în spaţiul îngust.

Oare îmbătrânise?

S-a apropiat de bar când barmanul a trântit sertarul cu bani şi s-a întors să o întâmpine. El a încremenit, dar privirea lui a trecut rapid de la părul ei la pieptul ei, zăbovind prea mult.

O cunoaşte pe Jayne.

În sfârşit, în ochii lui s-a făcut lumină şi a zâmbit.

Nu era neatractiv, dacă nu te deranjau tipii super-scârboşi care se uitau la Billy Ray Cyrus pentru inspiraţia lor

în materie de îngrijire. Ava ar fi pariat bani grei că barmanul îmbrăţişase cândva mullet-ul, dar acum avea părul rar, lung până la bărbie, şi peticul de suflet al lui Billy.

„Ei bine, dacă nu este FBI-ul!” l-a anunţat Soul Patch pe cel mai apropiat client. Cetăţeanul în vârstă de pe scaun s-a uitat la Ava, evident nu a fost impresionat şi s-a întors să se uite la televizor.

Ava îi arătă barmanului cel mai bun zâmbet Jayne al ei. „Văd că Jayne m-a menţionat.”

Soul Patch şi-a sprijinit mâinile pe bar, cu un zâmbet larg. „S-ar putea să se fi lăudat o dată sau de două ori că geamăna ei era agent FBI. Deci tu eşti cum ar fi arătat Jayne dacă ar fi fost brunetă şi ar fi jucat rolul unei fete cuminţi.” O privea lasciv.

Nivelul de iritare al Avai a crescut până la fierbere.

I-a înmânat cartea ei de vizită, fără nicio pretenţie prietenoasă.

„Telefonul ei mobil a fost deconectat. Ai văzut-o recent?”

„Cât de mult am văzut din ea?” El i-a făcut cu ochiul şi a luat cardul. *Oh, Jayne. N-ai făcut-o.*

Concentrarea lui Soul Patch asupra pieptului ei arăta că Jayne o făcuse. Ea a suspinat şi a ridicat o sprânceană.

El s-a uitat la card. „Ava McLane. Jayne mi-a spus că voi două aţi fost botezate după actriţe.”

Cetăţeanul în vârstă care o concediase cu o clipă înainte şi-a întors capul şi s-a uitat mai bine. Ava s-a holbat şi ea.

„Nu semeni deloc cu Ava Gardner”, a afirmat seniorul. „Cel puţin Jayne a încercat să arate ca Mansfield”

„Eu nu încerc să arăt ca altcineva”, a spus ea, aproape muşcându -şi limba. „Ai văzut-o pe Jayne în ultima vreme?”, l-a întrebat ea pe cinefil.

Movie Buff a ridicat din umeri şi şi-a îndreptat atenţia

spre televizor.

Frumoşi prieteni ţi-ai făcut, Jayne.

„Ştii unde o pot găsi?” l-a întrebat Ava pe barman.

Soul Patch şi-a mângâiat bărbia. „Ei bine, nu prea a mai fost pe aici de când şi-a pierdut apartamentul din apropiere. Înainte să se mute, era aici aproape în fiecare seară. Aş spune că a apărut târziu într-o noapte, acum vreo trei săptămâni. Avea cu ea un tip pe care nu-l cunoşteam şi era cu ochii pe el.” El a dat un zâmbet viclean. „Era clar că încerca să mă facă gelos, dar nu-mi păsa. A fost folosită prea mult, ştii?”

Ava s-a holbat la el. „Îţi dai seama că vorbeşti de sora mea? Ai putea măcar să te prefaci că ai nişte maniere.” Furia i-a întunecat vederea. „Doar pentru că i-ai tras-o, crezi că asta te face mai bun decât ea? Pun pariu că te dai la orice intră pe uşa aia fără să îi atârne ceva între picioare.”

„Miz FBI tocmai te-a prins!” Movie Buff a dat un râs de fumător. „Te-a citit ca pe o carte.” A şuierat şi s-a uitat la Ava cu admiraţie.

„Taci, Oscar”, a mârâit Soul Patch. I-a întâlnit privirea Avei, felul lui cochet de a flirta dispărând. „Nu ştiu unde este Jayne. Am avut impresia că acum locuieşte în centrul Portlandului. Poate cu o grămadă de alţi oameni. Sau altfel într-un adăpost.”

Un adăpost? Inima Avei a căzut. În ce se băgase Jayne?

„A spus că locuieşte într-un adăpost?” A încercat să-şi menţină cuvintele stabile. Abandonarea surorii ei o lăsase pe Jayne fără altă opţiune?

Nu am abandonat-o. A devenit imposibil să fiu lângă ea.

NU. E. VINA. MEA.

Soul Patch s-a încruntat în timp ce ştergea barul cu o cârpă umedă. Părea să îşi exerseze nişte celule ale memoriei.

„Nu-mi amintesc ca ea să fi spus acele cuvinte. A fost mai mult o impresie, poate. Sau altcineva a spus că a fost.”

Inima Avei a încetinit uşurată. „Aveţi cartea mea de vizită. Vă rog să mă sunaţi dacă auziţi de ea sau dacă vine aici.” I-a strecurat una lui Oscar, cinefilul. „Şi tu.” El s-a uitat la card şi l-a ignorat.

Mulţumesc pentru grija ta.

Soul Patch a strecurat-o pe a lui în buzunarul din faţă al blugilor. „Îl voi păstra undeva la căldură şi în siguranţă.” A făcut o ultimă încercare de a zâmbi cochet.

Ava şi-a muşcat replica, a dat din cap ambilor bărbaţi şi a fugit pe strada întunecată şi umedă, simţindu-se vinovată că şi-a făcut timp personal pentru a o căuta pe Jayne. Trebuia să se întoarcă la căutările sale pentru un criminal.

$$$

Mason se uită din nou la ceasul de pe peretele din spatele ASAC Ben Duncan. Mai era un minut până la începerea şedinţei.

Ava ar fi întârziat dacă nu se grăbea. Alţi patru agenţi, plus Zander Wells şi Ray, purtau discuţii mărunte în timp ce aşteptau ca Ava să apară pentru informarea grupului operativ. Mica sală de şedinţe din clădirea FBI era adiacentă centrului de comandă, de unde curgeau informaţii despre uciderea lui Carson Scott şi Aaron King. Mason se prefăcu că nu observă când Ben se uită la ora de pe telefon şi apoi se uită în direcţia lui.

Ultimul mesaj al Avei spusese că va ajunge la timp.

Ea a împins uşa, iar inima lui Mason a făcut un mic salt

de la emoţia care îl lovea întotdeauna când ea intra într-o cameră şi de la uşurarea că ajunsese. Oare inima lui se va accelera mereu când ea va apărea sau va dispărea cu timpul? O voce mică îi spunea că bucuria era aici ca să rămână.

Le zâmbi bărbaţilor din cameră, privirea ei obosită zăbovind asupra lui Mason. Ceva nu era în regulă.

Se vedea în strânsoarea buzelor ei. În ultimele două luni, el învăţase să se prindă de micile ei detalii, iar acum ea arăta la fel ca atunci când medicamentele pentru durere îşi terminaseră efectul sau ceva o tulbura. Renunţase la medicamentele prescrise cu şase săptămâni în urmă, aşa că ceva o supărase. El a făcut semn spre scaunul de lângă el, iar ea şi-a aşezat geanta pe el, scoţând un carneţel şi micul ei laptop înainte de a muta geanta pe podea. A alunecat în scaun cu un oftat obosit. Ceilalţi bărbaţi s-au aşezat pe scaunele lor şi au aşteptat ca Ben Duncan să îşi organizeze notiţele.

„Ce s-a întâmplat?” a întrebat Mason cu o voce joasă.

Ochii albaştri obosiţi i-au întâlnit pe ai lui, iar ea i-a strâns mâna sub masă. „Nimic important. Îţi spun când terminăm”, a şoptit ea. „Nu-ţi face griji.”

Mason i-a acordat cu reticenţă atenţia lui Duncan în timp ce se întreba ce o epuizase pe Ava.

O singură persoană îi făcea asta: Jayne.

Îşi lăsă deoparte suspiciunile când Duncan îi ceru să informeze echipa cu privire la rezultatele filmărilor cu duba de pe podul Fremont. Mason a recapitulat vizita sa la laborator. „Am ţinut secret faptul că pe partea laterală a dubiţei se află logo-ul oraşului Portland. Este ceva ce vrem să dezvăluim presei?”, a întrebat el. „Vestea se va scurge în cele din urmă. L-am rugat pe managerul flotei să nu vorbească despre asta, dar ştim cum se întâmplă.”

„Sunt şanse să fi fost un logo detaşabil”, a spus Zander. „Subiectul nostru probabil presupune că l-am prins pe cameră şi că am văzut logo-ul. Mă îndoiesc că se plimbă cu el pe maşină.”

„Dar nu am exclus să fie un angajat al oraşului”, a spus un alt agent.

„Deci tipul nostru ne-a lăsat să îl vedem din prostie sau ne înşeală cu logo-ul?” a întrebat Zander.

Duncan a dat din cap. „Vreau să aflu mai multe despre ce indică comportamentul său. Am cerut o consultaţie BAU, aşa că cineva va fi aici mâine. Avem doi morţi şi chiar nu mai vreau şi alţii.”

„S-a gândit cineva de ce foloseşte podurile?” a întrebat Ava. „Poate că asta e o întrebare mai degrabă pentru specialistul de mâine, dar ar putea podurile să însemne ceva pentru el? Care este scopul afişării oamenilor pe un pod?”

Mason s-a aşezat mai drept. Nici măcar nu se gândise la motivul unui pod. Presupusese doar că subiectul lor avea o afinitate pentru folosirea lor. *Cum de nu am pus întrebarea asta?*

„Podurile sunt asociate cu puterea”, a spus Ray. „Înălţime şi grandoare.” „N-aş numi podul din Vernonia măreţ”, a spus Ava. „Dar continuă.” „Ele simbolizează o conexiune, aducând lucrurile împreună şi oferind o cale”, a adăugat Ray.

Mason şi-a ascuns un zâmbet şi i-a scanat pe ceilalţi agenţi din cameră în timp ce se holbau la Ray. Ray nu avea tipul de creier pe care corpul său de linebacker îl sugera. Era deştept şi sensibil şi îi plăceau chestiile artistice care îl făceau pe Mason să vrea să bocească.

„Am ieşit cu o fată care făcea cărţi de tarot. Unul dintre simboluri era un pod.” Ray s-a uitat la ceilalţi agenţi, dintre

care doi au început imediat să caute pe Google cărţi de tarot pe tabletele lor.

„'Un pod pentru a te ridica deasupra dificultăţilor'”, a citit un agent.

„'Un semn al intervenţiei divine'”, a adăugat Zander. Acesta şi-a ridicat privirea cu o expresie şocată. „Te rog, nu-mi spune că subiectul nostru se crede Dumnezeu”.

„'O legătură între armonia şi mizeria din viaţa ta; te afli la fiecare capăt al podului. În ce direcţie mergi? „ a citit primul agent.

Poate că doar îi plac podurile.

Mason şi-a curăţat gâtul. „Nu putem ghici ce se întâmplă în capul lui. Cred că ar trebui să ţinem cont de faptul că podul *ar putea* avea un sens şi să nu să ne agăţăm de el chiar acum.”

„Nu există un spânzurat în tarot?” a întrebat Ava.

„Da”, a spus Zander în timp ce bătea pe tabletă. A petrecut câteva secunde citind explicaţia. „Atârnă cu capul în jos de un picior. Cu siguranţă nu sunt băieţii noştri. Există o altă asociere divină cu cartea spânzuratului, *sau* cartea ar putea însemna exact opusul . . . sheesh. Nu înţeleg nimic din toate astea.”

„Rămâi la treaba ta de zi cu zi”, a spus Duncan.

„Caut să văd dacă altceva din aceste cazuri se referă la un tip de carte din pachet”, a spus Zander. „Sfinte Sisoe. Sunt şaptezeci şi opt de cărţi.” Zander şi-a ridicat privirea. „Nu ştiu dacă este ceva la care ar trebui să ne petrecem timpul uitându-ne sau nu.”

„Hai să abordăm BAU cu asta. Să vedem dacă li se pare credibil. Dacă sunt şaptezeci şi opt de cărţi, ar putea fi doar o coincidenţă că un pod şi o spânzurătoare sunt amândouă pe ele”, a spus ASAC.

„Simbolismul asociat cu podurile în afara tarotului este peste hartă”, a spus Ava, studiindu-şi laptopul. „Personal, cred că este mai puţin important pentru subiectul nostru în comparaţie cu spânzurarea şi dezbrăcarea trupurilor de haine.”

„Umilinţă”, a afirmat Mason. „Iar căluşul cu bilă de pe al doilea cadavru a ridicat miza.”

ASAC Duncan a dat din cap. „Sunt de acord că este foarte puternic, şi adaugă o notă personală. Ştiu că agentul special Euzent de la BAU va aduce vorba despre asta mâine. Mergem mai departe.” S-a uitat în jos la notiţele sale. „Ajungem undeva cu vehiculele victimelor? Ce zici de Explorer-ul pe care McKenna Drake a spus că l-a condus Carson Scott în seara în care a luat-o?”

Ray a ridicat o mână. „Se pare că aparţinea părinţilor lui. Ei au spus că o împrumută atunci când are ceva mare de mutat sau merge la munte. Şi nu, nu am găsit-o. Am dat în urmărire vehiculele ambelor victime.”

„Ei ştiu de ce a împrumutat SUV-ul în această vizită? Nu avea de gând să stea atât de mult în oraş”, a afirmat Ava.

„Au spus că a cumpărat o oglindă pentru casa lui”, a răspuns Ray. „Una dintre acele oglinzi mari în picioare pe care le sprijini de perete. Am observat una în camera lui de zi când am fost acolo luni.”

Mason nu-şi amintea de o oglindă, dar Ray ar fi observat aşa ceva. Mason îşi amintea însă de cele două televizoare uriaşe cu ecran plat.

„Nu le-am găsit hainele şi telefoanele mobile”, a continuat Ray. „Solicitările către furnizorii lor de telefonie mobilă au arătat că telefonul lui Carson a sunat ultima dată la un turn din apropierea casei sale sâmbătă seara, iar de atunci a rămas mut. Operatorul de telefonie mobilă al lui

Aaron King a pierdut legătura cu el în apropierea magazinului său duminică dimineaţa. Trebuie să adaug astea la cronologia din centrul de comandă. Putem să mergem să ne uităm la ele?”

Mason a fost de acord. Sala de conferinţe era frumoasă şi liniştită, dar el avea nevoie de cronologia din faţa lui pentru a ţine evidenţa tuturor aspectelor cazului. „Ultimul ping cunoscut al telefoanelor ambilor bărbaţi ar putea fi folosit provizoriu pentru a ne face o idee despre momentul în care au dispărut. Nimeni nu a declarat că l-a văzut pe Carson Scott după întâlnirea sa cu McKenna Drake de sâmbătă. Este posibil să nu fi fost prins până duminică”.

Agenţii s-au ridicat şi şi-au lăsat computerele pe masă pentru a intra în centrul de comandă. În camera mare, o duzină de agenţi ocupau telefoanele şi monitoarele calculatoarelor, procesând pistele.

„Dacă telefonul mobil al lui Aaron a tăcut duminică dimineaţa, iar noi folosim acest lucru pentru a marca momentul răpirii sale, înseamnă că autorul nostru i-a ţinut pe ambii bărbaţi captivi şi în viaţă în acelaşi timp”, a spus Ava, punând un deget pe tabla cronologică, în timp ce Ray adăuga o notă cu ultimele transmisii ale telefoanelor mobile ale ambelor victime. „Medicul legist a plasat moartea lui Carson Scott duminică, între orele 12.00 şi 16.00. Mă întreb dacă cei doi bărbaţi s-au văzut.”

Mason se holbă la intervalul de timp în care ambii bărbaţi dispăruseră, dar niciunul nu fusese ucis. „De ce să răpeşti o altă victimă înainte de a o ucide pe cealaltă? Criminalii în serie tipici au nevoie de timp liber, nu?”

Zander a dat din cap. „Şi cine spune că a luat doar doi tipi? Poate că ţine câţiva, împărţind morţii pe rând.”

Ava a suspinat. „Mulţumesc, Zander.”

„Am găsit vreo legătură între cei doi bărbaţi?” a întrebat Ben Duncan. „Dă-mi ceva bun aici.”

„Ambii au folosit Bank of America, dar şi-au deschis conturile la sucursale diferite”, a spus unul dintre agenţi. „Ambii aveau carduri de benzină Chevron. Conform extraselor lor de cont şi ale cardurilor de credit, nu au mâncat la acelaşi restaurant şi nu au fost la acelaşi teatru în acelaşi timp. Încă
mai săpăm.”

„Continuaţi. Vreau să ştiu de ce tipul ăsta a ucis un congresman şi un angajat divorţat de la Universe of Tires. Avem nevoie de acea legătură”, a încheiat Duncan.

Toată lumea dădu din cap.

„Mâine avem o conferinţă de presă şi o întâlnire cu agentul special Euzent. Participarea la conferinţa de presă este opţională; întâlnirea nu este.”

Mai multe încuviinţări din cap.

„Mergeţi acasă şi dormiţi puţin”, a spus Duncan. „Să sperăm că nu vă voi vedea pe niciunul dintre voi pe un pod dimineaţa.”

Mason s-a întors cu Ava în sala de conferinţe pentru a-şi lua lucrurile. Îşi luă rămas bun de la Ray, care părea hotărât să ajungă acasă la soţia lui. „Acum poţi să-mi spui ce s-a întâmplat în seara asta?”

Ava şi-a vârât laptopul în geantă, cu privirea aţintită asupra sarcinii sale.

„M-am dus s-o caut pe Jayne.”

Mason a rămas tăcut. Avuseseră câteva discuţii în ultimele două luni despre dacă Ava ar trebui să ia legătura cu sora ei. Întotdeauna căzuseră de acord la sfârşitul discuţiei că Ava ar face mai bine să stea departe de Jayne.

„Cum aşa?” a întrebat Mason.

„Am vrut să ştiu dacă ea a fost cea care a intrat în casa ta. Şi am fost îngrijorată”, a adăugat ea încet. În cele din urmă l -a privit pe Mason în ochi. „Ar fi trebuit să-ţi spun ce făceam.”

„Ca să te pot convinge să renunţi?”

Buzele ei s-au curbat în sus. „Da.”

„Poate că am insistat prea mult ca tu să stai departe. Ea este sora ta şi am încercat întotdeauna să te las pe tine să fii ghidul în discuţiile noastre. Am vrut să-ţi susţin decizia, nu să te conving să renunţi la ceva. Ce ai aflat?”

A tăcut câteva momente în timp ce mergeau pe holul liniştit al centrului.

„Am fost la ultimul ei apartament şi am vorbit cu proprietăreasa ei. A sărit peste chiria pe două luni.”

Mason nu a spus nimic. Nicio surpriză acolo.

„Apoi m-am dus la un bar unde obişnuia să stea mult.”

„Un loc drăguţ?”, a întrebat el.

Ea a pufnit. „Tu ce crezi? Mi-au spus că a fost acolo o dată recent şi au avut impresia că locuia în centrul Portlandului. Posibil într-un adăpost.”

„Ce?” Imagini cu adăposturi supraaglomerate şi murdare i-au venit în minte. „Serios?”

„Ei bine, barmanul nu era sigur. A spus că s-ar putea să locuiască doar cu un grup de oameni.”

„Asta s-ar putea să nu fie mult mai bine.”

„Ştiu”, a spus ea. „Nu sunt sigură că vreau să mai caut. Mi-e frică de ce aş putea găsi.”

Mason a suspinat. Îşi reţinuse conţinutul unui e-mail pe care îl primise mai devreme în acea după-amiază, dorind să vorbească despre asta cu Ava în persoană. Era timpul.

Au ieşit din clădire, iar Ava şi-a tras gluga. Mason şi-a pus pălăria. A oprit-o înainte ca ei să iasă de sub prispă în

ploaia uşoară. „Poliţia din Portland a verificat amprentele pe care le-au luat de la spargerea de la noi.”

„Deja?” Privirea Avei i-a spus că ştia ce urma să spună.

„Le-am spus să le compare cu cele ale surorii tale. Le aveau pe ale ei în dosar.”

„Da, a fost arestată de mai multe ori. O, nu. Vreau să aud asta?”

„Un set de amprente era al ei. Celălalt set aparţine unui gunoi pe nume Derrick Snyder. Dosarul lui de arestări ar putea umple o bibliotecă.”

Ava i-a ţinut privirea, cu faţa albă. El nu-şi putea da seama la ce se gândea.

„Spune ceva”, a spus el.

„La naiba. *Ştiam* eu!” Disperarea i-a umplut trăsăturile şi ea s-a îndepărtat, apăsându-şi degetele pe tâmple. „Ohhh, am de gând să o strâng de gât. Dar mai întâi am s-o fac să-mi spună ce a făcut cu inelul mamei mele.” Ea s-a oprit şi i-a întâlnit privirea, cu angoasă în ochi. „Oh, Mason. Îmi pare atât de rău că am adus-o în viaţa ta. Nu pot să cred că ţi-a făcut asta.”

„E doar un televizor.”

Ea a râs fără umor. „Nu e televizorul. Amândoi ştim asta. Este violarea *casei tale.* Aargh!” S-a uitat în sus la cerul umed şi întunecat, cu pumnii strânşi la piept. „Ce-o să mă fac cu ea? Nu ştii cât de furioasă mă face asta!”

„Ba da, ştiu!” El a apucat-o de braţe şi a ţinut-o nemişcată, făcând-o să se uite la el. „Am înţeles. Este mai mult decât ar trebui să aibă de a face o singură persoană. E un uragan, un cutremur şi o boală tropicală adunate într-o formă feminină. Tot ce atinge suferă şi se rupe. Dar ştii ce este cel mai rău pentru mine? Să văd cum te rupe în bucăţi. Nu-mi pasă că mi-a intrat în casă. *Ar fi trebuit* să am un

sistem de alarmă şi încuietori mai bune, iar acum îmi voi mişca fundul leneş şi voi face ceea ce ar fi trebuit să fac acum un deceniu.”

Ea îl privea fix, cu ochii mari, ascultând cu atenţie.

„Cel mai important pentru mine este ca tu să fii fericită. Vreau să distrug ceea ce te răneşte.” Strânsoarea lui s-a strâns pe braţele ei. „Dar când sora ta este cea care te răneşte, ce pot să fac ca să repar asta? Nu m-am simţit niciodată atât de neajutorat în viaţa mea şi este incredibil de frustrant. Nu-ţi pot ordona să stai departe de ea, dar *la naiba,* asta strigă fiecare celulă din corpul meu!”

El a respirat greu, aşteptând răspunsul ei.

„Deci suntem de acord că amândoi suntem furioşi”, a spus ea încet. „Şi nu mai ştim ce e corect să facem.”

Mason s-a aplecat în faţă, sprijinindu-şi buzele de fruntea ei. „Voi face orice vrei tu să faci. Aceasta este lupta ta şi te voi sprijini la fiecare pas”, a spus el liniştit, ignorând vocea asurzitoare din capul lui care voia să îi ordone să renunţe la căutarea surorii ei.

Nu putea ieşi nimic bun din localizarea lui Jayne.

Dar ceea ce Ava avea nevoie era pe primul loc.

Capitolul 11

L-a înconjurat pe omul gras legat de scaun.

„Ştii, Joe, asta a fost una dintre cele mai grele decizii pe care le-am luat vreodată”, a spus el. „Mi-ai plăcut. Mi-ai plăcut foarte mult. Carson şi Aaron erau nişte idioti. Acum îmi dau seama de asta, dar tu erai unul dintre băieţii buni. De

ce te-ai lăsat prins cu ei?”

Joe nu putea vorbi. Gâtul din gură îi bloca cuvintele, dar ochii îi strigau gândurile. *Nu mă omorî!*

„E prea târziu, Joe. Îmi pare foarte rău pentru asta. Dar ai avut şansa ta. Toţi aţi avut şansa să îndreptaţi lucrurile şi aţi făcut contrariul!” Ochii lui Joe s-au bulbucat.

„Ce? Nu ai fost de acord cu planul lui Carson şi Aaron?” Omul legat a scuturat frenetic din cap.

„Încerci să-mi spui că nu ai avut niciun rol în bătaia mea din centrul Portlandului în ianuarie? Am fost bătut măr. Iar tipul ăla era pe cale să-mi taie gâtul când am reuşit să-l lovesc în boaşe. Crezi că e o coincidenţă că s-a întâmplat la o săptămână după ce i-am contactat pe toţi?”

Joe părea confuz.

El l-a studiat. „Ştiu că Carson a fost în spate. El are relaţii.” Joe încă nu părea să ştie despre ce vorbeşte. „Vezi asta?” Şi-a dat gulerul la o parte şi i-a arătat tăietura care se vindeca de pe gât. „Înainte să moară, Carson a jurat că nu l-a angajat pe tip, dar ştim amândoi că Carson este regele mincinoşilor. El ne-a antrenat, îţi aminteşti? Motto-ul lui a fost întotdeauna 'Neagă, neagă, neagă'.”

Joe dădu din cap, cu ochii neîncrezători.

„Am avut *încredere* în voi, băieţi! Am crezut că mă luaţi în serios când v-am chemat împreună. Am crezut că ne susţinem reciproc. Imaginaţi-vă şocul meu când mi-am dat seama ce au făcut. Aaron mi-a spus că mi-am făcut-o cu mâna mea. El nu a negat. El şi Carson au fost de acord că era singura modalitate de a mă linişti. Dar uite cine e linişti acum!”

Bărbatul a scuturat sălbatic din cap.

„Te-au lăsat în afara acestui aspect al planului?”

El a dat din cap.

„Cred că are sens. Nu ai fi de mare ajutor, iar cu cât mai puţini oameni ştiu că au angajat pe cineva să mă omoare, cu atât mai bine.” A suspinat, clătinând din cap.

Joe a scuturat din cap, scâncete în surdină ieşindu-i din gură.

„Ai remuşcări pentru ce ai făcut atunci?”

Mai multe clătinări îndurerate din cap.

„Ei bine, *de ce naiba* nu ai remediat situaţia când ţi-am oferit şansa?”

Trupul bărbatului mare se zguduia de suspine.

„Toată lumea vrea să îndrepte lucrurile după ce au fost prinşi. Toţi acei criminali care plâng de remuşcări la procesele lor plâng doar pentru că au fost prinşi. Nu pentru că au distrus viaţa cuiva. Tu ai fost prins.”

Bărbia lui Joe se sprijinea pe piept în timp ce lacrimile îi curgeau pe obrajii cărnoşi. Se îngrăşase mult în ultimul deceniu. Din câte se pare, mâncatul şi privitul la televizor erau cam tot ce făcea.

„Ai reuşit să treci peste asta? Se pare că Carson şi Aaron au mers mai departe cu viaţa lor. Ei au avut personalitatea de a lăsa trecutul în urmă, dar viaţa ta a cam luat-o razna. Asta se întâmplă când eşti mâncat pe dinăuntru de vinovăţie?”

Joe nu şi-a mai ridicat privirea. Renunţase să mai pledeze cu ochii şi pur şi simplu privea podeaua, lăsând lacrimile să-i îmbibe tricoul vechi. Joe a scos un geamăt scăzut, pe care el l-a luat drept un răspuns pozitiv la întrebarea lui.

„Bun. Atunci a meritat să te desparţi de tine...” S-a oprit, şi-a scuturat capul pentru a-şi îndrepta cuvintele din creier şi a afirmat încet: „Atunci ai primit o parte din ceea ce ai

meritat. Sunt aici pentru a-ţi da restul.”

La naiba. Joe ridicase privirea în timpul propoziţiei sale încurcate, cu o întrebare în ochi. A înghiţit în sec şi s-a ridicat mai drept, scoţând cuţitul din buzunar. Privirea lui Joe s-a îndreptat imediat spre unealtă, iar curiozitatea lui cu privire la problema lui de vorbire a dispărut. Scaunul tremura sub cadrul lui mare.

Aşa e mai bine.

Uneori nu se putea gândi la cuvântul pe care voia să-l spună. Sigur, toată lumea avea problema asta din când în când, dar în fiecare zi? Ieri îi spusese „Mulţumesc” vânzătoarei de la magazinul alimentar şi primise o privire ciudată în schimb. A râs şi a corectat imediat fraza, dar i-a ars faţa când a ieşit din magazin.

Situaţia se înrăutăţeşte.

De la primirea diagnosticului a evitat toate situaţiile sociale. Fără întâlniri, fără beri cu prietenii, fără discuţii ocazionale în librării. În mintea lui devenise întunecat. Acum făcea tot ce putea folosind internetul. Operaţiuni bancare, cumpărături... Slavă Domnului pentru funcţiile de chat de pe majoritatea site-urilor. Oamenii erau obişnuiţi să vadă greşeli de scriere în timpul chat-urilor. Erorile care erau spuse cu voce tare îi făceau pe oameni să se oprească şi să se holbeze.

Întâlnirea la care participase Joe cu două luni în urmă fusese una dintre ultimele sale situaţii „sociale”. Nu a mers bine. Dar îi forţase mâna şi îi uşurase mintea cu privire la ceea ce avea de făcut.

Ani de zile în care i-a cerut iertare lui Dumnezeu nu l-au ajutat. Acum îşi dădea seama că nu l-a ajutat pentru că o ceruse din motive greşite. A căutat iertarea pentru a se simţi mai bine. A fost egoist. A încercat să corecteze un păcat cu altul.

Nu este exact ceea ce faci tu acum? Întrebarea din capul lui vorbea cu o voce feminină.

Nu, i-a spus el vocii. *Acum îndrept lucrurile. Le-am dat şansa să corecteze şi au refuzat. Nu am avut de ales.*

Fiecare are de ales, a răspuns ea.

Eu ştiu ce trebuie să fac. Am văzut ce trebuie făcut.

Foarte bine, a răspuns ea. *Mulţumesc, Troy.*

El a ascultat o clipă să vadă dacă ea se întoarce. Ea era adesea conştiinţa lui şi îi plăcea să o audă rostindu-i numele. Ani de zile a ignorat glasul ei sâcâitor care încerca să-l ghideze atunci când se confrunta cu dileme morale. Abia de Crăciun începuse în sfârşit să-i răspundă. I se părea ciudat de reconfortant să vorbească cu ea.

A clipit şi şi-a dat seama că Joe se uita la el cu ochi întrebători. Troy l-a privit pe bărbatul imobilizat, şi-a lăsat lama la vedere şi a deschis una dintre prelatele albastre, întinzând-o pe jumătate din covor.

Fără teamă. Cuvântul îi răsuna în minte, concentrându-i acţiunile, centrându-i gândurile. Ştia ce avea de făcut; ezitarea nu era o opţiune. Repetase fiecare pas şi se pregătise pentru fiecare surpriză. Treaba din seara asta a necesitat mai multe modificări la vehiculul său decât un magnet furat pe uşile laterale sau un capac fumuriu peste plăcuţa de înmatriculare. Acceptase provocarea.

Joe a început să se zbată împotriva legăturilor, făcând scaunul să se mişte într-o parte. Troy îl ignoră şi scoase o rolă nouă de bandă adezivă. Dacă Joe se răsturna, asta nu făcea decât să-i uşureze munca.

Omul nu ar fi plecat de bunăvoie.

Capitolul 12

Mason s-a întrebat dacă vorbele de despărţire ale ASAC Duncan de aseară au blestemat forţa operativă. Uitându-se la expresia lui Zander Wells în timp ce se afla de cealaltă parte a celui de-al treilea om mort, el credea că Zander se gândea la acelaşi lucru. Victima numărul trei a ucigaşului de pe pod fusese găsită la aproape patruzeci de mile est de Portland, pe uimitorul Pod al Zeilor, care traversa râul Columbia. Mason ar fi vrut să vadă un tipar în alegerea podurilor, dar criminalul alesese un pod din centrul oraşului, apoi unul la vest de oraş, iar acum unul la est. Urmau nordul şi sudul? Ar putea exista mai fi două victime?

Aveau un criminal cu un plan clar. Acum, dacă ar fi avut doar schiţa acelui plan.

„La naiba.” Ava s-a uitat la el.

„Am spus asta cu voce tare?” a întrebat Mason. „Cine naiba urmează?”

„Escaladează prin creşterea abuzului asupra cadavrelor”, a spus Ava, studiind capul ras al victimei şi laceraţiile de pe trunchi. „Cel puţin nu a accelerat viteza cu care le ucide.”

„Nu spune asta cu voce tare”, mormăi Zander.

Prea târziu.

Capul cadavrului fusese ras neuniform, lăsând un puzzle de păr şi scalp alb. Cadavrul avea încheieturile înfăşurate ca la primele două morţi, dar acesta avea şi laceraţii la piept.

„Acesta a ripostat?” Ava şi-a îndreptat întrebarea către medicul legist. „De aceea are tăieturi pe piept?”

Seth Rutledge a scuturat din cap. „Rănile defensive sunt de obicei pe antebraţe şi mâini, deoarece victima încearcă să se protejeze. Uită-te la cât de curate sunt braţele lui.” S-a

aplecat aproape de cadavru, uitându-se la una dintre tăieturile din piept. „Aceste tăieturi sunt prea simetrice. Vezi cât de asemănătoare în lungime este fiecare? Şi aproape că formează un triunghi răsturnat perfect pe fiecare pectoral. Cineva a sculptat astea după moarte.”

„Deci, pe lângă agăţarea unui corp gol căruia i-au fost tăiate încheieturile mâinilor şi care are modelul pe spate, acesta are căluşul cu bilă de la a doua moarte şi adaugă daune pe piept împreună cu rasul capului. Mi-a scăpat ceva?” a întrebat Mason.

„Modelul de pe spate este puţin diferit”, a spus Dr. Rutledge. „Există o bandă care merge drept în faţă, ca şi cum ar fi existat şi o bară de doi pe patru care apasă în spatele lui.” Doctorul le-a făcut semn bărbaţilor să îl ajute să întoarcă victima pe o parte. Omul era foarte mare. A fost nevoie de patru dintre ei pentru a le permite lui Mason şi Avei să se uite la spatele lui. Destul de sigur. Modelul margaretei era foarte clar pe victimă, dar era stricat de o linie albă care îi traversa spatele aproape de înălţimea axilelor.

„Şi încă o dată avem un bărbat care arată cam de aceeaşi vârstă. Dar este clar că acesta nu merge la sală şi nu evită McDonald's.”

„O singură persoană l-ar fi putut spânzura?”, a întrebat Ava. „Eu nu m- aş putea lupta cu un corp de mărimea asta, dar ar putea un bărbat foarte puternic?”

Bărbaţii se uitau la cadavru. Zander a scuturat din cap. „Nu are cum. Ori a fost ajutat, ori a aranjat o modalitate de a-l muta.”

Mason a încercat să vizualizeze o modalitate prin care un singur om să mute cadavrul. „Nu pot să văd. Un fel de scripete, cred. Dar ar fi nevoie de nişte adaptări personalizate la dubă şi de multă planificare din partea

omului nostru.”

Ava a ridicat o sprânceană la el.

„Da, ştiu. E clar că tipul nostru a planificat cu mult timp înainte. Ce avem ca semne de identificare pentru a le comunica presei?”

„Greutatea va fi probabil apropiată de o sută şaizeci de kilograme”, a spus doctorul Rutledge. „Păr negru, ochi albaştri şi poartă o proteză parţială pentru a înlocui mai mulţi molari de pe mandibulă. Un prieten obişnuit ar putea să nu fie conştient de acest fapt, dar o soţie ar fi.”

Mason s-a uitat la degetele victimei. Niciun inel. Şi niciun semn că ar fi fost scos un inel. Unghiile lui erau decent de curate – nu un angajat din industria auto. Cel puţin nu un angajat care avea de-a face cu vehiculele. Găsirea identităţii lui ar ajuta la stabilirea legăturii dintre Carson Scott şi Aaron King? Era tipul ăsta activ în politică? „Altceva? Niciun tatuaj pe acesta?”

Dr. Rutledge făcu o grimasă şi clătină din cap. „Va trebui să ne bazăm pe greutate. Voi avea un număr precis pentru tine mai târziu.”

Mason s-a ridicat în picioare şi şi-a întins spatele. Când telefonul de serviciu al Avei sunase în dimineaţa asta, niciunul dintre ei nu fusese surprins. Dar de ce alesese criminalul acest pod? A scanat dealurile înalte împădurite de pe ambele maluri ale râului. Dimineaţa era înnorată, dar soarele strălucea pe râul Columbia. Podul era unul dintre cele mai frumoase din Oregon. Un pod cu grinzi de oţel, care traversa râul, arăta ca o jucărie delicată pentru copii. Nu era o structură solidă, rezistentă, ca cele de la ultimele două spânzurători. Podul Zeilor îi amintea întotdeauna lui Mason de vechiul Set Erector pe care îl avusese când era copil.

„Există o cameră la cabina de taxare”, a declarat Ray.

„Este setată să capteze imagini ale şoferilor şi ale numerelor lor de înmatriculare, dar ar fi putut să intre pe pod dinspre Washington, să se întoarcă după ce a scăpat de victimă şi să sară peste cabina de taxare. Asta aş fi făcut şi eu. Mica ridicătură de pe creasta podului din centru îl împiedică pe operator să vadă acest capăt al podului.”

„Cu siguranţă nu este un pod aglomerat”, a adăugat Ava. „Pun pariu că nu trec mai mult de câteva zeci de vehicule în fiecare noapte.”

Mason a dat din cap. Podul era într-o zonă izolată. Micul oraş Cascade Locks se afla la poalele podului, pe partea din Oregon, iar pe partea din Washington se aflau o grămadă de nimicuri. În opinia sa, podul era unul dintre punctele culminante din Columbia River Gorge. Râul traversa graniţa dintre Oregon şi Washington şi înfăţişa kilometri întregi de versanţi muntoşi abrupţi, împăduriţi şi cascade.

Ava se holba la structura metalică. „Este cu adevărat superb. Am trecut pe aici o dată de când locuiesc aici, dar nu am traversat niciodată podul. Îmi amintesc că l-am văzut de pe autostradă în timp ce mergeam de-a lungul râului Columbia. De ce l-au numit Podul Zeilor?”

„Cred că a fost un nume indian pentru un baraj care a fost creat d e o alunecare de teren mai la vest de aici”, a răspuns Ray.

„L-au distrus când au făcut acest pod adevărat?” a întrebat Ava.

„Cred că râul Columbia l-a uzat în cele din urmă. Nu ştiu cine a decis să continue numele cu structura modernă”, a spus Ray. „Am auzit că Charles Lindbergh a zburat o dată pe sub el.”

Mason s-a uitat în jos la apă. Dintr-o dată, podul nu părea nici pe departe suficient de înalt. Gândul de a ţinti un

avion între pod şi apă îl ameţea.

„Serios?”

„Sunt destul de sigur că e adevărat.”

„Există un aspect sexual la această moarte, Seth?” l-a întrebat Ava pe medicul legist.

„Nu din câte văd eu, dar” – a făcut un gest către tăieturile de pe piept – ”asta are un ton diferit. Dacă victima noastră ar fi fost o femeie, aş spune că a existat un aspect sexual. Triunghiurile inversate aproape că îi creează sâni.”

Mason s-a mutat pentru a sta la picioarele victimei şi a obţine o vedere dintr-un unghi diferit. „Înţeleg ce vrei să spui. Dar dacă aş fi încercat să-l fac să pară mai feminin, aş fi făcut triunghiurile cu partea dreaptă în sus.”

„Triunghiul cu susul în jos este un simbol feminin”, a început Ray.

„lisuse Hristoase”, a izbucnit Mason, uitându-se la Ray. „Eşti o Wikipedia ambulantă la îndemână, Ray, dar mă deranjează cunoştinţele tale despre anumite subiecte. De ce nu ştii statisticile de hochei sau banalităţi despre John Wayne?”

„De fapt, pot cita multe din John Wayne.” Ray părea rănit. „Dar hocheiul nu m-a atras niciodată prea mult.”

Zander a râs, iar Mason a ridicat o sprânceană la el.

„Voi doi sunteţi ca un vechi cuplu căsătorit”, a spus Zander cu un zâmbet. Mason a încercat să îşi amintească dacă mai văzuse vreodată un zâmbet atât de larg pe agentul serios.

„De cât timp lucraţi împreună?”, a întrebat el.

„De prea mult timp”, au afirmat la unison.

„Suficient de mult timp pentru a-şi îmbunătăţi alegerile vestimentare”, a spus Ray. „Trebuia să-l fi văzut înainte să mă cunoască”.

„Continui să trag apa, dar asta nu dispare”, mormăi Mason.

„Oh, Doamne.” Ava şi-a dat ochii peste cap. „Concentraţi-vă, oameni buni. Acum îşi taie victimele. Ne vom da seama de ce mai târziu. Ce altceva mai observă cineva?”

Bărbaţii au examinat cadavrul. Obosit repede să se holbeze la un cadavru mare, Mason s-a uitat la Ava şi a simţit un calm care l-a cuprins. Între ei exista o magie subtilă pe care nu o experimentase cu nicio altă femeie, care îl făcea să vrea să se grăbească acasă pentru a fi cu ea seara. Ea recunoscuse că simţea aceeaşi chimie. Înainte să se întâlnească, cei doi se mulţumeau să fie singuri, dar acum dăduseră peste ceva care dădea dependenţă şi care le schimbase perspectiva.

Era un dar preţios.

Ea şi-a ridicat privirea şi i-a întâlnit privirea. La început, sprâncenele i sau îngustat în semn de întrebare, dar apoi a surprins intensitatea şi fascinaţia lui. A zâmbit, faţa ei luminându-se. *Uimitoare.*

Schimbând priviri aprinse cu Ava asupra unui cadavru în descompunere, Mason se simţea cel mai norocos om din lume.

$$$

Mai târziu, în acea după-amiază, Ava stătea în biroul unui adăpost pentru femei. Vizavi de ea, directoarea şi-a sprijinit braţele pe birou şi i-a spus din nou Avei: „Nu discutăm identitatea femeilor din adăpostul nostru. Ar putea

însemna diferenţa dintre viaţă şi moarte pentru una dintre ele.” Cindy Birkholz avea ochi negri, amabili şi primitori, dar, după cum descoperea Ava, avea şi o coloană vertebrală de oţel şi nu s-ar fi lăsat doborâtă de legitimaţia ei FBI. Puloverul tricotat de mână al femeii şi părul cărunt o induseseră pe Ava în eroare.

Ava a respirat adânc, stresul urcându-i pe şira spinării în timp ce încerca să nu se gândească la jumătatea de oră pe care tocmai o împrumutase de la cazurile ei de crimă pentru a-şi căuta sora. Chiar dacă ar fi fost preşedintele Statelor Unite, directoarea adăpostului pentru femei nu i-ar fi spus dacă Jayne rămăsese sau nu acolo. O admira pe Cindy pentru că îşi menţinea poziţia şi oferea un refugiu de siguranţă. Unele dintre rezidente părăsiseră relaţii abuzive. Aveau dreptul la intimitate.

Dar aceasta este geamăna mea.

„Respect ceea ce îmi spui şi înţeleg de ce”, a spus Ava. „Aş vrea să-mi las cartea de vizită. Dacă vezi pe cineva care seamănă cu mine, dar poate cu părul blond, ai vrea să o rogi să mă contacteze?”

Cindy i-a oferit un zâmbet trist, iar Ava a bănuit că avea răbdarea unui sfânt. Fără îndoială că oamenii o contactau constant, căutând persoane dragi sau sperând să găsească pe cineva cu care erau supăraţi. Directoarea trasase o linie şi se ţinuse de ea. „Doamnă McLane, sora dumneavoastră vă ştie numărul de telefon?”

„Presupun că da.”

„V-a mai sunat pe acel număr?”

„Da.”

„A fost vreodată la dumneavoastră acasă?” a întrebat Cindy cu amabilitate. Ava s-a gândit la spargerea de la Mason.

„Da.”

„Atunci ştie cum să te găsească dacă vrea să vorbească cu tine”, a încheiat directoarea.

„Dar . . . dar dacă mi-a pierdut numărul? Telefonul ei a fost deconectat. Oamenii nu mai memorează numerele de telefon; le păstrează doar în contactele lor.”

„Ştie unde lucrezi?”

„Ea nu a fost niciodată în clădire, dar presupun că şi-ar putea da seama. Dar ei nu ar…”

„Doamnă McLane, mi se pare că sora dumneavoastră preferă să nu fie în contact în acest moment.”

Ava îşi trase răsuflarea.

Bineînţeles că nu vrea… a furat de la mine şi probabil e drogată.

„Sunt îngrijorată pentru sănătatea ei”, spuse Ava încet, ţinându-i privirea lui Cindy. „Sunt îngrijorată că nu are grijă de ea şi s-ar putea să se rănească”.

Simpatia i-a traversat faţa directoarei. „Înţeleg că sunteţi îngrijorată pentru ea. A fost vreodată declarată incompetentă mintală?”

„Nu, dar a fost de mai multe ori la dezintoxicare. Ea nu gândeşte ca în mod normal…”

„Sora dvs. este un adult, doamnă McLane. Nici tu, nici eu nu o putem obliga să facă ceva ce nu este interesată să facă.” Ea a făcut o pauză. „Ceva îmi spune că ştii deja acest lucru şi că l-ai întâlnit în trecut?”

Ava s-a dezumflat. Era timpul să se recunoască învinsă. Avea de-a face cu o femeie care auzise toate poveştile din carte – unele probabil de o sută de ori – şi era pricepută să le discrediteze uşor pe toate. „Eşti foarte bună”, a recunoscut Ava.

Cindy Birkholz a arătat dinţii albi. „Am multă practică.

Nu vreau să crezi că nu sunt compătimitoare. Sunt. Dar prima mea prioritate sunt femeile mele. Suntem atenţi la problemele de sănătate, atât psihică, cât şi fizică, ale rezidenţilor noştri. Le punem la dispoziţie ajutorul, dar nu-i putem obliga să bea apă. Înţelegeţi?”

Ava s-a aşezat pe scaun şi s-a holbat la podeaua de gresie uzată, obosită de încercarea de a găsi o crăpătură în pereţii directoarei. „Înţeleg. Şi ai perfectă dreptate că Jayne ştie cum să mă găsească atunci când se hotărăşte. Cred că mi-e mai frică să cred că nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine.” Îşi ridică privirea spre cea a lui Cindy. „Ştiu că nu am făcut nimic. Mă evită pentru că îi este ruşine şi frică să mă înfrunte. Nu vreau să se adâncească în groapa în care se află. Mi-e teamă că nu va găsi niciodată o cale de ieşire.”

„O cauţi pentru bunăstarea ta mentală sau pentru beneficiul ei?” a întrebat Cindy cu amabilitate.

Ava s-a gândit la întrebare. „Pentru amândouă. Sunt înnebunită de vinovăţie şi îngrozită că nu va mai putea fi salvată dacă aştept prea mult.”

Directoarea a dat din cap. „Înţeleg.”

Ava a crezut-o. Ochii ei vorbeau despre o istorie care le văzuse pe toate, inclusiv femei care nu mai puteau fi salvate. Ava şi-a strâns geanta şi s-a ridicat, întinzându-i o mână femeii amabile. Spera ca Jayne să fie aici. Cindy ar putea să o ajute. Dacă Jayne îi permitea să fie ajutată.

Directoarea s-a ridicat şi i-a strâns mâna. „Vă daţi seama că listele de aşteptare pentru a ajunge în adăposturi sunt lungi de luni de zile. Dacă e pe stradă de puţin timp, e posibil să nu aibă un loc stabilit unde să meargă.”

„Da, mă întrebam dacă ar putea fi cazul. Ce fac oamenii când nu există paturi pentru noapte?”

Directorul a suspinat. „Există o mulţime de opţiuni. Dacă

are ceva bani, ar putea sta într-un hotel ieftin. Problema începe atunci când banii se termină. Are ea o maşină?”

„Nu ştiu”, a recunoscut Ava. „Din câte am auzit, nu mergea.” Ar fi trebuit să se ofere să plătească pentru repararea maşinii lui Jayne?

„Unii dorm în maşinile lor, dar trebuie să se mişte mereu. Oamenii nu tolerează să vadă aceleaşi maşini parcate în acelaşi loc zi de zi şi folosesc orice toaletă pe care o pot găsi.”

Avei îi venea să vomite. Gândul că Jayne folosea chiuveta pentru a se spăla în baia unei benzinării dărăpănate îi făcea inima să crape.

„Ştiu că unele persoane fără adăpost pătrund în case goale pentru a dormi sau, dacă au noroc, se pot caza pe canapeaua unui prieten”, a adăugat Cindy.

Are Jayne vreun prieten?

Cindy s-a uitat la ea cu ochi cunoscători. „Se înţelege foarte bine cu sexul opus?”

„Prea bine.”

„Ah. Ei bine, uneori asta le oferă cel puţin un acoperiş temporar deasupra capului. Dar poate deschide o nouă cutie de viermi.”

„Se pricepe foarte bine să-şi dea seama cum să obţină ce vrea de la oameni”, a spus Ava. „Este o manipulatoare şi o mincinoasă pricepută.”

Cindy a dat din cap. „Nu-mi place să spun asta, dar aceştia sunt cei care supravieţuiesc pe străzi. Îşi dezvoltă o piele groasă şi adesea nu au remuşcări. Dar supravieţuiesc. Partea cea mai grea este să-i readuci în societatea normală.”

Ava a avut brusc o poftă de vodcă cu un mixer zaharos. O băutură fructată care să-i relaxeze creierul şi s-o facă să creadă că se află pe o insulă. O vacanţă mentală într-un

pahar mare, colorat. Sau într-o nucă de cocos. Avea nevoie de o pauză de la grijile legate de sora ei.

„Există şi Dignity Village. Şi ei au o listă de aşteptare, dar s-ar putea să fi cunoscut pe cineva care are un loc acolo. Nu pot primi decât şaizeci de persoane, dar nu ştiu cât de atent supraveghează vizitatorii.”

Ava scutură din cap, rugându-se ca Jayne să nu fi fost în situaţia de a face acea alegere. Dignity Village era un oraş de corturi pe proprietatea oraşului. Începuse ca o tabără ilegală, dar reuşise cumva să câştige favoarea unora dintre consilierii municipali ca loc unde să meargă cei fără adăpost. Era acolo de peste un deceniu şi unii îl considerau un succes în îmbunătăţirea situaţiei persoanelor fără adăpost. Poliţia îl vedea ca pe o sursă frecventă de apeluri.

Cindy i-a înmânat o foaie de hârtie. „Aici este o listă cu alte adăposturi din oraş. Dar te avertizez că majoritatea dintre ele au politici similare cu ale noastre. S-ar putea să nu găseşti informaţiile pe care le doreşti.”

Ava luă foaia cu reticenţă. Îşi făcuse propria listă de adăposturi. Cel al lui Cindy fusese prima ei oprire şi acum nu voia să viziteze niciun altul.

Să-şi îngroape capul în nisip şi să aştepte ca Jayne să o contacteze? Sau să continue să caute?

Ceea ce trebuie să fac este să mă întorc la crimele de pe pod.

„Mult noroc”, a spus Cindy.

Ava i-a mulţumit şi a ieşit din biroul femeii. Pe hol, alte patru femei stăteau pe scaune pliante, aşteptând o şansă de a vorbi cu directoarea. Trei se uitau la podea, dar una a întâlnit privirea Avei, trăgând cu beligeranţă spre agentul FBI. Furia femeii a luat-o pe Ava prin surprindere şi s-a uitat de două ori, întrebându-se dacă o cunoştea.

A văzut că nu era furie; pur şi simplu, femeia îşi avea toate apărarea în alertă maximă. Stătea dreaptă pe scaun, hainele uzate şi pantofii rupţi îi strigau statutul, dar era mândră în postura rigidă şi bărbia ridicată. Ava îşi coborî privirea şi se îndepărtă.

Ava o putea vedea pe Jayne în acel scaun. Jayne nu s-ar fi rostogolit şi nu s-ar fi lăsat învinsă de circumstanţele ei. Ar fi stat în picioare şi ar fi luptat.

Sau era doar o iluzie? Jayne nu mai gândea pentru ea însăşi. Raţionamentul ei era controlat de droguri sau poate prin manipularea cuiva.

Ava trebuia să continue să o caute pe sora ei. Dar cazurile ei de crimă trebuiau să fie pe primul loc.

Capitolul 13

Mason stătea în spatele sălii cu Ava în timp ce Zander Wells şi Ben Duncan conduceau conferinţa de presă. Îi părea rău pentru Zander, care fusese ales din grupul lor să citească o declaraţie pentru presă, pentru că purtătorul de cuvânt obişnuit al biroului FBI din Portland era acasă cu gripă. Mason ura să vorbească în public şi o evita cu orice preţ, dar Zander se ridicase la microfon ca şi cum ar fi fost prietenul lui cel mai bun.

Zander primea în prezent întrebări din partea micului public şi majoritatea jurnaliştilor păreau concentraţi asupra lui Carson Scott.

„Există vreo dovadă că moartea lui Scott a fost motivată politic?” a întrebat un reporter bărbat. Mason îl recunoscu de la unul dintre posturile locale de ştiri.

Zander şi-a păstrat o expresie facială calmă, dar a indicat printr-o strâmbare superficială a unei sprâncene că întrebarea i se părea destul de sensibilă. „Nu.” Nu s-a extins.

Mâna reporterului s-a ridicat pentru o altă întrebare, dar Zander a arătat spre o femeie.

„Evident, aceasta este opera unui criminal în serie”, a început reporterul. „Ucigaşul de pe pod se ocupă doar de victimele de sex masculin? Femeile nu trebuie să fie îngrijorate?”

„Pui întrebări la care nu ştim răspunsul”, a răspuns Zander. „Nu ştim de ce a ales bărbaţi... până acum. Atât femeile, cât şi bărbaţii ar trebui să fie mereu conştienţi de siguranţa lor, indiferent dacă Portland are sau nu un criminal în serie. Luaţi asta ca pe un avertisment să fiţi atenţi la ce vă înconjoară. Există o mulţime de oameni nebuni acolo, oameni buni.”

Publicul a dat din cap.

„Poliţia crede că a existat un element sexual în aceste crime?” a continuat reporterul, evident nemulţumit de non-răspunsul lui Zander. „La urma urmei, cei trei bărbaţi au fost găsiţi nud, corect?”

Mason a încercat să nu ofteze. O parte din el înţelegea. Aceşti oameni aveau ziare de vândut şi spaţiu publicitar de umplut, dar oare trebuiau să se concentreze doar pe aspectele scandaloase ale crimelor? Slavă Domnului că prezenţa gagurilor cu bile nu ajunsese la presă. N-ar fi încetat niciodată să speculeze.

„Bună seara, domnule detectiv”, spuse o voce cunoscută în stânga sa.

Mason se întoarse să vadă ochii uşor batjocoritori ai reporterului de investigaţii Michael Brody de la *The Oregonian.* Reporterul era o persoană directă, dar şi o pacoste rebelă care îşi câştigase respectul reticent al lui Mason. Reporterul îi întinse mâna, iar Mason i-o strânse. Brody se uită de la Mason la Ava şi aşteptă cu nerăbdare o prezentare.

„Ea este agentul special Ava McLane”, i-a spus cu reticenţă lui Brody. „Fii drăguţ cu ea”, a ordonat el.

Brody a rânjit la el. „De ce?”, a întrebat el fără menajamente. „Nu cred că mi-ai cerut vreodată să fiu drăguţ cu cineva de când te cunosc. De ce ea?” Brody i-a făcut cu ochiul Avei, scoţându-i răceala din întrebare.

Ava i-a zâmbit înapoi, atenţia ei fiind în mod clar captată de reporterul care nu avea niciun filtru între creier şi gură. Brody avea instinctele ascuţite ale unui şoim, dar semăna cu un surfer care nu părăsea niciodată barul de pe plajă.

„Pentru că ai reputaţia că ignori sau hărţuieşti autoritatea.”

„Doar când îmi convine sau când cineva nu se comportă aşa cum cred eu ar trebui”, a răspuns Brody.

„Exact”, mormăi Mason.

„Aţi identificat cel de-al treilea cadavru pe care l-aţi găsit în această dimineaţă?” întrebă Brody.

„Dacă ai fi fost atent, l-ai fi auzit pe agentul special Wells spunând că nu am făcut-o”, a spus Mason.

„L-am ascultat. Nu mi-a plăcut răspunsul lui. Cred că ascundeţi ceva.” „Bineînţeles că ne reţinem”, a răspuns Ava. „Aşa îi separăm pe nebuni de adevăratele ponturi.”

„Dar chiar nu ştiţi cine este?” a întrebat Brody.

Mason a suspinat. Brody avea un fel de a pune aceeaşi întrebare la nesfârşit până când obţinea răspunsul pe care îl dorea. Dar de data asta nu aveau
un nume.

„Nu ştim”, a spus Mason. „Am dat publicităţii o descriere generală şi sperăm că cineva va semnala dispariţia unui coleg sau a unui frate.”

„Vârsta aproximativ treizeci şi cinci de ani, păr negru, ochi albaştri, o sută şaizeci de kilograme”, a recitat Michael fără să se uite la notiţele sale. „Ăsta e un om mare.” Ochii lui verzi au devenit speculativi. „Este un om foarte mare pentru ca o singură persoană să atârne singură de un pod. Deci căutaţi mai mult de un criminal?”

Mason s-a uitat la Ava, care îl privea pe reporter cu un dram de respect.

„Nu lăsa creierul lui să te păcălească”, a avertizat-o Mason pe Ava. „Poate pune cap la cap fapte la întâmplare mai repede decât un computer, dar manierele şi tactul îi lipsesc serios.”

„Este posibil să căutăm mai mult de o persoană”, a fost de acord Ava. „Nu am exclus încă această posibilitate.”

„Şi nu aţi găsit încă o legătură între cei trei bărbaţi”, a afirmat Brody, fără să pună întrebări.

Ava s-a uitat la Mason şi i-a dat lui Brody o mică scuturare a capului. „O identitate asupra celui de-al treilea ar ajuta.”

„Voi vedea ce pot face prin intermediul ziarului”, s-a oferit Brody. „Dar sunt surprins că nimeni nu a venit încă cu o identificare solidă. Poate că nu e de pe aici şi povestea trebuie să circule mai larg.”

Mason a arătat spre o cameră. „Ăsta e CNN. Cât de mult vrei să se extindă? Nu-mi place să spun asta, dar suntem aproape norocoşi că prima victimă a fost o figură publică. Ne-a dat publicitatea necesară...” A lăsat-o baltă, creierul îi sărea înainte.

Brody dădu din cap. „Scott a fost ales primul intenţionat. Nu a fost 'noroc'. Este posibil ca ucigaşul tău să fi avut mai mulţi oameni pe listă de care să se ocupe, dar l-a ales pe Scott primul din cauza a cine era şi a ceea ce ştia că va aduce la caz. Dacă l-ai fi găsit mai întâi pe angajatul magazinului de anvelope, ar fi fost implicat FBI-ul?”

Ava a scuturat din cap. „Ştii la fel de bine ca mine că Scott fiind congresman a atras FBI-ul în acest caz. Radarul nostru ar fi sărit peste moartea lui Aaron King până când au început să apară mai multe cadavre.”

„Fără îndoială că agentul tău BAU a observat deja acest fapt”, mormăi Mason către Ava. Şedinţa de informare cu agentul special Euzent de la Analiza Comportamentală era programată să înceapă peste o oră. Îl cunoscuse pe tânărul agent inteligent când fusese chemat să dea consultanţă în cazul răpirii fostei fiice vitrege a lui Mason. Se ruga ca agentul să aibă nişte informaţii utile despre criminalul lor în serie.

„Samantha Givens şi soţul ei au fost interogaţi în cazul uciderii lui Carson Scott?” strigă un reporter către Zander din spatele sălii.

Mason se holbă la reporterul care subliniase senzaţionalismul morţii congresmanului, aducând în discuţie ancheta privind aventura din toamna trecută. Brody îşi dădu ochii peste cap.

În faţă, Zander a reuşit să îşi proiecteze supărarea pe reporter fără să scoată un cuvânt şi a răspuns politicos: „Samantha şi Russ Givens au dat declaraţii. Nu îi considerăm suspecţi”.

„Dar i-aţi interogat”, a argumentat reporterul.

Zander a zâmbit pe jumătate şi a scanat restul audienţei. „Nu am spus asta. Am spus că au dat o declaraţie.” L-a fixat pe reporter şi a repetat ferm: „Nu îi considerăm suspecţi.”

„De ce nu?”, a venit întrebarea ridicolă. „De ce nu i-aţi interogat? Ar trebui să fie în capul listei.”

Mason a vrut să-i dea reporterului insistent un şut în fund. Exista un cod de conduită pentru conferinţele de presă. La naiba, exista şi un cod de conduită pentru a dovedi că nu eşti prost, dar acest tânăr reporter sărise clar peste ambele cursuri.

Zander dădu publicului un zâmbet de scuză, apoi se uită direct la tânăr, fără nici o pretenţie de amabilitate. „Nu am de gând să descriu fiecare pas care a fost făcut de zecile de ofiţeri care lucrează la aceste trei decese. Aş sta aici în următoarele douăzeci şi patru de ore pentru a recapitula toată munca lor.”

Brody sforăi şi spuse încet: „Samantha Givens urmează un tratament agresiv împotriva cancerului în Est. Nici ea, nici soţul ei nu s-au mai apropiat de Portland în ultimele două luni.”

„Cum ai aflat asta?”, a întrebat Ava, fără să menţioneze că FBI-ul descoperise acest fapt în ziua în care a fost găsit Carson Scott.

Brody a ridicat din umeri. „Asta e ceea ce fac eu.” I-a oferit Ava un zâmbet câştigător. „Crezi că ai putea să mă strecori la şedinţa ta cu agentul BAU din seara asta?”

Mason nu a întrebat de unde ştia Brody despre întâlnire. Încercările lui anterioare de a afla sursele lui Brody fuseseră zadarnice. Reporterul nu i-a spus niciodată nimic din ceea ce nu voia ca Mason să ştie. Dar vederea bărbatului flirtând cu Ava îi provoca mâncărimi pe şira spinării.

„Când vă căsătoriţi?” l-a întrebat Mason pe Brody.

Zâmbetul reporterului s-a mărit. „Încă nu am o dată. În curând, cred. Probabil la sfârşitul acestei veri. Încerc să-i stric lui Jamie obiceiul de a planifica fiecare pas din viaţa ei. Cred că vom pleca pe un capriciu şi ne vom căsători pe o plajă undeva.

„Nu o laşi să-şi planifice nunta?” întrebă Ava, cu neîncredere pe faţă. Admiraţia ei pentru reporter se diminuase clar, făcându-l pe Mason foarte fericit.

„E o poveste lungă”, a spus Brody. „Dar crede-mă, e de acord.”

„Orice femeie vrea să îşi planifice nunta”, a argumentat ea. „De ce ai opri-o? Unele femei visează la rochia aia albă de când s-au uitat la *Cenuşăreasa* când aveau cinci ani.”

Mason a încruntat o sprânceană la ea. Era Ava una dintre acele femei? Fosta lui soţie plănuise un eveniment elaborat pentru nunta lor, dar el avusese întotdeauna impresia că era mai mult pentru ca ea să fie pusă în valoare decât pentru faptul că se legau unul de celălalt. Oare fiecare femeie îşi dorea acea zi în centrul atenţiei?

„Nu e chiar aşa”, a afirmat Brody. „Jamie are o mulţime

de idei despre cum vrea să sărbătorească, dar eu aleg data şi locul atâta timp cât nu-i afectează slujba. A cumpărat deja o rochie." El a rânjit la privirea neîncrezătoare de pe faţa Avei. „Nu-ţi face griji. Am ajuns la o înţelegere cu privire la cum să mergem mai departe."

Ea dădu din cap şi se aşeză înapoi pe scaun, dar părea că nu prea are încredere în reporter.

Bun. Păstrează atitudinea asta în preajma lui Brody.

„O să mă anunţi când ai o identificare a ultimei victime?" Brody îi spuse încet lui Mason.

Mason suspină. „Nu ai pe cineva la biroul medicului legist care să-ţi poată scăpa această informaţie?"

„Bineînţeles. Dar aş prefera să o aud de la tine. Doar nu crezi că aş tipări ceva fără să verific de trei ori înainte, nu?"

„Să-ţi spun ceva. Dacă primeşti un nume, dă-mi un telefon şi o să-ţi spun dacă e corect", se oferi Mason.

„Răspunzi la telefon dacă vezi numărul meu?" a întrebat Brody.

„O să mă gândesc la asta."

„S-a făcut." Brody părea la fel de satisfăcut ca un câine după o friptură mare. „Ultima şansă să mă bagi în şedinţa aia BAU."

„Acum îţi forţezi norocul. Pleacă."

Brody s-a aplecat mai aproape de Mason. „Baftă şi ţie. Îmi place de ea."

Brody a dat din cap spre Ava şi a dispărut, lăsându-l pe Mason fără cuvinte la percepţia reporterului.

$$$

Ava s-a luptat să îşi ţină ochii deschişi. Ziua începuse

devreme pe un pod departe de oraş şi simţea că nu se va termina niciodată. Ea şi Mason aşteptau V 5 5 5 5 V
ca agentul special Bryan Euzent să înceapă şedinţa de informare privind analiza subiectului lor. Uitându-se prin cameră, a văzut că ceilalţi agenţi păreau la fel de obosiţi ca şi ea. Bâjbâieli discrete, priviri la ceasuri, scanări de telefoane. Echipa nu mai avea resurse.

Zander a alunecat în scaunul de lângă ea.

„Bună treabă la conferinţa de presă”, i-a spus ea. „Te-ai descurcat cu idiotul ăla din spatele sălii cu mult mai mult tact decât aş fi avut eu.”

El a ridicat din umeri. „Nu puteai să vezi ochii celorlalţi reporteri. Lipsa de profesionalism îi deranja şi pe ei.” Şi-a ciupit partea din faţă a cămăşii şi a scuturat-o. „De asemenea, nu ai putut vedea cum transpiram pe sub cămaşă.”

„Serios? Păreai complet în control.”

„Să vorbesc în public nu e genul meu.”

„Ai grijă, dacă Duncan te aude spunând asta, o să te arunce în faţă cât de mult poate ca să te ajute să treci peste asta.”

Zander a tresărit. „Nu, mulţumesc.”

De cealaltă parte a ei, Mason s-a aplecat în faţă pentru a vorbi cu Zander.

„Ce părere ai despre faptul că Carson Scott a fost ales ca prima victimă pentru a trage FBI-ul şi publicitatea timpurie a cazurilor?”

Mintea Avei se învârtise cu teoria de când Michael Brody o menţionase.

„Vrei să spui că acesta ar putea fi singurul motiv din spatele uciderii lui Scott?” Zander părea uimit.

Mason era încruntat. „Nu, dar este o posibilitate. Poate că din acest grup de oameni, el a fost ales pentru a se asigura

că toţi ochii erau aţintiţi asupra cazului încă de la început. Atât ochii publicului, cât şi ai FBI-ului.”

Zander a dat încet din cap. „Înţeleg asta.” Se uită la agentul care îşi deschidea laptopul pe o masă din faţa camerei mici. „Trebuie să trecem asta pe la Euzent.”

Agentul special Euzent nu părea suficient de bătrân pentru a fi unul dintre experţii naţionali în profilarea infractorilor sau suficient de bătrân pentru a fi absolvit facultatea, dar înfăţişarea lui era înşelătoare. Un bărbat cu ochelari, arăta de parcă ar fi putut bate pe oricine la şah. Venise cu avionul de la Quantico, unde lucra în Unitatea de Analiză Comportamentală. Şi-a limpezit gâtul şi murmurele din cameră s-au potolit.

„Aşadar, oraşul vostru norocos a născut unul dintre cei ciudaţi, aş spune.” Euzent a zâmbit la râsul înecat pe care l-a stârnit în cameră. „Dar din punctul meu de vedere, cu cât sunt mai ciudaţi, cu atât sunt mai interesanţi şi ne oferă o altă ocazie de a învăţa.” Şi-a frecat mâinile, iar Ava a putut vedea interesul entuziast din ochii lui. Avea un specimen de disecat.

Ava înţelese umorul agentului. Unora li s-ar fi părut lipsit de respect să glumească pe seama morţilor, dar când te scufundai în minţile criminalilor în fiecare zi, învăţai să te îndepărtezi de întortocherea lor pentru a-ţi proteja sănătatea mintală. Uneori umorul era cea mai bună cale. Un pic de detaşare şi o viziune asupra morţilor ca pe un puzzle important de rezolvat erau modul în care ea rămânea sănătoasă. Învăţase această abilitate mentală în timp ce lucra la divizia de crime împotriva copiilor.

Euzent părea încântat să împărtăşească observaţiile sale cu grupul. „Mai întâi să vedem dacă aveţi sau nu un criminal în serie aici. Un criminal în serie vânează oameni pentru

senzaţii de tip sexual şi crede că o poate face la nesfârşit, fără să se aştepte să fie prins. În mod clar, bărbatul vostru este încrezător în abilităţile sale ... da, voi spune că este un bărbat şi nu o femeie. Şansele sunt de partea noastră şi au mai fost câteva semne care îmi spun că avem de-a face cu un bărbat.

Subiectul nostru nu se aşteaptă să fie prins. A orchestrat trei scene elaborate fără să fie observat în timpul punerii în scenă. Ştiu că încă analizaţi urmele, dar, în mare parte, nu a lăsat indicii evidente cu privire la identitatea sa. Trebuie să fie destul de mândru de asta. Va dori să o facă din nou."

Din grup se auzeau gemete.

Nu vreau ca mâine să mă trezesc din nou dimineaţa devreme pe un pod.

Euzent a schiţat un zâmbet compătimitor. „Ştiu. Dar din câte am văzut, celor mai mulţi dintre făptaşi le place puterea lor de a te face să ţopăi. Sunt dependenţi de acest sentiment şi nu-şi pot menţine standardul de discreţie. Devin neglijenţi pe măsură ce se concentrează pe obţinerea satisfacţiei. Aceasta este ceea ce separă criminalul în serie de ucigaşul în masă. De obicei, criminalul în masă are o strategie finală. Are o declaraţie de făcut şi nu se aşteaptă să scape cu viaţă. Aceştia sunt ucigaşii din şcoli şi mall-uri".

Ava a văzut capete clătinând din cap în toată camera. Era clar că asta nul descria pe făptaşul lor.

„De asemenea, nu este un criminal în serie. Deşi trei cadavre în trei zile pot indica o serie de crime, eu văd prea multă gândire şi planificare în aceste morţi."

Mai mulţi dau din cap.

„Dar cum poţi spune că aceste morţi îl excită sexual? Nu există abuz sexual asupra cadavrelor. Nu pot să cred că fiecare criminal în serie este motivat sexual", a declarat

Mason.

„Corect. El nu a abuzat sexual de cadavre. Fiorul pe care îl primeşte este *comparabil* cu un fior sexual. Manipularea, dominarea şi controlul crimei alimentează acelaşi centru al plăcerii. El nu „se excită” la locul faptei sau cu victimele; el experimentează o senzaţie identică. Adesea, aceştia folosesc fantezia pentru a-şi aminti mai târziu decesele şi punerea în scenă pentru a obţine o eliberare sexuală. Acesta poate fi momentul în care criminalul în serie va începe să-şi accelereze jocul. Amintirile şi fanteziile sale despre morţi sunt insuficiente, aşa că pleacă din nou la vânătoare pentru a-şi satisface nevoia de senzaţii tari. Dar subiectul nostru a stabilit deja un ritm uimitor. Nu cred că senzaţia sexuală este factorul său motor. Cred că este vorba de controlul şi dominarea acestor bărbaţi în particular şi de nevoia ca lumea să fie martoră la asta.”

Ava a ridicat o mână. „Am dezbătut o teorie conform căreia Carson Scott a fost ales ca prima victimă pentru a lumina cel mai bine morţii încă de la început.”

„Sunt complet de acord”, a afirmat Euzent, dând din cap cu emfază. „Mai ales că a treia victimă nu a fost încă identificată. Este în mod clar un om liniştit a cărui moarte nu ar stârni prea multă atenţie. Moartea lui Scott ar face-o. Şi a făcut-o.”

„Dar acesta este singurul motiv pentru care a fost ales?” a întrebat Ava.

„Bună întrebare. Nu cred că avem încă suficiente informaţii, dar vom ţine cont de această posibilitate. Asta ridică o întrebare cu privire la motiv. A existat un motiv cu totul diferit pentru Carson Scott? De îndată ce vom înţelege motivul, ne vom da seama cine. Trebuie să analizăm de ce, ajutaţi de analiza modului”.

De aceea stăm aici. Ava respiră adânc, nerăbdătoare ca Euzent să le dea ceva suculent de mestecat. Agenţii BAU aveau tendinţa de a microanaliza totul, dar acesta era procesul care îi făcea experţi.

„Uneori trebuie să te uiţi la ceea ce nu este prezent la faţa locului”, a continuat Euzent. „Iată ce nu văd în aceste cazuri. Victimele noastre nu sunt înfăşurate într-un cearşaf sau acoperite în vreun fel. Un ucigaş va face adesea acest pas în plus atunci când are un pic de remuşcări sau demonstrează unele sentimente tandre.”

Mason şi Zander au pufnit la unison. Ava a trebuit să zâmbească. Da, să se gândească la subiectul lor având sentimente tandre era o exagerare.

„Nu a existat nicio încercare de a da victimelor puţină demnitate sau, eventual, de a le ascunde de ochii altor oameni. Cineva care face asta ar fi o persoană care nu se simte bine în legătură cu ceea ce tocmai a făcut. Subiectul nostru îşi expune cu mândrie victimele pentru a fi văzute de toţi. Nu dă doi bani pe victime şi nu are nicio remuşcare.”

„Evident”, a mormăit Mason.

„Dar cum rămâne cu încheieturile bandajate şi corpurile curate?”, a întrebat Ava. „Vezi asta ca un indiciu al sentimentelor pentru victime? Se pare că a avut grijă să le facă prezentabile.”

„Excelentă observaţie. Am luat asta în considerare, dar am impresia că le-a bandajat şi le-a curăţat pentru propriile nevoi în pregătirea scenelor sale, nu din simpatie. Curăţarea este cel mai probabil pentru a îndepărta unele dovezi, iar încheieturile bandajate sunt pentru a face victima mai uşor de manevrat.”

Ava s-a lăsat pe spate în scaunul ei, meditând la cuvintele agentului.

„Cred că făptaşul se răzbună pe oamenii despre care crede că l -au rănit sau l-au jignit.”

Atmosfera din cameră s-a înviorat şi Ava a dat din cap. Cu toţii simţiseră furia controlată exprimată de afişarea publică a nuditatei şi violenţei.

„Acum, de ce subiectul nostru ia această cale pentru a-şi exprima nemulţumirea?” Euzent a făcut o pauză şi s-a uitat în jurul camerei. „Să luăm în considerare ce îl aduce pe un om la această acţiune. Evident, când majoritatea oamenilor sunt supăraţi, ei nu îşi spânzură vecinii goi de cel mai apropiat pod, aşa că de ce a făcut tipul nostru acest pas? Şi l-a repetat de încă două ori până acum?”

Până acum. Ava se încruntă. Euzent credea în mod clar că subiectul lor nu terminase.

„În cercetările noastre am descoperit că istoria subiectului are o mare influenţă asupra acţiunilor sale de astăzi. De obicei, acest subiect vine dintr-un trecut în care s-a simţit neputincios şi fără control. Majoritatea copiilor abuzaţi sau neglijaţi îşi dezvoltă abilităţi de adaptare, cum ar fi sportul sau hobby-urile. Alţii calmează sentimentele rănite făcându-i pe alţii să sufere. Cine nu s-a luat de fratele sau sora mai mică în încercarea de a se simţi mai bine? Aceasta face parte din mentalitatea bătăuşilor. Ei se simt mai bine făcându-i pe alţii să se simtă prost. Unii copii sau adolescenţi trec la animale mici.” Tonul lui Euzent era statornic şi adunat, glumele îi dispăruseră.

„Dar toţi cei care şi-au lovit câinele sau s-au luat de un frate nu ajung să ucidă”, a comentat un agent din spatele Avei. „Sunt unii doar ţicniţi?”

„„Ţicnit” este un termen subiectiv, dar ştim cu toţii ce încerci să spui. Vrem o etichetă pe care să o putem lipi pe oameni pentru a explica ceea ce fac, dar am descoperit că

majoritatea oamenilor *aleg* să acţioneze aşa cum o fac. Cineva care este ţicnit, sau poate ar trebui să folosesc termenul „nebun”, este obligat să acţioneze, dar există foarte puţine cazuri de nebunie adevărată. Eu cred că majoritatea oamenilor sunt responsabili pentru acţiunile lor.”

„Ei fac o alegere conştientă”, a spus agentul cu o voce uimită în spatele Avei.

„Cred că da”, a fost de acord Euzent. „Mulţi dintre ei au învăţat devreme că manipularea celorlalţi le dă un sentiment de control care lipsea din viaţa lor.”

„Un sentiment de putere supremă”, a adăugat Ava.

„Exact”, a spus Euzent.

„Şi crezi că se ia de aceşti bărbaţi pentru că l-au nedreptăţit în trecut?” a întrebat Ava.

„Sau cum a *perceput* el că a fost nedreptăţit. Poate că l-au rănit cu adevărat în vreun fel, dar de multe ori povestea reală a fost distorsionată în mintea subiectului. Oricum ar fi, este extrem de organizat. S-a gândit la fiecare pas al scenelor sale şi a luat în considerare orice posibilitate de a face dacă ceva nu merge bine. Cred că este din zona metropolitană Portland. Cunoaşte zona foarte bine şi se simte confortabil cu zonele rurale exterioare până în inima oraşului. Bănuiesc că a locuit aici cea mai mare parte a vieţii sale pentru a-şi dezvolta acest confort.

Maşina şi casa lui vor reflecta o persoană foarte curată. Poate până la obsesie. Modul în care a bandajat tăieturile de la încheieturile mâinilor şi a curăţat victimele după ce le-a lăsat să sângereze vorbeşte despre cineva care este un pic obsedat de curăţenie. Cadavrele erau incredibil de curate, conform raportului medicului legist. Moartea este o afacere murdară, iar făptaşul nostru s-a străduit să mascheze acest fapt.

Trebuie să aibă un loc unde să ţină victimele, să le ucidă şi să

se ocupe de curăţarea cadavrelor. Cronologia arată că este posibil să fi ţinut mai mult de o persoană în acelaşi timp. Nu va avea un apartament sau un condo cu vecini apropiaţi. Căutăm o casă unifamilială cu spaţiu în care să respire şi să nu-şi facă griji că va fi descoperit. Mi-e greu să cred că un obsedat de curăţenie ar lăsa pe cineva să sângereze în interiorul casei sale, aşa că bănuiesc că locuinţa va avea un subsol unde îşi face treaba sau o anexă substanţială pe proprietate pentru a-i reţine pe aceşti oameni. Cred că zonele urbane sunt prea populate. Nu va risca ca cineva să se împiedice de secretul său. Cel mai probabil o casă pe un teren mare în suburbii sau în zonele rurale exterioare. Vehiculele dispărute sunt probabil depozitate la el acasă. Acest lucru ar duce la ipoteza unor anexe suplimentare pe proprietate. De obicei, vehiculele apar în câteva zile şi noi nu le-am găsit. Oamenii se plâng când vehiculele sunt parcate unde nu ar trebui să fie.”

Ava ştia că poliţia scotocise parcările uriaşe de la aeroport şi mall-uri, verificând locurile obişnuite în care vehiculele sunt ascunse la vedere. Dar nu ar fi nevoie de două persoane – cineva care să conducă vehiculul până acolo şi cineva care să îl ducă acasă? Sau ar trebui? La aeroport, ar putea intra în parcare, să parcheze, să ia naveta până la terminal şi apoi să ia un taxi până acasă. Nu ar fi nevoie de ajutor suplimentar. Dar ar fi riscat mai multe şanse să apară pe camerele de luat vederi. Dacă era atât de pretenţios cum îl credea Euzent, şi-ar fi asumat acest risc?

„Crezi că lucrează singur?” a întrebat Ava.

Euzent a respirat adânc. „Totul îmi spune că lucrează singur. Precizia lui vorbeşte despre cineva care crede că trebuie să facă ceva singur pentru a reuşi. Sunt un pic nedumerit că a reuşit să spânzure o victimă atât de grea, dar

ar putea fi incredibil de puternic sau suficient de inteligent încât să găsească un sistem pentru a face acest lucru.”

„Ce crezi despre creşterea abuzului asupra cadavrelor?” a întrebat Zander. „Fiecare a fost spânzurat. Apoi a adăugat căluşul cu bilă şi apoi al treilea avea capul ras şi tăieturi în piele.”

Agentul special Euzent a dat din cap şi a mers înainte şi înapoi, încruntându-se în timp ce Zander îşi recita lista. „Cu siguranţă escaladează. Dar este într-un mod foarte controlat. Simt că are un plan deliberat pe care ni – l expune pas cu pas. Există un motiv pentru căluşul cu bilă, tăieturile şi capul ras. La fel cum există un motiv pentru care victimele anterioare nu au avut toate astea.” Se opri din mers şi se uită la grupul de agenţi, un muşchi încleştându-i maxilarul. „Are o poveste de spus şi acestea sunt componentele sale specifice. Ştiu că aceste elemente au fost trecute prin NCIC, dar nu am primit nicio potrivire.”

Ava dădu din cap; făcuse mai multe căutări.

Ce va adăuga el la următoarea victimă?

„Vârsta?” a întrebat Mason.

„Aproape de vârsta victimelor. Statisticile sugerează că este caucazian. Primii doi bărbaţi au aceeaşi vârstă, iar al treilea pare destul de apropiat. Cred cu tărie că suntem în căutarea unui membru al grupului lor de egali care se simte nedreptăţit de aceşti bărbaţi anume. Un alt fapt care mă face să mă întreb dacă aceste victime se cunosc între ele este viteza acestor crime. Sunt ucise rapid pentru ca ceilalţi să nu aibă timp să audă despre moartea cunoştinţelor lor?

„Aşa că continuaţi să căutaţi unde se intersectează cercurile lor”, a spus Zander.

Euzent a dat din cap. „Gândeşte-te la asta ca la o diagramă Venn. Ucigaşul tău va fi chiar în centru”.

Capitolul 14

Mason o privea pe Ava cum îşi scutura umbrela afară înainte de a intra în dimineaţa următoare în biroul medicului legist. O spionase din sala de aşteptare de când îi văzuse maşina intrând în parcare. Ea a sărit peste o baltă mare, a ratat şi şi-a udat tivul pantalonilor. Nu a putut s-o audă înjurând, dar a citit-o clar pe buzele ei. Apoi şi-a întors faţa spre ploaie şi a râs.

El a zâmbit. I-ar fi fost ruşine dacă ar fi ştiut că el o privea. El o privea tot timpul, fie că gătea, jucânduse cu Bingo sau se încrunta la laptop. Exaltarea ei îl facea fericit. Trăise o viaţă monotonă şi uscată, iar ea era o explozie de culoare în lumea lui alb-negru. Când era în preajma ei, aerul părea mai curat, mai plin de energie, iar el îl absorbea ca un înecat.

Cât mai putea dura norocul lui?

Ea a împins uşile, ştergându-şi picioarele pe covoraşe, şi faţa i s-a luminat când l-a zărit.

El a zâmbit şi s-a rugat ca norocul lui să dureze o viaţă.

Ea a aruncat o privire rapidă prin camera goală şi i-a dat un pupic pe buze, rânjind la sărutul furat.

„Să mergem. Dr. Rutledge este pregătit pentru noi. Ray şi Zander au intrat deja”, a spus Mason, luându-i cotul şi îndrumând-o spre uşile interioare. „Cum a fost interviul tău cu managerul de la Universe of Tires?”

În această dimineaţă, muzica alarmei îi surprinsese pe amândoi. Mason presupusese că vor fi treziţi de un apel telefonic care îi chema la o altă moarte. S-au uitat unul la altul şi şi-au luat telefoanele pentru a să verifice apelurile pierdute, crezând că dormiseră în timpul unei descoperiri. Chiar şi acum Mason era pe muchie de cuţit, aşteptând apelul

de a fi convocat pe un pod.

„Interviul a fost în regulă”, a spus Ava. „Chiar dacă Aaron King era director adjunct, se străduia să fie punctual. Ceea ce se potriveşte cu ceea ce a spus fosta lui soţie despre el că nu era de încredere. În mare parte, se înţelegea bine cu toată lumea, iar şeful său susţinea că munca lui era impecabilă. Era unul dintre acei tipi care erau fascinaţi de vehicule şi cărora le plăcea să-şi murdărească mâinile cu ele.

„În mare parte?” a întrebat Mason în timp ce se îndreptau pe coridor spre sălile de autopsie.

Ava a ridicat din umeri. „Şeful lui a spus că câţiva angajaţi s-au luptat cu orgoliul lui şi că a vorbit cu el de câteva ori despre atenuarea acestuia. Dar tipul ştie cauciucuri şi nu se temea să-şi afirme cunoştinţele.”

„Pare mai degrabă că unele personalităţi s-au ciocnit. A fost un bătăuş?” Comentariile agentului special Euzent despre intimidare erau proaspete în mintea lui Mason.

Ava şi-a încreţit fruntea. „Nu ştiu. Nu am avut impresia asta de la şeful lui sau de la fosta lui soţie. Dar cred că ar fi putut fi când era mai tânăr. La asta vrei să ajungi?”

„Da. Dacă cineva simte că a fost nedreptăţit de Aaron King şi Carson Scott, vreau să ştiu cum s-a întâmplat.”

„L-am întrebat pe şef dacă Aaron a avut vreun incident escaladat cu un client. A spus că, dacă s-a întâmplat, nu ştia despre asta. Îşi chestionase personalul în ultimele zile, încercând să afle dacă s-a întâmplat ceva cu un client, dar nimeni nu avea nicio poveste.”

„Dr. Rutledge a terminat autopsia celei de-a treia victime aseară, în timp ce eram la şedinţă”, i-a spus Mason. „Are câteva detalii pe care a vrut să ni le arate personal.”

„Grozav”, a spus Ava, interesul luminându-i faţa.

Mason prefera un raport scris, dar Ava prefera

demonstraţiile practice ale ME. El a condus-o la biroul în care îi lăsase pe ceilalţi bărbaţi cu câteva minute înainte. Dr. Rutledge scosese o serie de fotografii pe două monitoare mari de computer. Mason a expirat în tăcere, uşurat, şi s-a întrebat dacă Ava era dezamăgită.

Ea a dat din cap celorlalţi bărbaţi şi s-a apropiat, studiind fotografiile înainte ca Seth Rutledge să înceapă să vorbească.

„Am fost destul de aproape în estimarea greutăţii sale”, a început doctorul Rutledge. „Avea o sută şaizeci şi şase de kilograme.”

„Cum naiba l-a spânzurat subiectul nostru?” mormăi Ray, clătinând din cap.

„Am o teorie în privinţa asta”, a răspuns medicul legist. „Dacă te uiţi aici”, a dat click pe mouse şi a scos un bloc de şase fotografii care arătau axilele victimei, ”poţi vedea nişte abraziuni adânci care au fost făcute postmortem. Sunt late de cinci centimetri şi sapă în carnea de sub braţe. *Şi* se aliniază cu acea bandă albă de pe spatele lui.”

Ava s-a încruntat. „Deci banda de pe spate era de la ceva legat în jurul pieptului? Şi a fost legat în timp ce el era pe spate suficient de mult încât să aibă acel model de margaretă? Crezi că a fost de la o curea pentru un scripete?” Dr. Rutledge dădu din cap.

Mason îşi imagină o bandă lată legată sub axilele victimei care era ataşată la ceva pentru a o ridica. „Dar dacă ar încerca să îl ridice, braţele lui nu ar merge pur şi simplu în sus şi ar aluneca din bandă?”

„A fost şi primul meu gând.” Dr. Rutledge a schimbat fotografiile cu imagini ale antebraţelor victimei. „Există abraziuni mai uşoare de-a lungul antebraţelor, chiar deasupra bandajului pentru fantele din încheieturile mâinilor,

şi a lăsat un reziduu gros de bandă adezivă. Am extirpat câteva mostre pentru probe, dar teoria mea este că a trecut bandă adezivă în jurul burţii şi braţelor victimei, imobilizându-i braţele în timp ce era ridicat. Acest lucru se adaugă la resturile uşoare de bandă pe care le-am găsit pe toate cele trei victime, unde cred că le-a lipit braţele cu bandă adezivă pentru a le ţine nemişcate în timp ce sângerau."

Mason a ridicat o sprânceană. „Pentru mine, banda adezivă spune 'soluţie rapidă'. Este posibil ca suspectul nostru perfect planificator să fi fost surprins că planul său iniţial nu a funcţionat cum trebuie, aşa că a improvizat."

Toţi anchetatorii au dat din cap.

„Pun pariu că asta l-a enervat", a speculat Mason cu o grimasă.

„Aşa că a proiectat şi a montat un sistem pentru a ridica victima singur", a afirmat Zander. „Exact cum ne-am gândit. Euzent avea dreptate că nu e genul care să lucreze cu un ajutor. Presupun că există un fel de sistem de scripeţi pe care l-ar putea instala în dubiţa sa?"

„Cred că da", a răspuns Ray. „Oricine are un pic de îndemânare mecanică şi are timp să facă nişte cercetări ar putea găsi o cale. Ştim deja că acest suspect este extrem de meticulos şi pregătit."

„Cu excepţia cazului în care a trebuit să facă ridicarea efectivă", a adăugat Mason.

„Dar avea bandă adezivă la îndemână", a răspuns Ray. „Deci e genul care e pregătit pentru urgenţe."

„Un adevărat cercetaş", a glumit Mason.

„Ar putea angaja pe cineva să instaleze scripetele în dubiţa lui?" a întrebat Ava.

„Asta depinde." Ray a ridicat din umeri. „Are o dubiţă de

tip utilitar. Dacă nu i-a păsat să facă găuri în ea sau alte daune cosmetice, pun pariu că a petrecut ceva timp pe Google şi şi-a dat seama cum să instaleze singur un sistem. Dă-mi zece minute pe internet şi pot găsi mai multe soluţii pentru problema lui."

„De asemenea, arată cât de deliberată este alegerea victimei", a adăugat Zander. „L-a vrut pe *tipul ăsta.* A depus o mulţime de eforturi suplimentare pentru a spânzura această victimă de pe un pod. Nu a luat oameni la întâmplare; lista lui este precisă."

„Pun pariu că ura fiecare moment de muncă suplimentară creat de această victimă", a spus Mason, bucurându-se de imaginea făptaşului lor frustrat. „Probabil îşi dorea să spânzure orice alt tip în afară de acesta. Ai dreptate, Zander, are anumiţi oameni pe listă, exact cum a spus Euzent."

„Trei victime foarte diferite", a murmurat Ava. „Trebuie să aflăm ce le leagă între ele. Ce ne mai poţi spune despre el?", l -a întrebat ea pe doctorul Rutledge.

„Că greutatea lui l-ar fi ucis în cele din urmă. Organele îi erau acoperite de grăsime, iar diafragma îi era împinsă în cavitatea toracică, presându-i inima şi plămânii. Ficatul său înmagazina grăsime în loc să se ocupe de ea, făcând ficatul dur în loc de un ţesut sănătos, spongios. Şi avea în stomac resturile unui burger, cartofi prăjiţi şi un shake. Deci a fost ucis la câteva ore după o masă, ceea ce se potriveşte cu estimarea mea privind ora morţii, miercuri între 12 şi 15."

Mason a jurat că a simţit burgerul de aseară învârtindu-se în stomac.

„Mâinile lui erau extrem de calusate şi avea mai multe cicatrici vechi şi răni vindecate pe antebraţe care mă fac să cred că face un fel de muncă manuală. Mâinile lui erau destul

de curate, deci e posibil să poarte mănuşi când lucrează.” Câteva clicuri ale mouse-ului au adus fotografii care corespundeau descrierilor medicului legist.

Mason a privit zgârieturile care se vindecau şi cicatricile vechi. „Seamănă cu munca manuală. Poate zgârieturi de la lemn.” A arătat spre o zgârietură cu aspect dur de pe ecran. „Obişnuiam să fiu marcat aşa când lucram în fabrica de placaj în timpul verilor la facultate şi am tras o placă greşit. Sau poate că lucrează în construcţii. Avea aşchii în unele dintre aceste abraziuni?”

„Tocmai voiam să menţionez asta”, a răspuns doctorul Rutledge. „Am scos câteva aşchii vechi de lemn. Deci poate că lucrează la o fabrică de cherestea sau pentru un constructor.”

„Deci e un muncitor cu guler albastru. Departe de un politician ca Carson Scott. Poate merge în aceleaşi cercuri ca Aaron King?” a sugerat Zander.

„Am dat o descriere generală a necunoscutului nostru când am vorbit cu managerul lui Aaron în această dimineaţă”, a spus Ava. „L-am rugat să o prezinte celor care îl cunoşteau cel mai bine pe Aaron, dar niciunul dintre ei nu l-a văzut pe Aaron cu un bărbat care să arate aşa. Ieri i-am trimis o descriere fostei soţii prin e-mail, dar am primit acelaşi răspuns. Aaron nu avea prieteni sau cunoştinţe de această mărime, din câte ştia ea.”

„Cineva va observa că lipseşte”, a afirmat Ray. „Evident că este un om care munceşte. Şeful lui va vorbi la un moment dat şi atunci vom avea o pistă mai bună de urmat.”

„Aş vrea să putem spune presei că nu avem un criminal în serie în libertate prin oraş”, a comentat Ava. „Presa alimentează frica. Publicul devine nervos până la punctul în care va începe să tragă în umbre.”

„Există unul în libertate”, a spus Mason. „Dar ştiu ce vrei să spui. El are o listă. Probabil că nu-l interesează Joe Blow, care dă o fugă târzie până la magazinul alimentar. Dar nu cred că este ceva ce putem împărtăşi cu încredere. Cu norocul nostru, ucigaşul nostru îşi va schimba tactica pentru că declarăm că noi credem că el are un plan.”

Zander a dat din cap. „Am vorbit cu Euzent puţin mai mult despre motivaţie după şedinţa de informare de aseară. A subliniat că abordarea pe care o are făptaşul nostru spune multe despre motivul său. Toată lumea a auzit zicala „Ucigaşii nu sună, iar cei care sună nu ucid”, nu-i aşa? I-a avertizat criminalul pe aceşti tipi? Nu, pentru că prietenii lor nu erau la curent, iar cel puţin una dintre victime ar fi raportat la poliţie o ameninţare cu moartea. Corect?

„A avertizat criminalul oraşul că urmau să aibă loc morţi? Nu. Dacă ar fi făcut-o, Euzent spune că motivul său ar fi putut fi financiar şi nu de a provoca moartea. Dar pentru că acest criminal a început în tăcere şi metodic, arată că misiunea este foarte personală pentru el. Nu cred că ar viza alte victime doar pentru a fi contrar, dacă ar crede că avem o perspectivă asupra acţiunilor sale. El nu este un *criminal nebun.* Este un vânător cu o pradă foarte specifică.”

„Să identificăm această a treia victimă”, a spus Ava. „Ne va aduce cu un pas uriaş mai aproape de a-l opri pe acest vânător şi de a ne da seama de ce aceste decese sunt personale pentru el.”

$$$

Ava era încă în maşină, pe cale să coboare şi să se

îndrepte spre biroul ei, când i-a sunat telefonul personal. A studiat numărul necunoscut şi a mers împotriva bunului ei simţ, răspunzând la apel.

Jayne a plâns la auzul vocii ei.

După câteva momente de vociferări şi lacrimi neinteligibile ale lui Jayne, Ava a scos câteva cuvinte coerente de la geamăna ei.

„Crede că îl va ucide”, a spus Jayne.

Detectorul de prostii al Avei a crescut, dar a reuşit să întrebe calm:

„Pe cine? Despre cine vorbeşti?”

„Derrick. Derrick spune că îl va ucide.”

Numele îi sună slab. Celălalt set de amprente din casa lui Mason aparţinuse unui Derrick. „Tipul cu care eşti?” a întrebat ea.

„Da! Trebuie să faci ceva! Există o casă sigură în care ne poţi ascunde? Ştiu că nu putem veni să stăm cu tine!”

La naiba, ai dreptate.

„Jayne, de ce umbli cu omul ăsta? Se pare că e periculos.” Vorbea cu o cadenţă măsurată, încercând să o facă pe sora ei să îşi încetinească propriile cuvinte.

„Îl iubesc! Şi are nevoie de cineva care să-l ajute!”

Ava a închis ochii. Jayne era fie drogată, fie beată. Ava pierdea timpul încercând să aibă o conversaţie logică. „Jayne, trebuie să găseşti un loc în care *să fii* în siguranţă. El nu are nevoie de ajutorul tău”.

„Oh, Ava. Tu nu înţelegi. Cineva l-a urmărit noaptea trecută, iar el a scăpat doar pentru că a ştiut unde să se ascundă. El spune că tipul avea o armă.”

„Jayne”, a spus Ava cu fermitate. „Spune-i să meargă la poliţie.”

„Nu poate.”

„De ce nu?” *Din cauza cazierului său?*

„Poliţia nu-l va ajuta. Nu-l ajută niciodată. El nu ştie ce să facă.”

„Este din cauză că este căutat de poliţie? Pentru spargeri? *Cum ar fi furtul unui televizor şi al colierului mamei noastre? ”*

Jayne a tras aer în piept.

„Unde e inelul mamei de pe lanţ, Jayne? Dacă l-ai vândut pentru cinci dolari amărâţi ca să-ţi poţi cumpăra ceva de băut, nu mai vorbesc niciodată cu tine.” Vocea Avei a cedat şi lacrimile i-au ars în colţurile ochilor. „Voi doi aţi intrat în casa lui Mason şi *aţi furat!* Şi ştim că aţi fost voi. Sunt amprente peste

5->c/55 5 v v

tot.”

„Nu am…”

”Nu mă minţi!”

„Tu nu înţe-”

„Ce face ca furtul să fie în regulă pentru tine? Ce te-a târât atât de jos încât să furi de la mine şi de la prietenii mei?”

„Nu ştiam că locuieşti cu el.” Jayne s-a chinuit să găsească cuvintele.

„Bineînţeles că ştiai. M-ai urmărit să vezi unde mă duc. Ştiai foarte bine că locuiesc acolo, pentru că ai luat colierul mamei din sertar! Unde este?”

„Încă îl mai am”, a şoptit ea. „N-am putut să-l vând.”

Uşurarea a cuprins-o pe Ava. *Putea să mintă.* „Dacă aflu că minţi-”

„Nu mint”, a strigat Jayne. „Îl port chiar acum. E tot ce mi-a mai rămas. A trebuit să mă mut din apartamentul meu pentru că nu m-ai ajutat şi toate lucrurile mele au dispărut!”

„Unde locuieşti?”

„Nu pot să-ţi spun. Derrick spune-”

„Jayne. Derrick este o veste proastă. Trebuie să te îndepărtezi de el. Te pot ajuta să găseşti un loc, dar mai întâi trebuie să-l părăseşti”, a implorat Ava, simţind un puternic sentiment de déjà vu. De câte ori avusese această conversaţie în care o implorase pe Jayne să-şi schimbe comportamentul?

Niciodată nu funcţiona.

„Nu-l pot părăsi. Are nevoie de mine.”

„Are nevoie de tine pentru ce? Pentru sex? Să te prostituezi pentru bani pentru amândoi?”

Jayne tăcea, iar Ava voia să ţipe.

„Întotdeauna am spus că voi ajuta oamenii pe care îi văd încercând să se ajute singuri. Ceea ce faci tu nu seamănă nici pe departe cu a te ajuta, Jayne. Îţi sapi groapa tot mai adânc.”

„Îi este teamă că-l va ucide şi-l va spânzura de un pod. Ca pe ceilalţi tipi”, şopti Jayne.

Paranoia unui consumator de droguri. Ava voia să se dea cu capul de volan. „De ce crede asta, Jayne?”

„Nu vrea să-mi spună. E îngrozit şi spune că trebuie să ne ascundem.”

„Jayne, nu ştiu ce fel de droguri ai luat cu Derrick, dar ştii că nimeni nu gândeşte limpede când creierul îi este dat peste cap. Ştiu că ai auzi t asta de o mie de ori. Şi voi doi vă drogaţi, nu?”

Ea nu a răspuns.

„Ce iei, Jayne?”

„E doar un pic de iarbă.”

Cum să nu. „Derrick e paranoic. Chiar şi *puţină* iarbă provoacă asta. Ştii că există mandate de arestare pe numele lui? Nu e de mirare că e paranoic,
Jayne. Se uită mereu peste umăr după poliţie.”

„El spune că nu a…”

„Jayne, nu-mi pasă ce spune. El minte. Tu minţi. Nimic nu se schimbă vreodată.” Capul Avei pulsa din cauza durerii care iradia din maxilarul ei încleştat. „Poate îţi pot găsi un loc într-un adăpost pentru femei. Ai un loc sigur acum?” În fundal, Ava auzea sunete de maşini, oameni şi ceea ce bănuia că era linia de metrou uşor MAX. Se părea că Jayne se afla în centrul oraşului Portland.

„Stăm la nişte prieteni de-ai lui Derrick… dar nu-mi place acolo”, a şoptit ea. „Oamenii nu mai sunt amuzanţi.”

Ava ardea de dorinţa de a-şi scutura sora de bun simţ. *Distracţie.* Lumea surorii ei se învârtea în jurul urmăririi distracţiei cu preţul tuturor celor din jur.

Doar îndepărteaz-o de acel bărbat.

„Mi-aş dori să fie ca înainte”, a implorat geamăna ei. „Nu-mi place să trăiesc cu oamenii ăştia.”

„Când înainte, Jayne?” a întrebat Ava, înghiţindu-şi nodul din gât.

„În vremea când eram fericită.”

„Când ai fost fericită?”

„Oh, ştii tu. Când eram la şcoală şi tot ce trebuia să ne îngrijoreze era ce vom purta a doua zi.”

Ava a rămas tăcută. Pe atunci, Ava îşi făcea griji pentru teme, pentru slujba ei cu jumătate de normă şi pentru a se descurca, deoarece mama lor era o mamă singură. Îngrijorarea cu privire la ce să poarte însemna să evite exact aceeaşi ţinută ca sora ei. Se pare că Jayne îşi amintea altfel acele zile. Mama lor le îmbrăcase la fel până la vârsta de cinci ani, când Ava începuse să afirme că nu mai vrea să arate la fel ca Jayne.

În copilărie, îşi dăduse seama că trebuia să se separe de

geamăna ei?

„Nu te pot ajuta”, a spus Ava liniştită. „Sună-mă când vrei cu adevărat să-ţi schimbi viaţa. Asta înseamnă fără bărbaţi, fără droguri şi dezintoxicare. Din nou.”

Jayne a început să plângă. „Dar cum rămâne cu Derrick? Cum îl protejez?”

„Spune-i să se predea. Va fi în siguranţă de Ucigaşul Podului în închisoare.”

„Tu nu înţe-”

„La revedere, Jayne.” Ava a încheiat apelul şi a oprit soneria. Ea şi-a şters ochii şi şi-a băgat telefonul în poşetă. S-a aşezat în maşină, respirând adânc şi aşteptând ca bătăile inimii ei să încetinească.

Nu voi reveni asupra deciziei mele.

Culoarea fusese suptă din ziua ei. Când a încheiat convorbirea, lumea din maşina ei devenise brusc liniştită şi cenuşie din cauza ploii. Tonurile de ploaie de pe acoperişul ei erau sunete ale singurătăţii.

Nu. Erau sunete de pace.

Când Jayne dădea buzna în lumea Avei, fie în persoană, fie prin telefon, totul se aprindea şi zvâcnea cu o energie nebună. Golul lăsat de absenţa ei era unul de pace şi linişte.

Nu de singurătate.

A închis ochii pentru o clipă şi şi-a imaginat că apa era sunetul unui ocean. Primul ei terapeut o învăţase să privească liniştea absenţei lui Jayne ca pe o linişte sănătoasă.

Era vorba doar de perspectivă. Schimbarea pe care o simţea de fiecare dată când Jayne se îndepărta era o schimbare bună.

Atunci de ce doare atât de tare?

Capitolul 15

Mason se holba la covorul însângerat din casa lui Joe Upton şi se întreba de ce criminalul îşi schimbase tactica, lăsând o imagine clară a locului în care ucisese. A treia victimă avea acum un nume. Şeful lui Joe Upton îi bătuse la uşă când Joe nu se prezentase la lucru la depozitul de cherestea. A aruncat o privire pe fereastra din faţă, a intrat, a trecut prin locul crimei şi apoi a sunat la poliţie.

Joe Upton locuia la ţară. Grandview, Washington, era în mijlocul pustietăţii, cam la jumătatea distanţei dintre Kennewick şi Yakima. Un traseu logic ar fi dus o persoană la Podul Zeilor în aproximativ două ore în timpul unui drum spre Portland. Casa era o casă mică în stil ranch pe un teren de cinci acri. Registrele comitatului arătau că locuinţa aparţinea părinţilor lui Joe Upton, care locuiau în prezent în Arizona.

Mason împărţise o maşină cu Zander şi Ava, lăsându-l pe Ray înapoi în Portland. Le luase peste trei ore să ajungă în orăşel, prelungind o zi lungă care începuse la medicul legist. Au fost întâmpinaţi de şeful poliţiei din Grandview, care a făcut legătura între victima neidentificată din Columbia Gorge şi petele de sânge din casa Upton.

„Auzisem despre crimele de pe poduri”, spusese şeful când a sunat la FBI. „Majoritatea oamenilor din oraş nu acordă prea multă atenţie la ce se întâmplă în afara Grandview-ului. Dar când mi-am dat seama că cineva pierduse mult sânge în casa lui Joe şi că acesta dispăruse, am verificat pe internet şi, desigur, ultima descriere se potrivea.”

Şeful era cam de vârsta lui Mason, cu un ochi ascuţit şi o privire directă care trebuie să-i fi făcut pe adolescenţii din Grandview să-şi închidă casetofoanele maşinilor când se uita

în direcţia lor. Şeful a ascultat cum Mason, Ava şi Zander îl chestionau pe şeful lui Joe, Samuel, care stătea pe bara de protecţie a sedanului lui Zander în ciorapi.

„Am încercat să-l sun pe Joe de trei ori ieri. Mi-a răspuns căsuţa vocală”, a spus Samuel, care îi amintea lui Mason de un Kevin Costner voinic, cu mult mai puţin păr. „Când nu a apărut din nou la muncă astăzi, am decis să plec cu maşina. Am fost puţin îngrijorat când am văzut că camionul lui era pe alee. E un tip mare. Mă aşteptam să-l găsesc mort din cauza unui atac de cord.”

„Joe lucra pentru tine cu normă întreagă?” a întrebat Ava.

„Nu, doar trei zile pe săptămână. Lucrează în construcţii în celelalte zile când au ceva de lucru pentru el. Lucrează la structuri şi gips-carton pentru Carter, dar asta se întâmplă mai ales în timpul verii. Chiar acum este lent peste tot.”

„Are duşmani de care ştii? S-a bătut cu cineva?” a întrebat Mason.

„Cu cine, Joe? Îţi baţi joc de mine? E un ursuleţ mare de pluş”.

Şeful poliţiei a dat din cap la afirmaţia lui Samuel. „Joe este un tip mare, dar inima lui este mai mare. Ţi-ar da şi cămaşa de pe el.”

Mason a schimbat o privire cu Ava şi Zander. *Deci, de ce să-l omoare pe tipul ăsta?* Cel puţin Carson Scott şi Aaron King dăduseră motive pentru care oamenii să nu-i placă.

„Presupun că Joe nu ţi-a vorbit despre decesele de pe podul din zona Portland”, a spus Mason.

Ambii bărbaţi clătinară din cap.

„Ştie pe cineva din acea zonă? Poate ar trebui să-l întreb pe cel cu care stă cel mai mult”, a spus Mason.

„Ăsta aş fi eu”, a spus Samuel. „Joe nu era genul care să

socializeze. Era retras în sine. Dacă cunoştea pe cineva din Portland, eu nu ştiam de asta. Se uita la filme ca să se distreze. O să vezi că are o colecţie imensă de DVD-uri. I-am spus că ar putea stoca mult mai multe filme în format digital decât în acele cutii de plastic, dar nu a vrut să aibă de-a face cu asta. Îi place să deţină filmul fizic”.

„Cu siguranţă are şi alţi oameni cu care vorbeşte”, a susţinut Ava. „Vrei să spui că e ca un pustnic?”

„Vorbeşte un pic cu oamenii cu care lucrează. Nu l-aş numi un pustnic, dar nu se dă peste cap să se întâlnească cu oamenii. Îţi pot da numărul firmei de construcţii, dar nu au avut niciun proiect în ultimele câteva luni.” Samuel sa încruntat. „Chiar ţine la el. Cred că nu m-am gândit la asta până acum.”

„Cu cât timp în urmă s-au mutat părinţii lui în Arizona?” a întrebat Zander.

Samuel a ridicat o sprânceană la şeful poliţiei, care a ridicat din umeri şi a răspuns.„Aş spune că cel puţin zece ani. Obişnuiau să se întoarcă din când în când, dar nu i-am mai văzut de vreo trei ani. Nişte oameni de treabă. Medicul vostru legist mi-a spus că îi va anunţa când va avea o identificare concretă.”

„Bine”, spuse Mason. Nu avea nicio îndoială că a treia victimă era Joe Upton; îi văzuse fotografia de pe permisul de conducere şi se potrivea cu bărbatul pe care îl văzuse pe pod. Identificarea doctorului Rutledge nu trebuia să dureze mult.

„Înregistrările arată că casa a fost cumpărată acum cincisprezece ani; ştiţi unde au locuit înainte de asta?”, a întrebat Zander.

Bărbaţii se uitară unul la celălalt şi clătinară din cap.

Mason ştia că Ava 5 5 V 5 pusese deja roţile în mişcare pentru a afla unde locuise

anterior familia Upton.

Să afle unde se intersectau cercurile victimelor.

„Tu eşti singurul care a intrat în casă, nu?” l-a întrebat Ava pe Samuel.

„Da, îmi pare rău pentru asta. Ştiam că s-ar putea să fi încurcat nişte probe când am văzut că Joe nu era acolo”, a spus Samuel, arătând ruşinat. „Când am văzut sângele, am luat cheia de rezervă de pe stâlpul gardului şi am verificat restul casei ca să mă asigur că nu era rănit pe undeva. Nu m-am atins de nimic, decât să deschid nişte uşi înăuntru. Am trecut pe lângă sânge cât am putut de bine, dar m-am murdărit puţin pe cizme”. A arătat spre casă. „Le-am lăsat pe veranda din faţă când am ieşit.”

Grupul de intervenţie şi şeful poliţiei au urcat treptele spre veranda din faţă. Şi-au pus mănuşi şi cizme, iar Ava şi-a scos aparatul foto. Solicitaseră o echipă de criminalişti de la FBI când ajunseseră la casă, dar echipa nu avea să sosească decât peste câteva ore. Mason se gândea că unitatea criminalistică din Grandview ar fi o cutie de articole de pescuit în portbagajul maşinii şefului. Ava avea să facă fotografiile pe care grupul le dorea imediat.

Zander a deschis uşa cu grijă. Grupul şi şeful poliţiei au păşit prin intrare. Mirosul de fier şi excremente i-a asaltat nasul lui Mason. În dreapta lor, un măcel avusese loc în sufragerie, covorul cafeniu fiind întunecat de sânge închegat. Şi alte substanţe corporale.

Crima este neîngrijită. Intestinele şi vezica urinară se eliberează. Nu este prăbuşirea curată văzută în filme şi la televizor. Când o arteră este tăiată, inima pompează sângele afară din corp cu lovituri puternice până când îi lipseşte oxigenul pentru a continua să lucreze. Mason a înghiţit greu şi a studiat covorul. *Cât sânge ţine un corp?* Undeva din

adâncurile minţii sale, îşi amintea că ar putea ţine peste un galon... pentru o persoană de mărime normală. Se părea că Joe Upton avea de două ori mai mult. Lângă el, Ava a început să respire pe gură.

Cei patru s-au oprit chiar în faţa uşii, studiind scena. „Ne-a lăsat nişte dovezi”, a spus Ava încet. „În sfârşit.”

Sau a lăsat ceea ce voia să găsim?

„De ce de data asta?” a întrebat Zander. „Ce s-a schimbat?”

Casa era tăcută în timp ce grupul stătea nemişcat, fiecare memorând piesele de puzzle care fuseseră lăsate în urmă. Ava şi-a ridicat aparatul foto şi a început să fotografieze, clicul obturatorului fiind singurul zgomot din linişte.

Mobilierul casei era din deceniul anterior şi arăta uzura unei utilizări intense. Canapeaua şi fotoliul extensibil de odinioară aveau urme permanente în pernele lor. Decorul era inexistent, exact la ce se aşteptase Mason în casa unui burlac. Lipsa de design interior fusese evidentă în propria lui casă până când Ava se mutase. Un televizor previzibil cu ecran mare atârna pe cel mai apropiat perete, încadrat de două biblioteci înalte până la tavan, pline cu DVDuri şi Blu-rays. Cutiile goale de Diet Dr Pepper şi tăvile cu mâncare pentru cuptorul cu microunde aglomerau măsuţele.

Pe podea erau împrăştiate o prelată albastră, două găleţi care conţineau apă decolorată, cel puţin şase prosoape de baie murdare de sânge şi un cuţit universal.

„Iisuse Hristoase”, mormăi Zander. „Deci acestea sunt rămăşiţele obsesiei cuiva.”

Mason a fost de acord în tăcere cu termenul „obsesie”. Ucigaşul lor călătorise la Grandview cu singurul scop de a-l

ucide pe Joe Upton şi de a-i asambla scena morţii până la cele mai mici detalii. Dar de data aceasta criminalul lor lăsase o fereastră deschisă în lumea lui. „Îl vom găsi. A lăsat prea multe în urmă. Răspunsul nostru este în mizeria asta.”

Zander a făcut un pas mai aproape, evitând sângele, şi s-a ghemuit ca să arunce o privire la pereţii de doi pe patru, lungi de un metru. Pe lângă scânduri zăceau bulgări de bandă lipiţi de sânge. S-a uitat în spatele lui la dungile de sânge de pe pereţi. „Acolo e spray-ul arterial despre care doctorul Rutledge nea spus că va apărea.”

Zander a trasat în aer înălţimile diferite ale arcurilor sălbatice de sânge maro uscat. „Pe măsură ce sângele se golea, arcele deveneau mai slabe.” A studiat podeaua din faţa peretelui marcat. „Iar modelul nu este întrerupt între locul unde zăcea cadavrul şi pereţi. Nimic nu a blocat jetul. Criminalul nostru ştia unde să se poziţioneze pentru a nu fi lovit de sânge. Mă întreb dacă a învăţat asta de la primele două morţi sau a cercetat mai întâi?”

Ava şi-a îndreptat camera spre dungi. „Ceva îmi spune că ştia exact la ce să se aştepte.”

Mason şi-a înclinat capul spre ea. „Crezi că e în domeniul medical? Dr. Rutledge a comentat cât de perfecte erau tăieturile de pe încheieturi.” S-a uitat la prelata însângerată. „Şi este nevoie de un stomac puternic pentru a crea o scenă ca asta de trei ori.”

„Cred că domeniul medical este o opţiune”, a răspuns ea.

„Sau a avut o educaţie rurală”, a adăugat şeful poliţiei. „Puteam să eviscerez şi să jupoi o căprioară fără să clipesc până la vârsta de şaisprezece ani.”

Mason era pe jumătate de acord. Trecuse mult timp de când nu mai vânase, dar fusese o vreme când putea face

acelaşi lucru. „Dar aici vorbim despre oameni”, a spus el, uitându-se la şef.

Şeful a ridicat din umeri. „Poate că îi consideră pe aceşti oameni mai puţin decât oameni.” S-a încruntat la prelata încreţită care zăcea într-o grămadă dezordonată şi însângerată. „Ce făcea cu prelata? E clar că nu proteja covorul.”

„A folosit-o ca să ajute la curăţarea cadavrului.” Mason a arătat spre găleţile de lângă prelată. „Pun pariu că a curăţat partea din faţă a corpului şi apoi l-a rostogolit pe burtă pe prelată pentru a curăţa spatele. Pentru asta sunt prosoapele. Şi le-a clătit în găleţi. Cred că a trebuit să mai aibă cel puţin încă o prelată pe care a înfăşurat-o în jurul cadavrului pentru transport. Nu era nici o pată de sânge pe niciunul dintre cadavrele de la locul faptei.”

„Dar cum a scos un tip atât de mare din casă?” a întrebat Ava.

„A trebuit să aibă ajutor”, a afirmat şeful.

Zander a clătinat din cap şi a arătat spre partea din spate a casei. „Uită- te la aceste pete slabe care merg spre uşa din spate. El a târât cadavrul. Probabil învelit în prelata pe care a menţionat-o Mason. Dacă ucigaşul nostru avea o bucată de placaj în spatele dubiţei sale, ar fi putut să o folosească ca rampă pentru a trage cadavrul în sus. Ar fi greu, dar cred că un singur om ar putea să o facă. Aşteaptă un minut.” Zander a înconjurat cu grijă marginea camerei în timp ce se îndrepta spre uşa glisantă din spate. A deschis uşa cu un deget şi a ieşit pe o terasă mică. S-a întors câteva momente mai târziu. „Pot vedea o urmă de târâre pe scândurile de pe punte şi urme de cauciucuri în iarba de dedesubt. Înălţimea punţii este destul de apropiată de înălţimea unei dubiţe. Pun pariu că a dat cu spatele dubiţa

până la platformă, a folosit o scândură şi l-a băgat înăuntru.”

Mason nu putea vedea nicio eroare în observaţia lui Zander. Dacă era adevărat, întărea teoria agentului special Euzent că aveau de-a face cu un criminal perfecţionist care plănuia din timp. Mason se uită din nou la scenă. „Dacă ucigaşul nostru este atât de obsedat de curăţenie, de ce a lăsat mizeria asta ca să o găsim noi? Inclusiv arma crimei. Se pare că doctorul Rutledge a avut dreptate când a spus că tăieturile au fost făcute cu un cuţit utilitar.”

„Cred că briceagul este probabil cea mai puţin importantă probă lăsată în urmă”, a adăugat Ava. „A fost o unealtă simplă pe care a folosit-o şi ştim cu toţii că nu va fi nicio amprentă pe el.”

Toată lumea a dat din cap.

„Dar aceasta va fi o comoară de studiat pentru Euzent”, a continuat ea. „Sunt atât de multe întrebări ridicate în această cameră, încât mintea mea este năucită.”

Mason a făcut un pas atent şi a ridicat un colţ al prelatei însângerate pentru a se uita mai atent la o bucată neagră de plastic pe care o zărise. „Telefon mobil.” S-a uitat în sus la şef. „Vrei să te duci să-l rogi pe Samuel să sune la numărul lui Joe? Nu vreau să ating ecranul.” Omul a dat din cap şi a dispărut.

„Sunt prea multe diferenţe aici.” Zander s-a încruntat. „Avem vehiculul victimei în faţă, telefonul său mobil *şi* locul crimei. Asta nu se potriveşte cu primii noştri doi bărbaţi.”

Mason nu a fost de acord. „Nu, singura diferenţă este că nu am găsit primele două scene ale crimei. Pun pariu că arată exact ca aceasta. Ceea ce este diferit este că a folosit casa victimei şi bănuiesc că a făcut-o pentru că se potrivea nevoilor sale. E deja izolată. Primele două victime au locuit în locuinţe dense care nu erau convenabile pentru crimă. Plus

că a fost un drum lung până aici. Pun pariu că a ales Podul Zeilor pentru că era între casa victimei şi a lui.”

„Ca să nu mai spun că e strălucitor”, a subliniat Ava. „Ucigaşului nostru îi place să şocheze şi să puncteze.”

„De acord”, a spus Mason. Telefonul mobil de pe podea a sunat, redând „Marşul imperial” din *Star Wars.* Mason s-a ridicat şi a studiat rafturile cu filme. Alfabetizate. Scanând, a văzut o secţiune mare de cutii *Star Wars,* inclusiv sezoanele de televiziune *Clone Wars.*

„Muzica asta îmi va rămâne în cap toată ziua”, a spus Ava, băgându-şi un deget într-o ureche ca şi cum ar fi putut bloca sunetul.

Mason a continuat să scaneze titlurile, aflând că Joe Upton era un mare fan SF şi horror. Lui Mason îi plăcea un film de acţiune bun, indiferent de gen, dar colecţia lui Joe indica un alt nivel de plăcere. Semăna cu cea a unui adolescent.

Sau a unui om care nu se maturizase niciodată şi care se agăţa de comportamentele tinereţii sale.

Comentariul lui Zander din acea dimineaţă a răsunat în capul lui Mason. *El este un vânător cu o pradă foarte specifică.*

De ce îl alesese pe acest bărbat aparent placid şi introvertit?

$$$

Mason îşi dădu ochii peste cap când văzu numele lui Michael Brody clipind pe telefonul său, târziu în acea seară. Reporterul îşi adusese aminte de înţelegerea lor. Chiar

crezuse Mason că aproape-geniul va uita? A răspuns.

„Ştii, Callahan, ai fi putut să mă suni şi să-mi spui numele imediat ce ai aflat, ca să mă scuteşti de un telefon”, răspunse Brody.

„Înţelegerea a fost să-ţi spun da sau nu cu privire la un nume. Ai un nume pe care să mi-l spui?”

Ava s-a uitat la Mason în timp ce mai adăuga vin în paharul lui. „Brody”, a şoptit el, iar ea a dat din cap. Îl chestionase despre reporterul agresiv după întâlnirea lor, încercând să obţină o perspectivă asupra relaţiei lui Mason cu Michael Brody.

„El e guma de pe pantoful meu”, îi spusese Mason.

„Dar este evident că îl respecţi”, a subliniat ea.

„Ce-ţi spune asta?”

„Felul în care ai interacţionat cu el.”

„Ţi-ai dat seama de asta după o conversaţie de cinci minute?”, a întrebat el.

„Mi-am dat seama din clipa în care ai început să vorbeşti cu el. E nevoie de multe pentru a-ţi câştiga respectul. Majoritatea oamenilor îşi petrec mult timp pe lista ta, aşteptând o şansă de a-ţi dovedi dacă merită sau nu timpul tău. Brody deja l-a câştigat”.

Mason se holbase. Ea rezumase perfect atitudinea lui faţă de rasa umană. *Ea mă înţelege.*

Cine îl lovise cu băţul norocos?

A urmărit-o cum se mişca prin sufragerie, mângâind câinele, îndreptând o carte şi punându-şi laptopul lângă geantă pentru a-l lua dimineaţa. Nu-şi putea lua privirea de la ea.

„Callahan?” Brody i-a spus în ureche.

„Ce?”, a răspuns el brusc în telefonul mobil, realizând că Ava îl distrase complet făcând... nimic.

„Am întrebat dacă e Joe Upton. Din Grandview, Washington.”

„Da, aşa este. Şi e Junior, nu seniorul Joe Upton.”

„Am notat”, a spus Brody. „Aţi găsit vreo legătură între el şi celelalte două victime?”

Mason a suspinat. „Nu. Are aceeaşi vârstă. Treizeci şi cinci de ani. Asta e tot ce avem până acum. Şi aş aprecia dacă nu ai spune că suntem o adunătură de idioţi fără nicio pistă, te rog.”

„Din moment ce ai spus te rog”, a spus Brody. „Să ai o femeie în preajmă trebuie să te înmoaie. Nu cred că te-am auzit vreodată să spui „te rog” decât
pentru a comanda o ceaşcă de cafea.”

„Am terminat discuţia, Brody. Du-te şi pune întrebări altcuiva.” El a încheiat convorbirea. Şi-a luat paharul de vin şi a sorbit. Nu fusese un fan al vinului. Îl evitase, nu-i plăcea aroma acidă şi fructată pe care o întâlnise întotdeauna, dar Ava îi prezentase ceva roşu închis şi sângeros. Nu şi-a amintit niciodată numele, dar avea note de fum, cafea şi pământ. Era un vin bărbătesc, îi spusese el prima dată când îl gustase. Ea a găsit descrierea lui amuzantă, dar a fost de acord. Acum ţineau mereu o sticlă la îndemână.

Vinul era o reflexie a ei. Acel fum din vocea ei joasă şi raţionalitatea cu picioarele pe pământ care strălucea în ochii ei. El a identificat mirosul vinului cu ceea ce simţea când era în preajma ei.

Ea îl facea să se relaxeze. Un pahar de vin, o conversaţie liniştită, poate puţină muzică.

Era un contrast puternic faţă de viaţa lui rigidă de dinainte, cu muncă, muncă şi iar muncă.

Încă lucra mult, dar acum lucra alături de cineva. Oportunitatea de a lucra împreună cu ea la acelaşi caz

dovedise cât de bine se potriveau. El a mângâiat perna canapelei de lângă el, iar ea s-a afundat în ea cu un oftat. S-a apropiat şi şi-a sprijinit capul pe umărul lui. Mirosul vinului negru din respiraţia ei i-a ajuns la nas, iar el a simţit cum muşchii i se relaxează.

„O zi lungă”, a spus el în timp ce îi peria părul după ureche.

„Toate sunt lungi acum. Nu că m-aş aştepta ca asta să se schimbe până când îl vom găsi pe ucigaşul de pe pod.”

„Cum ţi-e braţul?”

Ea şi-a rotit uşor umărul stâng. „La fel.”

„Ai ratat programarea săptămâna asta, nu-i aşa?”

„Am ratat.” A făcut o grimasă. „Şi am prins iad pentru asta. Mi-am făcut exerciţiile, totuşi. O să-mi revin în cele din urmă.”

„Ceva mai multe de la Jayne?” Ava îi povestise despre cel mai recent apel telefonic al ei.

„Nu”, spuse Ava liniştită. „Uşile sunt încuiate?”

„Da. Şi alarma este pornită.” A instalat imediat o alarmă, cerând o favoa- are de la un fost poliţist care conducea o firmă de alarme de renume. Când locuia doar el în casă, sperase să dea peste un spărgător într-o zi. Era pregătit să îi facă viaţa mizerabilă unui derbedeu care ar fi îndrăznit să intre în casa lui. Acum, cu Ava în casă, gândirea lui se mutase la prevenire.

Nu voia să intre nimeni. Din nou.

„M-am gândit la casa ta”, a spus el încet, neştiind de unde îi veniseră cuvintele. Abordaseră cu delicateţe subiectul vânzării locuinţei ei de o dată sau de două ori, dar amândoi se feriseră imediat să discute în profunzime. „Ştii că te iubesc. Cred că am dovedit că ne înţelegem destul de bine.”

Trupul ei se zgudui de râsul tăcut, făcându-l să

zâmbească. Ea spusese odată că se înţeleg ca mazărea şi morcovii.

„Ne potrivim perfect”, a spus ea. „Fără prostiile astea cu „destul de bine”.”

„Bine. Vinde-ţi casa şi mută-te aici. Sau am putea să-l închiriem, cred, dar nu prea vreau să fiu proprietar.”

A luat o înghiţitură de vin şi tăcerea ei a umplut camera. „Ava?”

„Nu ştiu. M-am întrebat de ce nu o scot pe piaţă. Nu cred că sunt pregătită încă”, a terminat ea încet.

El i-a atins bărbia pentru a o face să se uite la el. Ochii de un albastru închis l-au privit înapoi în timp ce el îi studia chipul, adorând micile pete de pistrui de pe vârful obrajilor. Părea sinceră. Nu părea speriată. „Eşti nesigură?”, a întrebat el.

Buzele ei s-au curbat uşor. „Nu sunt sigură ce să fac cu apartamentul. Sunt foarte sigură în privinţa noastră.”

„Nu vreau să te presez.” *Ba da, vreau.* O parte ciudată din el voia să se bată cu pumnul în piept şi să-i poruncească să facă ceea ce spunea el. În schimb, el a zâmbit.

„Uau.” Faţa ei s-a luminat şi ea a zâmbit. „Ăsta e un zâmbet fals. E clar că nu spui ceea ce vrei să spui.”

„Bine.” *Vrea să audă ce cred eu cu adevărat?* „Vreau să te muţi aici permanent. Vreau să mă împiedic de zecile tale de pantofi din dulapul meu şi să mă plâng că monopolizezi toate umeraşele. Dacă nu vrei să locuieşti aici, putem începe să căutăm altă casă. Sunt de acord cu asta. Nu sunt ataşat de acest loc. De fapt, mi-ar plăcea să încep ceva nou şi să-l numesc al nostru. Poate că ar trebui să vindem două locuri, nu doar al tău.”

Ea şi-a înclinat capul spre el, surpriza despicându-i buzele. „Cred că ai perfectă dreptate. Îmi place gândul de a

ne găsi propria noastră casă.” Sprâncenele i s-au îngustat. „Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât î mi place mai mult ideea, şi dintr-o dată mă simt confortabil să renunţ la acel apartament. Ohhh. Să cumpărăm o casă împreună.” Ochii i s-au aprins în timp ce îl tachina.

În mod surprinzător, el nu a avut reacţia lui obişnuită la ideea de cumpărături.

„E un pas mare”, a spus el precaut.

Ochii albastru-închis i-au zâmbit. „Sunt pregătită. La naiba, abia aştept. Unde ţi-ar plăcea să locuieşti?”

Mason s-a scărpinat în cap. Nu se gândise atât de departe. „Nu sunt sigur. Îmi plac terenurile mai mari şi cartierele bine stabilite, dar nu vreau o navetă mai lungă. Trebuie să vorbim despre asta chiar acum?”

„Nu. Avem tot timpul din lume. Atâta timp cât ştii că vreau o bucătărie de vis. Dulapuri personalizate, plăci de sticlă importate, aparate scumpe.” Ea s-a aplecat mai aproape şi l-a sărutat, îmbinându-şi buzele cu aromă de vin cu ale lui.

„Tu abia găteşti.”

„Şi? Nu merit ceva superb?” Buzele ei au zâmbit împotriva lui.

„Absolut.” Toate gândurile despre case i-au părăsit creierul. Senzaţia de Ava apăsând pe el i-a trimis mintea într-o altă direcţie. Nu se putea abţine. Când ea era aproape, el voia mai mult. La naiba, o voia pe toată. Faptul că era lângă ea într-un birou îl ţinea sub control, dar cu ea atât de aproape în casa lui, cu canapeaua confortabilă şi mirosul ei natural de femeie amestecat cu vinul afumat...

El s-a ridicat şi a tras-o de pe canapea, cu un zâmbet complice pe faţă.

„Dormi?”, a întrebat ea.

„Nu.” El şi-a îngropat mâinile în părul ei, smulgându-i legătura din coada de cal. Aceasta a căzut în tăcere pe covor, în timp ce el a început să-i desfacă nasturii de la bluză. Ea şi-a dat capul pe spate, expunându-şi gâtul, iar el a profitat de invitaţie pentru a explora pielea fină cu gura.

Ea a suspinat.

„Trebuie să fac un duş”, a şoptit ea. „Trebuie să spăl murdăria şi amintirile scenei de azi.”

„O vom face împreună.”

Ava şi-a sprijinit spatele de gresia umedă şi l-a lăsat pe Mason să preia controlul. El dăduse drumul la apă cât de fierbinte putea ea să o suporte, creând nori de aburi în duşul său spaţios. El a îndreptat pulverizatorul spre pieptul ei şi s-a apropiat, lăsând apa să se adune între ei. A luat-o de mână şi i-a întors faţa în sus, întâlnindu-i privirea în timp ce apa îi lovea pe amândoi.

Părea atât de serios, acest poliţist cowboy al ei. Nu era genul care să arunce prudenţa în vânt şi să se arunce cu capul înainte în orice avea viaţa de oferit. Mai întâi a studiat-o, şi-a cântărit opţiunile şi apoi a apucat-o cu ambele mâini. Odată ce se hotăra, era la fel de încăpăţânat şi doritor ca un câine de vânătoare. Dar nu se dădea niciodată înapoi, iar cu cine se angaja nu ar fi fost niciodată singur.

Ea avea angajamentul lui. Îşi luase timp înainte de a-i spune că o iubeşte, dar ea ştia că atunci când o făcuse, credea cu adevărat în ea. Ea nu ar fi avut-o în orice alt fel.

Mason nu spunea lucruri pe care nu le credea; nu încerca să le facă pe plac altora; făcea ceea ce credea că este corect. În acest moment, senzaţia pielii lui umede împotriva ei era corectă.

Complet corectă.

El o sărută, iar ea îşi deschise gura, adorând senzaţia mentală, emoţională şi fizică de a fi dominată de un bărbat. La naiba, uneori trebuia să lase pe altcineva să preia frâiele. Mason ştia exact când era cazul. Chiar acum voia să uite de sângele de pe podea de la Joe Upton, să uite că avea o geamănă nevoiaşă şi să uite că avea un telefon mobil care putea suna la patru dimineaţa, cerându- i să se dea jos din pat.

El şi-a mişcat coapsa între ale ei, iar ea şi-a despărţit picioarele. Pieptul lui a apăsat pe sânii ei, iar ea s-a împins înapoi, creând mici scântei de durere care alternau cu plăcere.

Lăcomia pulsa prin ea şi îşi dorea ca el să o atingă peste tot deodată.

El a chicotit pe sub nas, iar ea şi-a dat seama că gâfâia. „Ai nevoie de ceva?”, a întrebat el lângă urechea ei.

„Sigur că da. E timpul să-ţi dovedeşti valoarea, cowboy.” Ochii ei au rămas închişi şi ea a savurat jetul duşului pe umărul şi faţa ei.

„Provocare acceptată.” Obrazul lui aspru l-a atins pe al ei în timp ce el se apropia, crescând presiunea cu piciorul lui între coapsele ei.

Ea şi-a întins braţul stâng peste umerii lui, ignorând înţepăturile puternice din apropierea articulaţiei. Mâna dreaptă a alergat în sus şi în jos pe partea lui, alunecând pe pielea umedă şi apoi urmărind muşchiul până la coloana lui vertebrală.

Piciorul lui dintre coapsele ei a dispărut, iar el s-a aplecat cu îndemânare şi şi-a prins braţul sub piciorul ei drept, ridicându-l şi ridicând-o în vârful picioarelor. Se simţea expusă. Gura lui s-a strivit de a ei şi senzaţia de alunecare a limbii lui i-a captat atenţia. Până când l-a simţit mângâind-o uşor între picioare.

„Umed peste tot”, a murmurat el în gura ei.

Ea nu i-a răspuns. În schimb, şi-a înclinat şoldurile spre el şi umerii lui au tremurat sub braţul ei. El s-a apropiat de intrarea ei şi a dat o împingere în sus, afundându-se complet dintr-o singură mişcare.

Ava a suspinat şi l-a strâns în braţe.

„Mai bine?” a întrebat el, rămânând complet nemişcat.

Ea s-a mişcat împotriva lui, având nevoie ca el să se pună în mişcare. „Nu. Mai mult.”

„Mai mult?”

Ea şi-a împins şoldurile spre el. „Da. Acum.”

El a rămas nemişcat. „Deschide ochii, agent McLane.” Ochii ei s-au deschis brusc şi s-a holbat la el.

Un zâmbet lent i-a traversat faţa. „Am vrut doar să fiu sigur că am atenţia ta. Nu voiam să uiţi cine deţine controlul aici.”

Şoldurile ei s-au lipit din nou de el. „Tu. Acum hai!”

Ochii lui căprui s-au îngustat. „Doar spui asta?” „La naiba, Mason!” L-a lovit peste piept.

„Eşti gata să te muţi cu mine? Pentru totdeauna?”

„Da!”

„Ne vom găsi un loc al nostru şi vom renunţa la vechile noastre locuri?” „Da! Nu trebuie să mă pui în situaţia asta ca să mă întrebi asta! Eu te iubesc. Totul e în regulă. Acum, *te rog,* mişcă-te!”

El şi-a aruncat capul pe spate şi a râs, facându-i inima să

tresară văzându- l atât de fericit. Faptul că bărbatul ei îşi dădea drumul era într-adevăr o privelişte rară.

„Şi eu te iubesc, agent McLane.” El a sărutat-o adânc şi s-a pus pe treabă.

Capitolul 16

Troy era atât de obosit, încât nu putea să vadă drept.

În mod *constant* nu putea să vadă drept, a modificat el. Era obişnuit ca vederea lui să facă lucruri ciudate, dar de obicei se corecta în câteva momente.

A exagerat noaptea trecută. Făcuse toate pregătirile posibile şi se gândise la toate rezultatele posibile, dar tot nu fusese pregătit să se confrunte cu greutatea moartă a lui Joe Upton.

Poate că ar fi fost mai uşor să-l omor pe Joe prin spânzurare. Apoi aş fi putut ajunge acolo unde aveam nevoie să ajung.

Dar stabilirea scenei potrivite era importantă.

Spatele îi cedase şi luase nişte analgezice pe bază de reţetă. L-au adormit şi i-au dat vise ciudate. Visase că nu-l putea scoate pe Joe din casa lui. A tras, a împins şi a încercat tot ce a putut, dar bărbatul cel mare nu s-a clintit în timp ce zăcea gol pe prelată. Când s-a trezit, a intrat într-o panică minoră, inima bătându-i cu putere, crezând că l-a lăsat pe bărbat în casa lui.

Acum se holba la el în oglinda din baie, clipind, încercând să obţină o imagine clară. Aparatul de tuns zăcea pe tejghea şi el l-a ridicat, testându-i greutatea. O parte din

părul lui Joe a căzut din lame şi a ajuns în chiuvetă. Amintiri scurte şi negre ale evenimentelor de ieri. A bătut cu aparatul de tuns pe marginea chiuvetei, scăpând de restul părului şi clătinându-l pe scurgere.

Dovezi în casa lui.

Nu i-a păsat. Până când poliţia îşi va scoate capul din fund şi îi va percheziţiona casa, nu va mai conta. Ar fi fost prea târziu.

Podul ucigaşului.

Troy a sforăit. Oamenii nu ucideau poduri. Nu ştia dacă să fie onorat sau amuzat. A ridicat aparatul de tuns părul şi l-a trecut drept pe partea lui. Părul castaniu plutea în jurul lui. Şi-a periat capul şi a studiat fâşia de scalp în oglindă. Încovoiat. Şi neuniform.

Făcuse o treabă de mântuială cu Joe. Omul refuzase să-şi ţină capul nemişcat şi se răsucise şi se întorsese la fiecare tăietură. Se gândise să o facă după ce îi tăia venele, dar voia ca Joe să simtă ruşinea şi panica pentru ceea ce urma să se întâmple. Rasul capului spunea multe între cei doi bărbaţi.

Propriul său cap ras trebuia să fie uniform, nu zdrenţăros şi pe jumătate făcut ca al lui Joe. Dacă ieşea în public, nu voia să dea oamenilor un motiv să se holbeze.

Îşi rase încă o fâşie pe cap şi apoi îşi petrecu următoarele cincisprezece minute încercând să dea jos fiecare bucăţică. Aparatul lui de tuns nu era cel mai bun, iar ajungerea la ceafa s-a dovedit a fi un exerciţiu de răbdare şi agilitate.

În cele din urmă era chel. A trecut o mână peste cap, întrebându-se cât de repede va începe să crească la loc. A curăţat îngrijit părul cu o mătură mică şi o tavă.

Nu ai terminat, i-a spus vocea feminină din cap.

Înjurând în sinea lui, s-a îndreptat spre bucătărie şi a

scos un cuţit utilitar din pachetul multiplu pe care îl cumpărase de la Home Depot. Va încerca poliţia să dea de urma celui pe care îl lăsase acasă la Joe Upton? Probabil că da. Unde ar duce? La fiecare Home Depot din zona metropolitană Portland? Se uită încruntat la unealta argintie din mâna lui, căutând numere de serie sau vreun fel de semn de identificare. Dacă exista vreunul, nu-l putea vedea.

Nu contează.

Troy şi-a descheiat cămaşa, ţinându-şi privirea în oglinda din baie. Capul îi părea palid şi prea mic. Nu realizase niciodată câtă culoare avea pe faţă şi pe gât. Acum părea bolnav. A făcut o grimasă. Nu era asta ironic?

Cămaşa i-a căzut pe podea, iar el a scos lama din locaşul ei ascuns, glisând cu degetul mare pârghia de pe mâner. A privit triunghiul argintiu ascuţit. Asta urma să doară al naibii de tare.

Şase lovituri. Repede. Fără tresăriri. Cuvintele ei l-au încurajat.

Extenuarea îl împungea, sugerându-i să o facă mai târziu. Poate încă un pui de somn. A scuturat din cap şi a strâns din dinţi. Şi-a aplatizat pectoralul cu primul deget şi cu degetul mare de la mâna stângă şi a tras lama de-a lungul cărnii într-o trecere lină.

Creierul lui a ţipat şi lacrimile i-au inundat ochii. A clipit. Sângele curgea din tăietură, iar el a apăsat un prosop pe ea pentru a încetini sângele.

Joe Upton nu sângerase.

Nu te opri! a implorat ea.

Prosopul a căzut pe tejghea în timp ce el îşi făcea rapid restul tăieturilor. Focul îi ardea pe piept, iar el a aruncat lama deschisă în chiuvetă. Durere. Durere. Durere. Şi-a lipit prosopul de piept cu ambele mâini. Îi venea să cadă pe podea

şi să se ghemuiască într-o minge.

Aşa se simţea ea.

Troy s-a împiedicat în bucătărie, cu vederea învârtindu-se în cercuri, şi s-a chinuit să deschidă congelatorul, cu intenţia de a lua o pungă de gheaţă.

Nu! Nu meriţi nicio uşurare, a spus ea.

A trântit uşa şi şi-a sprijinit spatele de uşă, alunecând încet până a ajuns pe podea. Durerea a scăzut. Uşor. S-a concentrat asupra respiraţiei sale. Dormise cu căluşul cu bilă în ultimele două nopţi. Asta a fost uşor. Maxilarul îl duruse ca naiba, dar nu ca durerea actuală de pe piept. S-a relaxat, sprijinindu-şi capul în spate de uşă, iar durerea s-a mai atenuat un grad. A expirat puternic şi şi-a ascultat bătăile inimii.

Vocea ei era liniştită.

Se simţea purificat şi refăcut. Uitându-se prin bucătărie, a observat că vederea îi revenise la normal şi a fost lovit de un gând brusc. *Dacă anii mei de vinovăţie şi stres mi-au creat problemele medicale?* Crease şi hrănise tumoarea din creierul său? Cea care îi fura vederea şi îi încurca cuvintele?

Râsul a ieşit din el. Troy a râs şi a plâns până când nu a mai putut respira. Lacrimile îi usturau noile răni, făcându-l să gâfâie. Cu durerea proaspătă a venit un alt val de revitalizare. S-a ridicat şi a scos un cuţit din blocul de pe tejghea. A apăsat lama pe o coastă şi vederea i s-a întunecat. Sângele s-a adunat în jurul cuţitului şi a privit şuvoaiele curgând pe stomac. Adrenalina îi curgea prin membre la fel ca atunci când le tăiase încheieturile bărbaţilor.

Simţea puterea.

În acele momente, ştia că îşi găsise scopul şi nu avusese niciun dubiu cu privire la acţiunile sale. Chiar acum simţise acelaşi moment de luciditate; avea dreptate să sufere la fel ca

ceilalţi oameni.

În suferinţă, poate că va găsi o pace durabilă.

Capitolul 17

Încă o dimineaţă fără un cadavru. Ava făcuse duş şi se pregătise pentru muncă, aşteptând ca telefonul ei să sune cu veşti despre o nouă spânzurare, dar nu s-a întâmplat niciodată. În jurul orei zece dimineaţa s-a relaxat în sfârşit. Cu siguranţă toţi cei care treceau un pod în zona Portland erau acum cu ochii în patru pentru orice surpriză matinală.

Singurul ei telefon fusese de la Zander.

„Am făcut o descoperire”, a spus el în momentul în care ea a răspuns.

Ea s-a înviorat. „Să auzim.”

„Joe Upton şi-a petrecut primii douăzeci de ani din viaţă în Newberg înainte de a se muta în Grandview.”

Mintea ei a luat-o razna. Newberg era la periferia zonei metropolitane Portland. „El a crescut în aceeaşi zonă generală mare ca şi Carson Scott şi Aaron King”, a afirmat ea. „Toţi locuiau aici; toţi aveau aceeaşi vârstă. Ar fi putut avea o legătură atunci. Aceasta este o legătură al naibii de bună”.

Trei creează un tipar.

Era un motiv bun să se concentreze asupra unei perioade mai timpurii din viaţa bărbaţilor. Toate cercetările lor în ultimii ani ai victimelor nu dădeau rezultate. Era timpul să sape mai adânc în trecut. Primul lucru pe lista ei personală era să vorbească cu părinţii lui Joe Upton.

Mason se oprise ieri când părinţii lui Upton sugeraseră să facă interviul prin Skype în această dimineaţă. Ei au spus că deseori comunicau cu fiul lor folosind software-ul de video chat.

„Te-am văzut vorbind pe Skype cu Jake”, a spus Ava. „Nu crezi că este o modalitate bună de a ne face o idee despre părinţi? Ei nu pot ajunge în Oregon pentru câteva zile.”

Mason a făcut o figură. „Da, ştiu. Doar că pare ciudat. Ce e în neregulă cu un telefon?”

„Nimic.” L-a studiat timp de câteva secunde. „E prea nou pentru tine?” „Apelurile telefonice au funcţionat foarte bine pentru mine în trecut.” Şi-a muşcat buza pentru a-şi stăpâni un râs. „Şi opt discuri oferă muzică la fel de bine ca iPod-ul pe care îl porţi când alergi.” Îi cumpărase iPod-ul când observase că el asculta muzică country în timp ce lucra în garaj. Acum îl purta de fiecare dată când alerga.

„Asta e diferit.”

A,

„încearcă ceva nou. îmi place să văd feţele oamenilor cu care vorbesc. Dacă nu-ţi place, te poţi întoarce la apelurile telefonice.”

Acceptase cu reticenţă şi acum stătea cu spatele foarte drept în faţa unui ecran de computer, în timp ce Ava şi Zander vorbeau pe Skype de la sediul FBI.

Vestea morţii unicului lor fiu îi zdrobise pe Joe Senior şi Evelyn Upton. Voiau să îi ajute pe anchetatori în orice fel puteau, dar sănătatea precară a lui Joe Senior îl împiedica să călătorească. Aşteptau aprobarea medicului său înainte de a zbura la Portland pentru a organiza funeraliile lui Joe Junior. Ava presupunea că tubul subţire şi transparent care trecea pe deasupra urechilor lui Joe ducea în afara ecranului lor la

un rezervor de oxigen. Ambii părinţi păreau epuizaţi, dar Evelyn îşi ţinea bărbia sus şi se agăţa strâns de mâna soţului ei în timp ce răspundea la întrebările lor.

„Nu am mai vorbit cu Joe de sâmbătă”, a spus Evelyn. „Avem o întâlnire permanentă pentru o sesiune Skype în fiecare sâmbătă. S-a comportat ca de obicei. Am vorbit mai ales despre ultima tranşă din filmele *Avengers.* Eu şi soţul meu mergem la film de câteva ori pe lună. Ne oferă subiecte mai bune despre care să vorbim cu Joe decât despre sănătatea noastră. Lui Joe Junior nui place să audă toate astea”.

Ava a zâmbit, apreciind părinţii care depuneau efort pentru a găsi puncte comune cu copilul lor adult. „Îţi plac aceleaşi filme ca şi lui Joe?”

Evelyn şi Joe Senior au schimbat o privire. „Unele dintre ele”, a spus Joe Senior cu o voce aspră. „Nu-mi pasă de gunoiul horror care îi place lui, dar chiar şi lui Evelyn îi place un film bun *Star Trek* sau Bruce Willis.”

„Ţi-a spus Joe vreodată că s-a simţit ameninţat de cineva? Sau că era îngrijorat pentru siguranţa lui dintr-un motiv oarecare?” a întrebat Ava.

Ambii părinţi au scuturat din cap. „Niciodată”, a spus Evelyn. „îmi făceam griji că ar fi singur în casă şi am încercat să-l conving să se mute aici, dar nu-l deranja să locuiască singur şi spunea că nu-i place căldura. Greutatea lui, ştii tu”, a adăugat ea, dând din cap cu emfază.

„Îl facea să se simtă inconfortabil?” a întrebat Mason.

„Oh, transpira non-stop. Chiar şi în aerul condiţionat. M-am gândit că poate îl va inspira să slăbească puţin, dar îl făcea să se simtă mizerabil.”

„Deci Joe nu simţea că are duşmani.” Ava a îndrumat conversaţia înapoi pe drumul cel bun.

„Niciunul. Sau cel puţin nu simţea nevoia să vorbească cu noi despre ei. Dar cine l-ar putea urî pe Joe?” A întrebat Evelyn. „Nu ar face rău nici unei muşte.”

„Asta a spus şi şeful lui”, a afirmat Ava. „Întotdeauna a fost genul de tip uşor cu care toată lumea se înţelege?” Mental, ea a început o listă de personalităţi, comparându-l cu Aaron King şi Carson Scott.

„Oh, da. Încă de când era adolescent. Nu e un tip prea sociabil. Ei bine, a fost în liceu. A făcut sport şi a fost în echipa de dezbateri, dar s-a liniştit şi a devenit mai mult o persoană casnică după ce a absolvit.”

„Nu.” Joe Senior a împuns-o pe Evelyn. „A fost un familist în ultimul an, îţi aminteşti? Nu a practicat niciun sport, chiar dacă echipa de fotbal îl dorea înapoi. Ne-a spus că s-a săturat să concureze tot timpul. L-am lăsat să renunţe.”

„Aşa este”, a fost de acord Evelyn. „S-a concentrat pe temele de la şcoală în timpul ultimului său an. Cursurile lui erau foarte grele, iar lui îi era teamă că sportul îi va răpi timpul de studiu.”

„Dar nu a mers la facultate? A aplicat?” De ce ar munci cineva din greu la studii dacă nu plănuia să folosească acele note bune?

„A aplicat la câteva. Notele sale nu au fost atât de bune pe cât spera şi sa dus la colegiul comunitar pentru câteva cursuri. Un vecin l-a angajat pentru a-l ajuta cu afacerea sa de construcţii şi a decis că îi place mai mult asta decât să stea într-o sală de clasă.”

„Când făcea sport, ceilalţi jucători îl plăceau? Avea un cerc mare de prieteni sau câţiva apropiaţi?” A întrebat Zander.

„Aş spune că avea câţiva prieteni apropiaţi. Era un băiat

sensibil. Nu avea nevoie să fie în centrul atenţiei.”

Ava l-a privit pe Joe Senior dându-şi ochii peste cap.

„Nu era sensibil”, l-a corectat Joe Senior. „Era doar tăcut. S-ar putea să fi fost mai sociabil când era mai tânăr, dar a devenit un tânăr rezervat.”

Ava a studiat scurtul rezumat scris al istoriei lui Joe Junior din mâna ei.

„S-a născut în Newberg şi a locuit acolo suficient de mult încât să absolve liceul Newberg.” Instinctele ei o împingeau să investigheze perioada petrecută în Newberg. Cu cincisprezece ani în urmă, toţi cei trei bărbaţi locuiseră la mai puţin de o oră unul de celălalt.

Cum s-ar fi intersectat atunci drumurile a trei bărbaţi de aceeaşi vârstă?

Căile erau nenumărate.

Sporturi de liceu, evenimente de liceu, meciuri de sport profesionist, cluburi pentru tineri sub 21 de ani, petreceri private, prieteni comuni, o slujbă temporară, o zi la un festival. Posibilităţile o făceau să o doară capul. Uitându- se la notiţele lui Zander, văzu o listă de lucruri de cercetat în trecutul lui Carson Scott şi al lui Aaron King. Din ce echipe şi cluburi sportive făcuseră parte? Istoricul locurilor de muncă era mai uşor; Administraţia Securităţii Sociale avea toate înregistrările oficiale. Cel puţin de locuri de muncă legitime. Dacă au lucrat undeva şi au fost plătiţi la negru?

De aceea, interviurile cu familiile şi prietenii erau importante. Era ca şi cum ai căuta mici pietre preţioase, sperând să găseşti una perfectă. Niciodată nu exista o întrebare greşită sau prea multe informaţii de comparat.

Ava i-a rugat pe părinţii lui Joe să povestească toate activităţile la care a luat parte în timpul anilor de gimnaziu şi liceu. Apoi i-a întrebat ce fel de slujbe a avut şi la ce fel de

activităţi i-a plăcut să participe. Pe măsură ce vorbeau, ea a observat că lumea socială a lui Joe devenea din ce în ce mai mică. Băiatul de doisprezece ani care făcuse sport în fiecare anotimp al anului, participase la tabere de vară şi se jucase afară se transformase brusc într-un tânăr care stătea aproape de casă şi stătea în camera lui, fie făcându-şi temele, fie uitându-se la televizor.

Nu ştia dacă asta era normal.

Fiul lui Mason era în primul an de facultate. Mason ar fi trebuit să aibă o perspectivă bună asupra comportamentului unui adolescent de sex masculin. Poate. Observase el modelul descris de părinţii lui Joe?

„V-aţi gândit vreodată că fiul dumneavoastră era deprimat?” a întrebat Ava cu delicateţe. „Descrieţi un tânăr care era foarte activ şi apoi s-a schimbat.”

Părinţii lui Joe s-au uitat unul la celălalt şi apoi la ea. Evelyn a clătinat din cap, dar tatăl lui Joe a vorbit. „Nu se mai vedea cu prietenii lui şi părea să vrea să se uite doar la televizor. L-am întrebat o dată de ce nu mai vrea să facă lucruri. A spus că îşi pierduse interesul pentru sport şi a susţinut că nu era suficient de bun pentru a juca la facultate, aşa că de ce să se obosească? Cât despre prieteni, a spus că preferau să stea cu prietenele lor, iar el se simţea tot timpul ca a treia roată la căruţă.”

Mason a dat din cap. „Fiul meu a trecut printr-o fază asemănătoare. A terminat cu sportul odată cu terminarea liceului şi a fost un întârziat când a venit vorba de fete. Mi-a spus că s-a simţit lăsat pe dinafară când prietenii lui au început să se întâlnească. Liceul este o perioadă grea pentru băieţi.”

„Şi pentru fete, de asemenea”, a adăugat Ava. „Deci a avut şi alte interese pe măsură ce a crescut? Dar slujbe sau

cluburi după şcoală?”

„Singura lui slujbă a fost la magazinul local de casete video pentru o vreme în timpul liceului. Ştiu că îi plăcea să vadă în premieră toate noile lansări video. După ce a terminat cu sportul, părea să-şi găsească interesul în lucruri mai sedentare pe care le făcea singur. Computerul său, filmele şi construirea de modele după filmele pe care le iubea.”

„L-a deranjat pe Joe să se mute la Washington cu tine? Avea douăzeci de ani până atunci, corect?” a întrebat Ava.

„A fost fericit când i-am spus că ne-am hotărât să ne mutăm”, a spus Evelyn. „Am presupus că ar fi vrut să rămână în Newberg, dar a spus că era pregătit pentru o schimbare de peisaj. Era foarte mulţumit în Grandview.”

„A revenit ceva din interesul său pentru activităţi?”

„Nu chiar”, a răspuns Evelyn. „Până atunci începuse să se îngraşe şi nici măcar nu-i mai plăcea să se uite la sport. Vremea răcoroasă de acolo te face să vrei să stai acasă. Este greu să fii activ atunci când nu vrei să ieşi în frig sau umezeală. El era fericit să muncească şi să se uite la filmele lui. A fost un fiu bun”. Lacrimile i-au curs încet pe obraji, iar Joe Senior a mângâiat-o pe mână.

Ava şi-a încheiat întrebările şi le-a mulţumit familiei Upton. După ce aceştia au închis, ea s-a întors spre cei doi bărbaţi. „Chiar aşa e cu adolescenţii? Se pot schimba atât de mult? Aş crede că dacă un băiat iubeşte sportul, îl va iubi întotdeauna.”

Zander a ridicat un umăr. „Poate că a fost dezamăgit să afle că nu are atât de mult talent pe cât ar fi sperat. Dar da, nimeni nu este aceeaşi persoană la optsprezece ani ca la doisprezece. Mai ales dacă au avut o perioadă grea în liceu. Unii copii sunt sensibili, iar colegii lor pot fi cruzi.”

Ava s-a aplecat în faţă. „Vezi, asta e ceea ce cred eu.

Cred că lui Joe i sa întâmplat ceva în liceu care l-a deprimat. Cred că chiar înainte de ultimul său an. Puştiul s-a transformat într-un pustnic, fericit să trăiască cu mama şi tata şi să se uite la filme pentru tot restul vieţii lui în Hicksville.”

„Poate că a fost părăsit de o fată, poate că a fost agresat, poate că s-a certat cu un prieten apropiat. Cred că citeşti prea mult în asta”, a spus Mason. „Trebuie să organizăm interviuri cu alte persoane din trecutul lui Carson Scott şi al lui Aaron King. Putem face rost de mai mulţi oameni să ne ajute?”

Zander a dat din cap. „Asta nu ar trebui să fie o problemă.”

„Vreau, de asemenea, anuare de la şcolile lor gimnaziale şi liceale. Poate că acolo va exista o posibilă legătură la care nu ne-am gândit”, a spus Mason.

„Bună idee”, a fost de acord Ava. Nu-şi putea scoate din minte imaginea unui bărbat supraponderal care se ascundea în casa părinţilor săi. Acea viaţă părea foarte diferită de cea dureros de publică a lui Carson Scott şi de cea medie a lui Aaron King.

Trei bărbaţi foarte diferiţi. Ce îi legase?

$$$

Ava a intrat în parcarea Starbucks-ului de lângă biroul ei. Avea nevoie de doza de cofeină de după-amiază dacă voia să rămână trează tot restul zilei. S-a strecurat prin ploaie şi i-a zâmbit bărbatului care îi deschidea uşa, apoi aproape că s-a împiedicat când l-a recunoscut pe Michael Brody, reporterul.

El îi dădu un zâmbet de dimensiuni mari.

Coincidenţă?

„Bună ziua, agent special McLane.” El şi-a înclinat paharul de hârtie spre ea în semn de salut.

„Mă aşteptai”, a declarat ea.

„Eşti destul de previzibilă. Eşti aici în majoritatea după-amiezelor când lucrezi în afara biroului, nu? Ai putea economisi o grămadă de bani dacă ai bea cafeaua de la birou.” A luat o înghiţitură din băutura lui.

„Cafetiera de la birou este clătită cam o dată la şase luni. Îmi place să cred că o fac mai des aici.”

„Ia-ţi băutura, iar eu voi lua o masă.” El zâmbi şi se întoarse spre zona de relaxare.

Ava a vrut să se înfurie, dar în schimb s-a amuzat. *Nu e de mirare că îl enerva pe Mason.*

Câteva minute mai târziu, i s-a alăturat la o masă de lângă fereastră. Brody avea un aer relaxat, dar ea a observat că privirea lui evalua fiecare persoană din încăpere. „Dezinvoltură înşelătoare” a fost expresia care i-a venit în minte. Încerca să dea impresia că era relaxat. Şi ea paria că majoritatea oamenilor o credeau, dar el emana o vibraţie de alertă care i-a declanşat radarul imediat.

Nu a păcălit-o deloc.

Ei bine, nu o mai păcălea acum că Mason îi dăduse de şţire.

„Ce pot face pentru tine?”, a întrebat ea în timp ce se aşeza. „Am doar câteva minute.”

„Sunt sigur că Callahan te-a pus la curent cu relaţia noastră oarecum ciudată.”

„Relaţie?” Ea a ridicat o sprânceană.

„Îl consider un prieten.”

Ea a studiat privirea serioasă de pe faţa lui, având

impresia că Michael nu numea mulţi bărbaţi „prieteni”. „Cred că şi el simte la fel, într-un fel de definiţie întortocheată, John Wayne-masculină a prieteniei.”

Ochii lui s-au luminat. „Ştiam eu.”

„Şi de ce eşti aici?”

„Am două lucruri pe care aş vrea să le discut cu tine. Primul este despre cazul tău. Carson Scott nu a fost un prieten de-ai mei, dar l-am cunoscut. Tatăl meu este în politică şi Carson este puţin mai tânăr decât mine. Drumurile noastre s-au intersectat destul de des în ultimii ani.”

Ava a clipit, făcând o conexiune mentală. „Tatăl tău este senatorul Brody?”

„Da.”

„Deci unchiul tău a fost...”

Michael a întrerupt-o cu o mişcare a mâinii. „Ştiu. Da, unchiul meu a fost guvernator. Nu e ceva ce îmi place să discut.”

Ava a dat din cap. Fostul guvernator Brody stătea în închisoare. A încercat să-şi amintească detaliile scandalului din vara trecută. Tentativă de omor... sau fusese acuzat de crimă adevărată? „Cum era Carson Scott? Cât de bine îl cunoşteai?”, a întrebat ea.

Michael şi-a scărpinat bărbia. „Prima dată când ne-am întâlnit a fost la o petrecere la conacul guvernatorului. Carson reprezintă Washingtonul, dar oficialii din Vancouver erau de obicei incluşi în orice invitaţie. Încercăm să îi ţinem de partea noastră bună, deoarece oraşul[5] lor este legat atât de aproape de Portland.”

„Noi?” a întrebat Ava.

El a schiţat un jumătate de zâmbet. „Îmi pare rău. Obişnuinţă. Apropo de tatăl meu. Întotdeauna foloseşte termenul „noi” când vorbeşte despre alţi politicieni.”

„Tu nu eşti un politician.”

„La naiba, nu. Dar am petrecut optsprezece ani în gospodăria unuia şi prea mulţi ani frecându-mă de ceilalţi. Nu s-au uitat niciodată de sus la mine şi m-au tratat ca pe un egal. Privind în urmă, probabil că încercau să-i linguşească pe tata şi pe unchiul meu, dar eu am luat-o ca pe ce mi se cuvenea. Am ştiut cum să vorbesc cu ei şi cum să operez în lumea lor.”

„Carson Scott”, i-a amintit Ava, fascinată în ciuda ei.

„El s-a născut să fie politician.”

„Este ăsta un lucru bun?” a întrerupt Ava.

„Depinde de ceea ce vrei să realizezi în viaţă. Ştia cum să vorbească cu oamenii şi să arate un interes sincer pentru problemele lor. Aveai senzaţia că ai parte de atenţia lui sută la sută atunci când vorbeai cu el. Mulţi oameni nu pot face asta.”

Ava dădu din cap. Ura când persoana cu care vorbea părea distrasă.

„Oricum, suntem de aceeaşi vârstă. Am descoperit că amândurora ne place kiteboardingul. Prima dată când l-am întâlnit, am petrecut o oră bună schimbând poveşti despre cele mai bune locuri în care să ne îmbarcăm.”

„Ţi-a plăcut de el?”

Michael a făcut o pauză. „Îmi plăcea. Dar nu am avut încredere în el. Era ceva în personalitatea lui care mă făcea să păstrez distanţa. Am fost cu el când a băut un pic prea mult. Poţi afla multe despre o persoană când e ameţită. Acesta era un tip care voia să fie în centrul atenţiei oriunde mergea. Îi plăcea ca doamnele să fie cu ochii pe el, iar bărbaţii să asculte ce avea de spus. Era genul care ştia cum să obţină ceea ce îşi dorea, ştii?”

Ava cunoştea tipul prea bine. „L-ai numi bătăuş?

Întotdeauna trebuia să facă cum voia el?”

„Nu.” Michael s-a gândit bine. „Dar da.”

„Ce?”

„Fizic, nu. Ştia cum să preia conducerea şi să îi facă pe toţi să îl urmeze. Dar se pricepea la cuvinte şi gesturi care îi făceau pe oameni să vrea să facă ce le spunea el.”

„Îl faci să sune ca un lider de cult.”

„Oh, Doamne. Am întâlnit aceste tipuri. Carson nu era aşa. Dacă nu credeai în filozofia lui, el respecta asta. Dar el ar putea face încă să te simţi un pic jalnic dacă nu ai împărtăşi idealurile sale.”

„Şefa lui de personal îl idolatriza”, a subliniat Ava. „Ea credea că Carson era un mare susţinător al comunităţii sale. Ştiai că nu candidează pentru realegere?”

„Am auzit un zvon despre asta. După scandalul din toamna trecută, cine l-ar putea condamna? Şi sunt sigur că a făcut multe pentru a-şi ajuta districtul. Asta e treaba lui, şi e genul care reuşeşte în ceea ce încearcă.”

„Căutăm o legătură în trecut între cele trei victime. Toate au crescut în zona metropolitană Portland-wide, şi tu ai la fel, nu?”

El a dat din cap.

„Le-am destrămat istoria din ultimii cinci ani şi nu par să aibă nimic în comun. Aşa că folosim anii în care Joe Upton a locuit în zonă ca un ghid general pentru momentul în care aceşti bărbaţi ar fi putut să se întâlnească. Asta ar însemna acum 15 ani sau mai devreme. Ca elev de liceu care locuia în zonă, ce făceaţi care să vă aducă în contact cu elevi din alte şcoli?”

„Sunt sigur că vă uitaţi la sporturile şcolare, dar există şi sporturi în afara şcolii. Îmi plăcea să schiez pe Mt. Hood în liceu. Ajungeam acolo de fiecare dată când puteam. Erau

adolescenţi de peste tot.” Fruntea i s-a încreţit în timp ce privea în gând. „Într-un an am fost voluntar la grădina zoologică. Mama a încercat să mă convingă să fiu voluntar la bibliotecă. Asta a fost un eşec. Am cules fructe de pădure vara, când eram un pic mai tânăr. Iisuse, sunt un milion de locuri în care s-ar fi putut întâlni.” Ochii lui verzi s-au îngustat la ea. „Nu te invidiez, încercând să găseşti acea legătură.”

„Da, e un pic intimidant. Sper să apară ceva în una dintre casele lor care să ne îndrepte în direcţia potrivită.”

„Când am văzut că faci parte din echipa FBI desemnată cu ancheta Carson Scott, am vrut să-ţi cunosc reputaţia”, a spus Michael. „Aşa că am pus câteva întrebări. Dar acesta nu este singurul motiv pentru care am făcut cercetări; când cineva apare cu un prieten de-ai mei, îl verific.”

Ava a ridicat o sprânceană.

„Nu te simţi jignită. Am prins vibraţia geloasă a lui Callahan când am vorbit cu tine. E suficient să mă facă curios. Callahan nu place pe nimeni, dar e clar că pe tine te place mult.”

„Aveai grijă de el? Verificând în legătură cu mine?”

„Exact.”

„Ce ai aflat?” Ea şi-a înăbuşit enervarea, curiozitatea luând-o înainte.

„Dosarul tău de muncă este impecabil şi reputaţia ta stelară. Am citit despre misiunea ta de Crăciunul trecut cu acel copil dispărut şi am ştiut că Callahan avea o legătură personală în acel caz. Presupun că aşa v-aţi cunoscut?”

Ea nu putea decât să dea din cap. *De unde îşi lua el informaţiile?*

„Eşti destul de curată. O fată bună, aş spune.”

„La naiba, da. Am muncit din greu să fiu aşa.”

„Dar sora ta geamănă nu este.”

Cuvintele lui au înjunghiat-o ca o gheaţă în inimă. Ea nu se putea mişca. Bineînţeles că el aflase despre Jayne. De ce era ea surprinsă? A respirat adânc. „Nu, Jayne nu e ca mine.”

„Istoria ei este destul de volatilă. E ca şi cum nu aţi avea acelaşi ADN.

Tu ai genele care respectă legea, iar ea nu.” Michael părea să vadă direct în creierul ei şi să-i audă fiecare gând.

Întotdeauna am fost două părţi diferite ale aceleiaşi persoane. „Uneori se întâmplă asta cu gemenii”, a spus ea cu un zâmbet slab.

„Cât de apropiate sunteţi?”

„Întrebările tale au vreun rost?” Supărarea îi curgea în cuvinte. Ea nu-i datora niciun răspuns.

„Da”, a spus el simplu. S-a uitat la ea şi a aşteptat, cu onestitate în privirea.

E neted. O parte din ea ar fi vrut să arunce întreaga ei istorie cu Jayne în poala lui.

„Spune-mi mai întâi punctul tău de vedere.”

„Sora ta umblă cu nişte prieteni răi.”

„Asta sună ca versurile unui cântec.”

El sforăi. „Derrick Snyder nu este un iubit ideal.”

„Nu glumesc. Acesta este al doilea subiect despre care ai vrut să vorbeşti cu mine?”

El a dat din cap.

„Presupun că ştii că cei doi au pătruns în casa lui Mason?”

„Da, am aflat asta. Snyder are o jumătate de duzină de mandate de arestare. Biroul şerifului a încercat să-l ridice de mai multe ori, dar nu l-au găsit niciodată.”

„Este exact tipul care o atrage pe sora mea. Băiatul rău. Cu cât sunt mai răi, cu atât îi doreşte mai mult.”

„Presupun că ai luat măsuri pentru a preveni furtul de identitate?”, a întrebat el cu un ton moralizator. „Eşti coaptă pentru cules cu o geamănă ca asta.”

Ava şi-a înăbuşit un râs. „Prima dată când mi-a furat identitatea, aveam şaisprezece ani. Poţi paria că am făcut tot ce am putut.”

„Şaisprezece?”, a întrebat el, cu neîncredere pe faţă.

„Da, am trecut testul pentru permisul de conducere şi ea nu. Mi-a furat permisul din geantă tot timpul. În mintea ei era al ei. De-a lungul anilor, a deschis carduri de credit pe numele meu, a făcut împrumuturi şi chiar mi-a folosit foile matricole de la facultate.”

Ava s-a bucurat de neîncrederea de pe faţa lui Brody. Părea un tip de neşocat.

Te-am prins.

„Aşa că tot ce ai să-mi spui despre geamăna mea probabil că nu mă va surprinde.”

„Iisuse. Cred că nu.” El a scuturat din cap.

„Sunt norocoasă că am relaţii care ţin sub control dosarele mele personale şi îmi repar rapid creditul când Jayne încearcă. Ai aflat unde locuiesc ea şi Derrick Snyder acum?”

Michael a ridicat din umeri. „Cine ştie? Genul ăsta de tip îşi croieşte drum prin oraş, lăsând în urma lui o urmă murdară. E nevoie de noroc ca să-l prinzi.” Expresia i s-a îngustat. „Ştiai că câteva dintre acuzaţii sunt pentru viol? Şi unele pentru abuz fizic? E mai mult decât un „băiat rău” care atrage femeile. N-aş vrea ca vreo femeie să-l întâlnească în întuneric.”

Oh, Jayne. Ava nu putea să respire.

„Nu ţii legătura cu ea?”

„Relaţia noastră are suişuri şi coborâşuri. Chiar acum

suntem într-un 77 5 555
down. Deşi m-a sunat ieri.” Uşurarea de pe faţa lui Michael a alarmat-o pe Ava. „E atât de rău?” a şoptit ea.

„Atât de rău încât aş lua-o pe prietena duşmanului meu de lângă el.”

„O să văd ce pot face.” Mintea ei se grăbea. Încă mai avea numărul de telefon de pe care o sunase Jayne în telefonul ei mobil.

„Vrei să încerc să-l localizez pe Derrick Snyder? Şi pe sora ta?” a întrebat
Michael.

Ava se uită la el cu precauţie. „As prefera să-ti foloseşti relaţiile ca să te uiţi la istoricul victimelor mele.”

„Dar ai o armată de agenţi şi detectivi să facă asta. Cine o caută pe sora ta?”

Ea a dat un râs tăios. „Asta aş fi eu. Chiar dacă Jayne aruncă la gunoi tot ce am făcut vreodată pentru ea. E bolnavă mintal.” Ava şi-a strâns buzele, uimită că dezvăluise ceva atât de intim.

El a dat încet din cap. „Am dedus asta din istoricul pe care l-am văzut.”

„Am făcut totul. S-ar putea să fie în pericol, dar ea s-a pus singură acolo, şi orice aş face probabil că mă va pune şi pe mine în pericol. Ăsta e tiparul cu ea, dar nu pot renunţa”, a spus ea încet.

„Înţeleg. O să mai caut ceva despre Derrick Snyder şi o să văd ce pot găsi despre victimele ucigaşului de pe pod. O să te anunţ ce găsesc.”

„Mulţumesc.” Ava se ridică şi îi întinse mâna. Trebuia să o sune pe Jayne.

Capitolul 18

Troy se bucura că îl lăsase pe Rick pentru final. Toate cercetările sale asupra lui fuseseră inutile. Omul se mişcase. Trecuseră trei săptămâni între recunoaşterea lui Troy şi seara în care se dusese să-l doboare pe Rick. Două femei ocupau acum apartamentul în care îl văzuse pe Rick vorbind la telefon şi uitându-se la televizor toată ziua.

Îi distrusese programul perfect.

Mai rămăsese un singur bărbat.

Dacă nu-l prindea curând pe Rick, exista o şansă ca acesta să meargă la poliţie. Rick nu era genul care să se uite la ştirile locale sau să arunce o privire la un titlu de ziar. Era mai preocupat să-şi găsească următoarea drogată şi să facă sex. Erau sanse mari ca Rick să nu fi realizat că trei dintre cunoştinţele
sale trecute[5] muriseră recent. Dar odată ce ar fi aflat, ar fi[5] fost[5] în alertă maximă.

Crimele trebuiau să se termine în patru zile. Troy planificase totul la oră. Iar Rick dăduse peste cap planul. *Dacă se mişca pentru că ştia ce se întâmplă?* El îşi scutură capul. Îl lăsase pe Rick la urmă pentru că merita cel mai înalt nivel de tortură.

Atât de mult pentru planuri.

Troy şi-a îndreptat sedanul spre un loc pe trotuar abia eliberat de pe strada aglomerată din suburbia Portland, acceptând că va trebui să meargă câteva străzi. Asta era ceea ce ura la această parte a oraşului. Cea mai apropiată parcare publică era la câteva străzi distanţă, iar găsirea unei parcări pe stradă era ca şi cum ai zgâria un bilet la loterie.

Uneori aveai noroc. Dar când aveai, de obicei nu era aşa de grozav.

Interogarea ocazională a celor două femei de la fostul apartament al lui Rick a dezvăluit că Rick nu locuise acolo de la bun început. Femeile îl lăsaseră să locuiască acolo temporar în timp ce îşi căuta o slujbă. După multe discuţii şi păreri, ele au căzut de acord că cel mai probabil loc în care îl puteau găsi pe Rick era la un alt prieten.

Troy îşi vârî mâinile în buzunare, îşi trase şapca mai jos şi începu să meargă, cu privirea pe trotuar, ignorând traficul pietonal sporadic. Aromele de cafea veneau şi plecau. A trecut pe lângă două cafenele şi zeci de oameni cu pahare de hârtie.

S-a oprit vizavi de o casă victoriană pictată. La un moment dat, casa fusese probabil ceva de admirat, dar zilele ei de glorie erau demult în urmă. Vopseaua decolorată şi placajul bătut în cuie peste două dintre ferestre vorbeau de neglijenţa ei. Buruienile umpleau curtea mică din spatele gardului din sârmă. Casa fusese împărţită în cinci unităţi locative. Două pe fiecare nivel şi încă una în pod.

Femeile credeau că prietenul lui Rick locuia în pod. În timp ce Troy privea, un bărbat şi o femeie au ieşit, certându-se zgomotos în legătură cu încălţămintea ei. Bărbatul a declarat că ea nu ar fi în stare să meargă nici jumătate de stradă, darămite kilometrul pe care trebuiau să îl parcurgă. Dezacordul ei vocal i-a făcut urechile lui Troy să ardă.

Trăsura familiară a bărbatului l-a făcut pe Troy să continue să meargă pe trotuar. S-a oprit pentru a-şi lega pantoful, observând subtil cuplul care se certa. Troy nu l-a putut vedea bine pe bărbat, dar femeia avea părul negru şi era mică. Ea gesticula, punctându-şi cuvintele. Au trecut de poartă şi s-au îndreptat spre vest.

Pe cealaltă parte a străzii, Troy îi urma, plimbându-se încet prin cartierul mixt de reşedinţe şi mici afaceri. La un

moment dat fuseseră numai case
unifamiliale. Acum se părea că 70 la sută dintre casele vechi fuseseră transformate în afaceri sau locuinţe multifamiliale.

Omul era cu siguranţă Rick. Mintea lui Troy a deplasat piesele de puzzle implicate în prinderea bărbatului, căutând un nou plan. Prefera să-şi întâlnească ţintele în apropierea vehiculelor lor. Era mai simplu să preia controlul şi să plece în vehiculul lor cu trupul inconştient. O ţintă pe jos era mai greu. Izolarea lui Joe Upton îi făcuse rândul foarte simplu, dar Rick prezenta probleme. Omul era în continuă mişcare şi mereu cu oameni.

Cercetările lui Troy au arătat că Rick nu avea maşină. Sau permis de conducere. Omul se muta de la o slujbă de ratat la alta. Părea să supravieţuiască făcând autostopul şi locuind la „prietenii” săi.

Cuplul s-a oprit la fereastra unei librării vechi. Troy a încercat să se uite mai bine la profilul lui Rick în oglindă. Îmbătrânise odată cu restul grupului, dar, în opinia lui Troy, el îmbătrânise cel mai mult. Faţa plină de linii a lui Rick nu era cea a unui tânăr de treizeci şi cinci de ani. Aparţinea unui bărbat mult mai în vârstă.

Nu e vorba de ani, ci de kilometraj.

Rick avusese mulţi ani de viaţă grea. Era opusul lui Joe, care îşi petrecuse cea mai mare parte a ultimului deceniu trăind de pe urma părinţilor săi, şi un alt opus al lui Carson Scott, care intrase în vizorul publicului şi îl fermecase. Rick ar fi putut trăi o viaţă bună, dar avea un şurub lipsă. Grupul lor fusese conştient de asta în trecut, dar niciunul dintre ei nu ştiuse cât de periculos era.

Pe atunci părea un lider, genul de persoană cu care oamenii voiau să se întâlnească, sperând că o parte din răceala lui se va răsfrânge asupra lor. Troy a stat deoparte şi

a râs în timp ce Rick îi numea pe alţi adolescenţi fătălăi şi poponari. Dacă nu el a fost cel care a spus cuvintele, atunci el nu a aprobat sau rănit pe nimeni, nu?

Greşit.

Ar fi trebuit să-l înfrunte pe Rick, dar în loc de asta l-au lăsat să zburde nestingherit. Carson şi Aaron se alăturau uneori. Joe stătea de obicei şi privea, dar îşi ţinea gura. Troy văzuse în ochii lui dorinţa de a face ceea ce trebuie, dar Joe nu vorbise niciodată. Vinovaţi prin asociere.

Cu toţii erau vinovaţi.

Cu două luni în urmă, Troy îşi evaluase opţiunile înainte de a aduna vechiul grup. Ar fi putut să meargă la poliţie şi să se predea, oferind dovezi care să-i implice pe ceilalţi patru, dar a vrut ca ei să o facă singuri. Ar fi trebuit să vadă că era lucrul corect de făcut. Încercase să-l găsească pe Rick, dar omul trăise prea mult timp sub radar. Se mulţumise să-i confrunte pe Carson, Aaron şi Joe împreună, crezând că îi poate convinge că trebuie să facă ceea ce trebuie.

El văzuse adevărul; cu siguranţă şi ei ar fi văzut.

S-au întâlnit seara târziu într-o parcare din faţa unui 7-Eleven. Cercetând puţin pe internet, Troy îşi dăduse seama unde locuiau şi lucrau. Cei trei bărbaţi răspunseseră la cererea lui de a se întâlni după ce el ameninţat că va merge la poliţie şi va spune totul. Erau vizibil nervoşi în timp ce aşteptau ca toată lumea să apară.

Apoi el a aruncat bomba.

Carson reacţionase şocat, declarând că avea o carieră la care să se gândească. El a susţinut că a plătit înapoi societăţii prin serviciul său comunitar ca un angajat al guvernului.

„Nu este o poziţie plătită?” a întrebat Troy. O slujbă plătită nu avea un element de sacrificiu.

Păcatul lor de grup cerea ispăşire.

„Nu contează. Mi-am asumat de bună voie una dintre cele mai grele slujbe din ţară. Salariul nostru nu începe să compenseze orele. Şi încerc să îmbunătăţesc această lume.” Carson se uitase la Aaron. „Ce ai făcut cu viaţa ta în afară de a schimba cauciucuri şi a strica o căsnicie?”

„Am trăit o viaţă bună!” a ripostat Aaron. „Nu am furat, nu m-am drogat şi nu mi-am bătut soţia. Mi-am învăţat lecţia. Doar pentru că tu te crezi regele rahat al insulei Turd nu-ţi dă dreptul să te uiţi de sus la mine.”

Carson se înfuriase vizibil.

Troy crezuse că Aaron îl descrisese bine pe Carson, dar nu avea de gând să o spună. Scopul lui era să îi facă pe bărbaţi să mărturisească durerea sufletească care îi chinuia de cincisprezece ani.

„Voi nu vreţi să faceţi asta?”, întrebase el neîncrezător. „Prin ce credeţi că a trecut familia ei în toţi aceşti ani? Avem şansa de a aduce pace multor oameni.”

„Eşti nebun?” a întrebat Aaron. „Nu mă duc la închisoare pentru ca conştiinţa ta să se simtă mai bine. Eu am trecut peste asta şi tu trebuie *să faci la fel.”* Îl împunsese pe Troy în piept cu un deget, accentuându-şi cuvintele. Carson dăduse din cap în semn de aprobare, cu braţele încrucişate. Cu ochii larg deschişi, Joe se holbase la ceilalţi trei, cu frica radiind din privirea lui, cu faţa largă şi încordată de teamă.

„Am fost doar nişte copii, Troy”, declarase Carson. „Am dat-o în bară. Asta nu înseamnă că ne sacrificăm restul vieţii. Nu mai sunt aceeaşi persoană care am fost atunci. Nu am de gând să renunţ la viitorul meu pentru ce a făcut prostul meu din liceu.”

Troy înţelesese dintr-o dată. Aceşti oameni nu aveau de

gând să facă nimic. Aveau de gând să lase rana să mocnească pentru tot restul vieţii lor.

Putea el să trăiască cu asta?

Nu.

Ei nu-i lăsaseră de ales. Dacă nu voiau să se maturizeze şi să îndrepte trecutul, atunci el avea să o facă pentru ei toţi.

Trebuie să plătiţi, spuse vocea suavă din capul lui. *Voi toţi.*

Se hotărâse să meargă la poliţie şi să-şi spună povestea. Dar mai întâi „prietenii lui angajaseră pe cineva să-l omoare.

După aceea, planurile lui Troy se schimbaseră. Timpul său rămas pe pământ era prea scurt pentru ca el să aştepte ca poliţia şi sistemul juridic să aducă grupul în faţa justiţiei. Urma să ia măsuri pentru ca oamenii să plătească pentru ceea ce au făcut. Îşi prioritizase subiecţii. Carson mergea primul. Slujba lui de profil înalt era folosită pentru a atrage atenţia presei asupra cazurilor. Când a avut grijă de Carson, a fost uimit de sentimentul său copleşitor de uşurare şi de convingerea că a făcut ceea ce trebuia.

Era dovada că luase decizia corectă. Vocea din capul lui plânsese de uşurare şi îşi exprimase mulţumirea. Ea fusese neputincioasă atâta timp, iar el îi redase demnitatea.

Se simţea intoxicat.

Îl expusese pe Carson pentru ca toată lumea să-şi dea seama de greşelile sale. Mesajul nu era încă clar pentru public, dar când Troy va fi terminat, vor înţelege.

Nimeni nu scapă cu crima.

Troy i-a privit pe Rick şi pe femeie intrând în librărie.

A mai rămas unul.

Ştie Rick ce s-a întâmplat cu ceilalţi trei bărbaţi? Ştie el de ce?

Nu fusese niciodată în stare să-l contacteze pe Rick

pentru a-i da şansa să se predea. Îi luase mai multe săptămâni să-l găsească pe Rick decât pe ceilalţi bărbaţi. Poate că ar trebui să-i ofere lui Rick aceeaşi şansă pe care le-o oferise celorlalţi trei. Îşi scutură capul.

El a scuturat din cap.

Pe cine păcălesc eu?

Rick era cel mai rău din grup. Minţise, înşelase, furase şi intimidase. Şi asta doar ca adolescent. Bărbaţii nu trec peste asta. Orice şansă i-ar fi oferit lui Rick astăzi, ar fi fost întâmpinată cu minciuni şi negări.

S-a uitat la ceas. Nu era încă amiază. Îşi ridică şapca şi îşi trecu o mână peste scalpul gol. Senzaţia ciudată de pe degetele lui îi amintea de scopul său. Avea destul timp să urmărească cuplul şi să urmărească un moment prielnic în care Rick era singur. *Fără martori.* Era una din regulile lui personale. Funcţionase bine pentru ceilalţi trei bărbaţi. Nu avea de gând să încalce regula pentru Rick.

Un martor i-ar fi forţat mâna.

Capitolul 19

Mason a găsit imprimatele sub un teanc de hârtii ale Avei despre ucigaşul de pe pod. Confuz, s-a uitat peste masa de conferinţe la Zander, care era concentrat pe ecranul computerului din faţa lui. Ava ieşise din cameră. Se întâlniseră la clădirea FBI pentru a analiza rezultatele grupului de muncă pe care agenţia îl alocase ucigaşului de pe pod. Mass-media, publicul şi Congresul cereau răspunsuri la moartea unuia dintre funcţionarii lor publici. Au reuşit să întrebe şi despre cei doi tipi obişnuiţi, dar moartea lui Carson Scott era întrebarea pe buzele tuturor.

Dar, conform tipăriturilor îngropate lângă computerul ei, Ava era concentrată pe găsirea lui Derrick Snyder.

Ea o căuta pe Jayne.

Mason voia să se dea cu capul de masă. Ava avea o treabă. Şi acea treabă era să îl găsească pe ucigaşul de pe pod. De ce o căuta pe sora ei sălbatică? Îi spusese de mai multe ori că era mai fericită şi mai sănătoasă când Jayne stătea departe. Dar acum încerca în mod deliberat să o aducă pe femeie înapoi în viaţa ei?

Poate că e doar curioasă.

Bineînţeles că e curioasă. E sora ei. Alunecă hârtiile cu ucigaşul de pe pod peste informaţiile despre Derrick Snyder. De ce nu-i spusese ce făcea? Îi era ruşine să-i spună? Ştiind că el nu ar fi de acord?

S-a ridicat şi s-a îndreptat spre fereastră, uitându-se la traficul de pe drumul aglomerat din spatele clădirii FBI. Cea mai mare parte a traficului venea de la aeroport. Vehiculele a mii de oameni care călătoreau treceau pe acolo, sau prieteni şi rude care făceau un gest de bunăvoinţă oferindu-le călătorilor să îi ducă cu maşina. Toţi aceşti oameni îşi vedeau de viaţa lor de zi cu zi în timp ce el stătea singur şi căuta un ucigaş.

Nu mai eşti singur.

Ava intrase într-o gaură imensă din viaţa lui de care nu-şi dăduse seama că există. Ştia că era un agent al naibii de bun, dar ce ştia despre ea personal? Colegii ei o plăceau. Asta era un plus. Îşi petrecuseră tone de ore în conversaţii de când se cunoscuseră. Îşi dezbrăcaseră sufletele unul altuia. El a crezut că ştie ce se întâmplă în capul ei, dar chiar ştia?

Deci ai găsit ceva ce ea nu ţi-a spus. Mare lucru.

Dar acest lucru nu era mic. Poate părea mic pentru un observator ocazional şi chiar normal că ea îşi căuta sora. Dar ei au vorbit despre Jayne. Au bătut în cuie subiectul până la moarte, iar el a încercat să o susţină în privinţa deciziei ei. Ea

fusese de acord să treacă peste asta. Şi acum putea vedea că nu o făcuse.

Asta îl îngrijora.

La naiba.

Ava era mai fericită când nu se gândea la Jayne. De ce îşi făcea asta? Şi de ce simţea nevoia să ascundă asta? Mason şi-a dat seama că era rănit de

această descoperire. *Nu are încredere în mine?* Îşi deschisese încrederea faţă de ea necondiţionat. Avea încredere în ea şi îi înţelegea dorinţa de a avea grijă de sora ei, aşa că de ce nu simţea că poate vorbi cu el despre Jayne? Poate că avea mai multe îndoieli cu privire la relaţia lor. Poate că se lupta cu vârsta lui...

„Iisuse Hristoase.”

„Ce?” a întrebat Zander în spatele lui.

„Aw, nimic. Vorbeam singur.” Mason s-a întors şi s-a uitat la agent. „Nu eşti căsătorit, nu?”

Zander a făcut o pauză şi s-a uitat în jos la tastatură. „Nu mai sunt.” „Prietenă?”

A schiţat un zâmbet pe jumătate, uitându-se înapoi la Mason. „Nu şi acum. Probleme cu Ava?”

În niciun caz Mason nu voia să-şi arunce nesiguranţele pe masă. „Doar în capul meu.”

Zander a dat din cap în cunoştinţă de cauză. „Asta o să te macine de fiecare dată.” S-a întors la ecranul computerului, lăsându-l pe Mason să se ocupe de enervantele sale îndoieli.

„Sunt un idiot”, a mormăit Mason către nimeni.

„Ai nevoie de o bere?” a întrebat Zander.

Mason a pufnit. „Da. Sau ceva mai tare. Ai aşa ceva pe aici?”

„Aş vrea eu. Poate mai târziu.”

„S-ar putea să te reţin în privinţa asta.”

Ava a păşit înapoi în cameră. „Am comparat înregistrările telefonului mobil al lui Joe Upton cu cele ale celorlalte două victime. Din nou, nimic nu se potriveşte. Dacă le-a sunat cineva, nu a sunat de la acelaşi număr de telefon. Sau nu le-a sunat pe mobil.”

„E-mail-ul lui Upton a ieşit şi el curat”, a adăugat Zander. „Mergând pe şansa că aceşti tipi au fost contactaţi de criminalul nostru, ce ne lipseşte?”

„Euzent părea destul de sigur că ar fi comunicat cumva cu ei”, a spus Mason. „Email, telefon mobil, fix. I-ar fi putut suna la serviciu. Ce zici de o cameră de chat? Ştiu că avem agenţi care trec prin reţelele lor sociale.”

„Am primit veşti de pe reţelele lor de socializare”, a spus Ava, scormonind prin hârtiile de lângă laptop, unde Mason îi găsise notiţele despre Derrick Snyder. A scos o pagină. „Aaron King nu avea practic nimic. O pagină veche de Facebook care nu mai fusese atinsă de şase luni. Carson Scott avea destul de multe lucruri, dar majoritatea erau gestionate de unul dintre angajaţii săi. Şi nici Aaron King, nici Joe Upton nu apar ca persoane de contact. Conturile private ale lui Scott nu prezintă nicio activitate ciudată care să-i fi atras atenţia investigatorului nostru.”

„Dar Joe Upton?”, a întrebat Mason.

Ava a zâmbit. „Exact ceea ce te-ai aştepta de la un fan solitar al science fiction-ului. Tot felul de profiluri şi discuţii pe fiecare site de science fiction de pe internet. Are un interes puternic pentru călătoriile spaţiale, atât reale, cât şi imaginare. Echipa de criminalişti încă cercetează hard disk-ul lui Joe, dar nu au găsit nimic care să semene cu un mesaj de tipul celui pe care îl căutăm.”

„Am văzut modele de nave spaţiale într-una dintre

camerele din casa lui”, a spus Mason, amintindu-şi de replicile din plastic *Star Wars* şi *Star Trek.* „O făceau să arate ca o cameră de adolescent. Am urmărit anuarele de la liceele lor?”

„Am sunat-o pe Laura King, fosta soţie a lui Aaron”, a spus Zander. „Sa gândit că ar putea avea anuarele în garajul ei. Asta ar fi mai rapid pentru noi să obţinem decât să trimitem pe cineva la Gladstone. Am trimis un agent la liceul din Vancouver al lui Carson Scott pentru a împrumuta copii, deoarece nu era prea departe. De obicei, bibliotecile păstrează copii ale tuturor anuarelor. Lasă-mă să mă duc să văd dacă s-a întors. Zander s-a împins de pe scaun şi a ieşit din cameră.

Ava bătea pe tastatură şi se încrunta la ecran. Mason a tras aer în piept, a întins mâna şi a glisat hârtiile de pe notiţele despre Derrick Snyder. Ea a aruncat o privire pe pagini şi a făcut o dublă privire. Ochii albaştri s-au uitat la el.

„Ce e asta?”, a întrebat el.

„Derrick Snyder. Tipul care ţi-a furat televizorul.”

„Ştiu asta. Dar de ce îl cauţi?”

„Vreau să ştiu unde este. Nu cred că Jayne este în siguranţă cu el.”

Mason s-a aşezat în scaunul lui şi s-a rostogolit lângă ea. I-a luat mâna şi a privit-o în ochi. „De ce acum? De ce îţi faci griji pentru sora ta acum?”

Ea a aşezat un deget pe una dintre pagini. „Uită-te la asta. Tipul ăsta e periculos. A fost acuzat de două ori de viol şi abuz. Nu e cineva cu care aş vrea ca Jayne să umble.”

Mason se uită la foaie. Ştia deja ce scria. „Încerci să îl găseşti ca să o convingi pe Jayne să îl părăsească. Ce vei face atunci? Unde o vei trimite?”

Ava s-a bâlbâit. „Nu ştiu. Vreau doar să ştiu că e în

siguranţă. Reporterul pe care l-am întâlnit aseară, Brody, mi-a spus că Snyder este mai rău decât neam dat seama la început.”

„Când l-ai văzut pe Brody?” Nervii lui Mason au vibrat.

„M-a vânat”, a spus Ava cu regret. „Cred că rutina mea este un pic previzibilă. S-a pus în calea mea după interviul nostru cu familia Upton.”

„Are un fel de a apărea când te aştepţi mai puţin. Cum am spus. Gumă pe pantof.”

„Oricum, avea nişte informaţii interesante despre Snyder, care este un bărbat de care nicio femeie nu ar trebui să se apropie. Cu apelul panicat de ieri de la Jayne, a fost o lovitură dublă în două zile. Mă întreb dacă nu cumva a cerut ajutor pentru a scăpa de Snyder, dar nu a vrut să recunoască.”

„Ai spus că era îngrijorată pentru Snyder.”

„Asta a fost ceea ce a spus. Dar acum mă întreb dacă ea nu a vrut să-mi spună adevărul. Că ea era cea care avea nevoie de ajutor.” Stresul îşi încreţi fruntea. „Am învăţat că nu pot lua ceea ce spune la propriu. Trebuie să citesc printre rânduri totul.”

„Atunci nu ştii niciodată ce să crezi.” Creierul lui Mason a pulsat la acest gând. Întotdeauna asculta subtextul în conversaţii, dar cum era să vorbeşti cu cineva care nu spunea *niciodată* ce voia să spună? S-a ridicat şi a tras-o pe Ava în braţe, inspirându-i parfumul părului şi al pielii. *Relaxare instantanee.* A simţit cum îi fuge durerea de cap şi cum i se relaxează muşchii. Ava s-a înmuiat în braţele lui şi i-a scăpat o mică respiraţie. Atingerea lui făcea acelaşi lucru pentru ea?

„Trebuia să-mi fi spus. Te-aş fi ajutat”, a şoptit el.

El era acolo să o ajute, să fie o stâncă pentru ea. Ea trebuia să înveţe că se poate baza pe el. Dar el ştia că ea nu

se sprijinise prea mult în trecut. O parte din bagajul ei era instinctul de a face totul singură. El îşi adusese propriul bagaj în relaţie. Nu erau prea multe, în principal sentimentul de neîncredere al unui detectiv. Şi nesiguranţa blestemată legată de diferenţa lor de vârstă.

Zander şi-a dres glasul. Ava a sărit, dar Mason i-a dat drumul încet. La naiba dacă avea de gând să se comporte ca şi cum ar fi făcut ceva greşit.

„Uite ce a fost lăsat pentru noi.” A ridicat patru anuare. „Ale lui Carson Scott.”

„Drăguţ”, a spus Ava. „Hai să aruncăm o privire.” A luat două cărţi şi ia dat una lui Mason. „Vezi dacă există un index în spate.”

Mason a luat cartea grea şi a răsfoit câteva pagini. „Nu are index.”

„Al meu are unul”, a spus Ava.

„Eu am unul cu index şi unul fără”, a spus Zander. „Mă întreb de ce nu au fost consecvenţi.”

„Consiliul elevilor în anul lui junior. Împreună cu clubul de dezbateri. Carson Scott a jucat şi baseball”, a anunţat Ava. „Asta deschide o mulţime de posibilităţi de a întâlni pe cineva din altă şcoală. Trebuie să verificăm interesele din trecut ale celorlalte victime.”

„Am impresia că urmărim fantome”, a afirmat Mason. „Nu ştiu dacă ar trebui să căutăm atât de departe în trecut.”

„Ei bine, avem o echipă care analizează ultimii cinci până la zece ani”, a spus Zander. „Este mai uşor din moment ce există atât de multe amprente digitale şi este mai simplu să facem referinţe încrucişate. Anii de dinainte sunt neclari. Anii în care oamenii nu introduceau fiecare pas pe care îl făceau în statusuri în spaţiul cibernetic.”

„Dar vacanţele?”, a întrebat Ava. „Ceea ce tocmai ai

spus m-a făcut să mă gândesc la companiile aeriene şi la sistemele lor extinse de rezervare. Poate că au călătorit cu toţii undeva în acelaşi timp. Jur că lista noastră de lucruri de investigat creşte vertiginos de fiecare dată când vorbim.”

Zander a dat din cap. „Eu aş începe căutările cu Joe Upton. Nu părea să meargă în prea multe locuri. Spre deosebire de Carson, care probabil zbura de cincizeci de ori pe an. Voi pune nişte roţi în mişcare.”

„Avem rapoarte cu privire la dovezile din casa Upton?” a întrebat Mason. A răsfoit paginile din anuar, simţindu-se depăşit în timp ce privea coafurile şi moda învechite. Jake ar fi fost un bebeluş când Carson Scott era în ultimul an. Fără index, scana numele de sub fiecare fotografie de grup şi de club pentru a-l găsi pe Scott.

„Lucrurile evidente. Urmele de dovezi vor dura mai mult. Sângele era al lui Joe Upton. Urmele de cauciuc nu au fost excluse ca aparţinând tipului de dubiţă pe care l-am văzut în filmarea de pe podul Fremont. Nu există niciun semn de intrare forţată.”

Mason a ridicat privirea. „Niciunul? Deci Joe a deschis uşa. Ori îl cunoştea, ori nu avea emoţii cu privire la cine era la uşa lui.”

„Sau uşa era descuiată şi tipul a intrat direct”, a adăugat Ava. „Poate că este genul de comunitate în care nimeni nu îşi încuie uşa.”

„Astea mai există?” Mason nu credea.

„O sun pe Laura King să întreb de anuarele lui Aaron”, a spus Zander, atingând ecranul telefonului.

„Ceva?” Ava s-a uitat la anuarul din mâna lui Mason cu o privire curioasă.

„Acesta este din ultimul său an şi trebuie să citesc toate numele cu fotografiile. Până acum l-am găsit la baseball şi

tenis, iar aici e poza lui din ultimul an.” El a răsucit cartea astfel încât ea să poată vedea.

Ea a zâmbit. „Nu s-a schimbat prea mult de-a lungul anilor. Uită-te la zâmbetul ăla larg. Ar fi trebuit să ştie că va fi politician.”

Mason a fost de acord.

„O să scot fotografiile din apartamentul lui”, a afirmat Ava, derulând pe laptop. „Se pare că avea o mulţime de trofee sportive. Mai mult decât baseball şi tenis.”

„Laura, te pun pe speaker”, a spus Zander. „Agentul special Ava McLane şi detectivul Mason Callahan sunt în cameră cu mine. Poţi să repeţi ce mi-ai spus?”

„Ei bine, tot ce am spus a fost că am găsit anuarele de liceu ale lui Aaron în garaj”, a venit vocea feminină zgâriată prin difuzorul telefonului lui Zander. „Şi am menţionat că a păstrat o mulţime de lucruri din liceu, cum ar fi modelele sale.”

„Ce fel de modele?” Zander a întrebat.

„Rachetele lui. A făcut parte din clubul rachetelor tot liceul. Asta voiai să ştii?”

Mason a răsfoit anuarul din mâinile lui, căutând cluburile. „A existat un club de rachete în al tău, Ava? Eu nu văd niciunul.”

„Eu nu am niciunul listat în index”, a spus Zander. „Dar dacă nu a fost o chestie de şcoală? Ar putea fi în afara şcolii. Cred că liceul meu avea un club neoficial de rachete. Ceva condus de unul dintre profesorii de ştiinţe după ore. Asta sună ca ceva ce Joe Upton ar fi făcut în liceu, nu? A fost un fan al călătoriilor spaţiale.”

„Cred că asta făcea Aaron”, a spus Laura. „Chestia de după şcoală. Nu – mi prea amintesc.”

„Stai. Cât timp aţi fost voi doi căsătoriţi?” a întrebat Ava.

„Paisprezece ani. Am început să ne întâlnim în liceu.”

Ava a schimbat un zâmbet complice cu Mason şi Zander. „Perfect”, a şoptit ea. Mason a fost de acord – cineva care îl cunoscuse pe Aaron pe atunci.

„Cum era Aaron în liceu?” a întrebat Zander. „Era unul dintre cei destepti? Sau un sportiv? Cum ti-l aminteşti?”

„Umm. Niciuna din cele de mai sus?” a spus Laura prin difuzoare. „Întotdeauna am crezut că a fost un tip puţin sălbatic în timpul şcolii – genul pe care am încercat să-l evit. Dar am avut un curs împreună în ultimul an şi am descoperit că nu era chiar aşa.”

„Poate că s-a schimbat”, a sugerat Mason. „Poate că s-a maturizat puţin şi şi-a dat seama că viaţa nu înseamnă petrecere, petrecere, petrecere.” *Joe Upton s-a schimbat în timpul liceului. Aaron a făcut la fel?*

„Cred că da. E greu de spus. Nu i-am acordat prea multă atenţie până atunci.”

„Pot să vin să iau anuarele în seara asta?” A întrebat Zander. „Nu m-ar deranja să văd ce mai e în cutia aia din perioada liceului.”

Laura a fost de acord, iar Zander a încheiat convorbirea.

„E bine. S-ar putea să-şi amintească ceva ce i s-a întâmplat la şcoală”, a spus Ava. „Părinţii lui Joe au spus că s-a schimbat. Poate că ceva i-a afectat pe toţi trei bărbaţii.”

„Încă mă întreb dacă criminalul nostru a terminat. Nu am mai avut un cadavru nou de două zile. Vor mai fi şi altele?” a întrebat Zander. „Sau ar fi trebuit să ne dăm seama ce se întâmplă doar de la aceşti trei?”

Urechile lui Mason s-au ciulit. „Crezi că vrea ca noi să rezolvăm crimele? Crezi că vrea să îl demascăm?”

Zander a ridicat din umeri. „Nu ştiu dacă să-l expunem,

dar a vrut ca aceşti oameni să fie pedepsiţi public pentru ceva. Presupun că vrea să spargem acel cod şi să-l dezvăluim.”

„Nu ne oprim până nu-l doborâm”, a promis Mason.

$$$

Telefonul Avei a bâzâit pe noptieră şi nu a recunoscut numărul. *Jayne?*

„Ava, sunt Michael Brody.”

Ea a expirat, dezamăgirea şi uşurarea trecând simultan prin ea. Îi lăsase reporterului numărul ei personal. „Ai găsit deja ceva?”

„Am un angajat al unui magazin de proximitate care îl cunoaşte pe Derrick şi spune că a fost în magazinul lui în această după-amiază. El susţine că Derrick apare uneori de două ori pe zi, de obicei cumpărând ţigări sau alcool. Şi a avut aceeaşi femeie cu el de mai multe ori.”

„Jayne jura mereu că s-a lăsat de fumat.” Ava a scuturat din cap. De ce era supărată pe sora ei pentru că fuma, când ea lua droguri şi se agăţa de un tip care era cunoscut pentru faptul că bătea femeile? Jayne fuma ţigări pe furiş încă din şcoala generală. „Unde e magazinul?” Ea a tastat adresa în computerul ei în timp ce el vorbea şi a studiat locaţia pe o hartă. „Southeast Portland?”

„Da. Nu e cel mai grozav cartier. Şi o să-ţi spun că sursa mea spune că a pierdut şirul femeilor cu care vine Derrick. Se pare că îi place să le arate feţele noi.”

„Minunat. Sună ca un adevărat romantic. Dar ştiam deja asta, nu?”

„Trebuie să scape de tipul ăsta”, a spus Michael. „Ai

nevoie de ajutor?” „Lucrez pentru FBI şi mă întâlnesc cu un detectiv OSP. Aş vrea să cred că am ceva resurse”, a spus Ava. A încheiat convorbirea şi şi-a apăsat palmele pe tâmple.

Pe cine păcălesc? Puşcaşii marini nu au putut să o convingă pe Jayne să îşi schimbe calea.

„Probleme?” a întrebat Mason, păşind în dormitor. Ea şi -a coborât mâinile şi i-a zâmbit. „O presupunere.”

El s-a aşezat pe pat lângă ea, luându-i uşor computerul din poală şi aşezându-l pe podea. Se uitase peste rapoartele cu urmele de la casa lui Carson Scott. Munca ei nu era niciodată terminată şi, slavă Domnului, Mason avea o slujbă care urma aceleaşi reguli. Lucrul în pat nu era neobişnuit. Pierderea bruscă a laptopului ei o sperie, dar apoi se relaxă. Trebuia să îl pună deoparte mai des.

„Ce s-a întâmplat?”, a întrebat el.

Ea i-a explicat telefonul primit de la Brody.

„Nu e nimic de făcut în seara asta. Poate poţi să treci pe la magazinul ăla mâine, candva.

„Ştiu. Dar nevoia de a mă grăbi acolo chiar în clipa asta mi-a întunecat creierul. E aproape ca un reflex. Jayne face ceva; eu reacţionez. Cel puţin nu mai e ca înainte. Când eram copii, jur că optzeci la sută din viaţă mi-o petreceam reacţionând la ceva ce ea stârnea. O parte din mine a crezut întotdeauna că, dacă aş putea să o pun pe calea cea bună, se va descurca singură cu restul.”

„Cum a funcţionat asta pentru tine în trecut?”

„O rată de succes de zero la sută.”

„Dar tu încă speri.”

„Trebuie să sper. Dar asta e tot ce-mi permit să fac. Nu pot lăsa să-mi influenţeze viaţa de zi cu zi.” Zâmbetul ei părea artificial. *De câte ori am rostit această frază?*

Se va sătura Mason să mă vadă cum mă zbat?

„Care este cel mai rău lucru pe care Jayne l-a făcut în viaţa ta?” Mason s-a rezemat de tetieră şi i-a înfăşurat un braţ în jurul umerilor, îndrumând-o să se cuibărească înspre el. Ea s-a mutat pe pieptul lui solid şi a simţit căldura lui răspândindu-se prin ea. Dorinţa lui de a auzi despre sora ei a făcut-o să-şi umfle gâtul de recunoştinţă. Rareori îşi împărtăşea trecutul cu colegii de muncă sau cu cunoscuţii. O mică parte din ea era îngrozită să vorbească despre gaura neagră care îi măcina inima. Mason nu părea să se supere.

„Pe când eram în liceu, aveam reputaţia elevului bun. Mă concentram pe şcoală şi pe slujba mea. Îmi plăceau consiliul elevilor şi cluburile care purtau cu ele o reputaţie de tocilari. Jayne era o elevă mediocră şi nu se implica în nicio activitate şcolară. Era concentrată doar pe cercul ei de prieteni şi pe urmărirea băieţilor.”

„Şi tu aveai acelaşi cerc de prieteni?”

„Lui Jayne nu-i plăcea să-şi împartă prietenii. Ceea ce era în regulă cu mine. Era atrasă de dramă, ceea ce am văzut că atrăgea o altă specie de fete. De obicei, în ele exista o latură crudă. Mi-am ales prietenii cu grijă. Trebuiau să fie suficient de puternice pentru a vedea prin manipularea lui Jayne.”

„Pun pariu că ura asta”, a observat Mason.

Ava a râs. „Oh, da. Iar o fată care nu pica în plasă devenea victima dispreţului lui Jayne. 'Nu-ţi place de mine? Ei bine, trebuie să fii proastă' era esenţa raţionamentului ei.”

„Ştiu câţiva adulţi care încă mai gândesc asa”, a afirmat Mason. „Dacă nu te laşi păcălit de prostiile lor, atunci eşti distrus şi nu merită să te asociezi cu ei.”

„Odată, în primul nostru an, am început să primesc o atenţie ciudată din partea a doi băieţi din ultimul an. Chestii ciudate. Cum ar fi priviri lungi şi mişcări sugestive cu limba

când treceau pe lângă mine pe hol.”

„Oh, rahat. Nu vreau să ştiu unde duce asta”, a mormăit Mason.

Ava nu s-a oprit. „Într-o zi, unul dintre ei s-a oprit în spatele meu în timp ce eram la dulapul meu. Şi-a sprijinit mâna de perete şi s-a aplecat aproape, şoptindu-mi la ureche nişte tâmpenii sexuale urâte despre ce i-ar plăcea să îi fac.”

„L-ai lovit cu cotul în burtă?” Mason s-a mişcat pe pat, povestea ei agitându-l.

Ava auzea vocea băiatului şi îi mirosea respiraţia ca şi cum tocmai se întâmplase. Cafeneaua servise tacos la prânz în acea zi. „M-am întors şi l-am împins. El m-a făcut târfă şi curvă şi a plecat. Îmi amintesc că tremuram, privindu-l cum pleca cu furia radiind în jurul lui.”

„A crezut că eşti Jayne?”

„Nu.” Ava a făcut o pauză, simţindu-şi gura uscată. A luat o înghiţitură din ceaşca de cafea decofeinizată rece de pe noptiera ei. „Când s-a întâmplat din nou în aceeaşi zi cu un alt tip, l-am întrebat de ce îmi cere să i-o sug. Mi-a spus că un prieten de-al lui pretindea că eu aş face-o. La fel cum făcusem pentru prietenul respectiv, pentru că îmi plăcea.

„I-am spus că nu i-am făcut niciodată o felaţie acelui tip. M-a întrebat dacă sunt Ava McLane.” Ea a tresărit. „Atunci m-a lovit. Jayne era într-un ciclu 'îmbrăţişează gloria de a fi o geamănă'. Îşi purta părul ca al meu şi se îmbrăca ca mine. Se pare că a decis să folosească numele meu când venea vorba de a le-o suge băieţilor după şcoală.”

„Sfinte Hristoase. A recunoscut?”

Ava a dat din cap.

„Ce i-ai spus?”

„Am explodat şi am făcut-o să plângă.”

„A ajutat la ceva?”

Ea a zâmbit, ştiind că el încerca să uşureze momentul. „La fel de bine cum crezi tu că a făcut.”

„Unde era mama ta în perioada asta?”

„Lucra cu normă întreagă şi nu avea energia necesară pentru a se ocupa de Jayne. De obicei, ascundeam de ea majoritatea comportamentelor lui Jayne. Rareori am turnat-o.”

„Deja flirta cu pericolul”, a subliniat Mason. „Cine ştie de ce erau capabili unii dintre tipii ăia mai în vârstă?”

„Nu puteam vedea asta atunci. Douăzeci la douăzeci retrospectiv, ştii tu.”

El şi-a strâns braţul în jurul umerilor ei şi nu a mai spus nimic. Ava era recunoscătoare pentru reţinerea lui în analiza lui Jayne. Fostul ei din Los Angeles îi ţinuse frecvent predici despre Jayne, deşi Jayne locuia la aproape o mie de kilometri depărtare şi rareori îşi băga nasul în treburile Avei. O parte din ea îşi dorea acele zile în care fusese o distanţă fizică mai mare între ele două. Mutarea în Portland fusese o idee cam nebunească în urmă cu cinci ani. Ca de obicei, sperase că Jayne se schimbase, dar aşteptările ei se spulberaseră.

„Mă bucur că te-ai mutat în Portland, agent special McLane”, a spus el aproape de urechea ei.

Ava a închis ochii şi a lăsat toate gândurile să i se scurgă din creier, cu excepţia sentimentelor faţă de bărbatul de lângă ea. Atingerea lui i-a calmat instantaneu nervii zdruncinaţi.

„Şi eu. Vrei să-ţi arăt cât de bucuroasă sunt?” Ea a trecut degetele curioase pe pieptul lui.

„Mai mult decât crezi.”

Capitolul 20

Troy s-a oprit pentru a reflecta asupra dilemei sale.

Vocea ei alimentase masa din creierul lui? Sau masa venise mai întâi? Îi auzise prima dată vocea în acea zi violentă în care totul s-a schimbat. Tumoarea fusese deja prezentă? Fusese o sămânţă mică, care aştepta hrana potrivită pentru a creşte? Vocea ei a devenit mai puternică şi mai distinctă de-a lungul anilor. Dar se intensificase în ultimele douăsprezece luni, împreună cu problemele sale de vedere şi durerile de cap.

Îi favorizase ea tumoarea?

A încercat să se concentreze pe trotuarul de sub picioarele lui. Era aproape opt dimineaţa şi mergea de o oră, cercetând cartierul în care ieri îi pierduse urma lui Rick. Îl aştepta răbdător pe Rick să iasă dintr-un magazin de delicatese când şi-a dat seama că trecuse prea mult timp. În cele din urmă a intrat.

Niciun Rick.

Am fost reperat?

Funcţionarul din spatele tejghelei îi indicase intrarea de livrare de lângă toalete. Susţinuse că nu observase dacă Rick plecase prin acea intrare. Femeia din capul lui Troy plânsese de frustrare.

Suntem atât de aproape, a plâns ea.

Troy îşi repetase promisiunea de a-i îndeplini obiectivele. *Nu te-am dezamăgit încă.*

A simţit-o alunecând în tăcere spre un colţ al minţii sale, unde nu o putea auzi, lăsându-l gol şi singur. Nu făcea asta ca să-l pedepsească; dispărea când era zdrobită şi supărată. El dorea să o facă fericită. Când s-a gândit prima dată la planul său de a-i răzbuna moartea, ea a plâns de bucurie, iar el şi-a dat seama că fericirea ei însemna totul pentru el. Când ea era fericită, el se simţea puternic şi împăcat.

Prea mulţi ani din viaţa lui se scurseseră într-o ceaţă

neclară. Trecuse de
la o slujbă la alta şi de la o femeie la alta, căutând ceva care să distrugă pata de pe conştiinţa lui. Într-o noapte s-a uitat şocat la Carson Scott la ştiri. Vechiul său prieten făcuse ceva din el. Troy urmărise cariera lui Carson, urmărind-o pe ascuns de la distantă, întrebându-se dacă omul era atât de mulţumit de viata lui pe cât părea. Carson începuse într-o funcţie de consilier municipal şi urcase în mod constant pe scara politică, ajungând pe prima pagină a ziarelor când candidase pentru Congres. La început, Troy nu fusese în stare să creadă că o persoană cu putregai în suflet ca Carson putea ajunge la asemenea înălţimi.

Carson câştigase alegerile pentru Congres, iar Troy o auzise plângând toată noaptea, un ecou al propriei lui confuzii cu privire la răsplata lui Carson pentru trecutul lui rânced. A fost prima dată când a auzit-o atât de clar. Înainte, auzise şoapte blânde, indescifrabile, dar ştiuse imediat cine le rostise.

În noaptea aceea, Troy a decis să caute şi să găsească restul grupului lor. Îl văzuse pe Aaron chinuindu-se într-o slujbă chinuitoare, în timp ce căsnicia lui se prăbuşea încet. Într-o seară, Troy îl urmărise pe Aaron în timp ce se cupla cu o colegă de serviciu; furia îl cuprinsese pe Troy când îi privea pe cei doi singuri. Avusese câteva momente de frică intensă, temându-se că Aaron îi va face rău femeii. În schimb, Aaron îşi luase plăcerea şi se dusese acasă într-o ameţeală fericită, trecând pe lângă Troy în timp ce îngenunchea în spatele unui gard viu.

Fosta soţie a lui Aaron, Laura, părea o femeie bună. Troy o studiase îndeaproape pentru a vedea dacă suferise fizic în relaţie, dar cea mai mare parte a durerii părea să fie mentală şi emoţională. Troy fusese încântat să o vadă că îşi revine în

fire şi îi cere lui Aaron să plece.

Joe Upton se ascunsese în casa lui din acea noapte. Viaţa îi dăduse omului o mână grea şi Joe suferise pe măsură, spre deosebire de Carson şi Aaron. Joe se îngrăşase şi se retrăsese, lumea lui nefiind mult mai mare decât casa şi televizorul său.

Rick a fost cel mai greu de localizat. El a fost liderul de la început. Cel care a răsturnat dominoul care a declanşat reacţia rapidă în lanţ la care au luat parte cu toţii. Dar Rick a fost esenţa incidentului. Fără acţiunile lui principale, nimic din acea zi nu s-ar fi întâmplat. El era cheia.

Acum, vederea lui făcea ca furia lui Troy să ardă. Rick fusese scânteia şi apoi stârnise flăcările pentru a implica restul grupului lor. Dacă cineva merita să sufere pentru ce i se întâmplase lui Colleen, acela era Rick. Se potrivea ca el să fie ultima victimă.

Ar fi continuat ca cinci adolescenţi normali dacă Rick nu ar fi insistat atât de mult. Acnee, scoală, sport şi fete. O viaţă normală de adolescent care ar fi dus la o lume normală de bărbat.

Nu ar fi avut o masă de cancer crescând în capul lui dacă Rick şi-ar fi păstrat cumpătul.

Era sigur de acest fapt.

Troy găsise o duzină de articole care predicau acelaşi mesaj. O viaţă sănătoasă şi o stare mentală sănătoasă creau un corp sănătos. Creierul lui se înmugurise din cauza vinovăţiei şi a viziunilor din ziua în care Colleen murise. Dacă ar fi putut să se întoarcă în timp şi să-i oprească pe ceilalţi băieţi.

E prea târziu.

Acceptase că nu putea schimba ceea ce se întâmplase. Dar încă îşi dorea şi adesea visa că ar fi putut. În visele sale,

a făcut un pas înainte, fără să se teamă de ceilalţi băieţi, şi le-a spus să se oprească. A apucat-o pe Colleen şi a scos-o din strânsoarea lui Rick înainte ca răul să înceapă. În această realitate alternativă, ea plângea şi îi mulţumea.

În visele lui, el a făcut ceea ce trebuia.

De ce nu am salvat-o atunci?

La început a crezut că îi bântuie casa. Când a început să-i audă clar vocea, se plimba prin camere, strigând-o să se arate. În public, urmărea reacţiile oamenilor, presupunând că şi ei o puteau auzi. Dar nimeni nu a tresărit. Nimeni nu a întrebat: „Cine plânge?”

Doar el o putea auzi.

Singurul lucru bun pe care îl făcuse în viaţa lui fusese să-şi pună în aplicare planul de a o răzbuna.

Un singur om a mai rămas.

A încremenit, o femeie atrăgându-i atenţia. Părea să aibă aceeaşi haină pe care o văzuse purtând-o ieri prietenul lui Rick. Părul ei negru părea să aibă lungimea potrivită şi acelaşi stil. A mers mai repede, încercând să o vadă mai de aproape. S-a oprit la o stradă şi s-a uitat în ambele sensuri, arătându-şi profilul, şi a început să traverseze.

Ea este.

I s-a întors stomacul pe dos. Ceva la ea îi era ciudat de familiar, în afară de privirile pe care i le aruncase ieri. Ieri fusese concentrat pe Rick. Abia aruncase o privire spre femeie. S-a oprit pe aceeaşi stradă, traficul făcând imposibilă traversarea. I-a privit braţele legănându-se în lateral şi şoldurile legănându-se cu încredere. O străfulgerare rece de groază i-a atins inima.

Colleen?

Rick a ieşit de la o uşă şi a intrat în calea femeii, apucând-o de braţ şi trăgând-o să se oprească. Femeia făcu

un pas înapoi, încercând să-şi smulgă braţul din strânsoarea bărbatului. Rick s-a aplecat aproape de faţa ei, gura lui mişcându-se cu cuvinte furioase pe care Troy nu le putea auzi.

Faţa speriată a femeii se întoarse pentru o clipă în direcţia lui Troy.

Este Colleen.

Rick se mişcă pe trotuar, trăgând femeia după el, picioarele ei împiedicându-se să ţină pasul cu paşii lui rapizi. Troy o urma, hotărât să nu-l piardă din nou pe Rick. A intrat într-un jogging lent pentru a reduce distanţa dintre el şi cuplul care se certa.

Nu o poate răni din nou.

Capitolul 21

„Am încercat să o sun pe Ava, dar telefonul ei a intrat în căsuţa vocală”, a spus Zander.

Apelul lui Zander a fost al doilea eveniment care l-a trezit pe Mason duminică dimineaţa. Prima dată, Ava îl trezise trezindu-se devreme şi îmbrăcându-se, promiţându-i că se va întoarce la timp pentru un brunch duminical târziu la restaurantul lor preferat de pe malul râului.

Mason s-a uitat la ceasul de pe noptiera lui. „Probabil că e în maşina ei.

Avea de gând să petreacă câteva ore la birou în dimineaţa asta şi apoi să facă un comision. Ce s-a întâmplat?” El a căscat în tăcere şi şi-a frecat somnul de pe ochi. Lângă el, Bingo revendicase partea de pat a Avei, punându-şi chiar

capul pe perna ei.

„Am ridicat anuarele lui Aaron King aseară. Fosta lui soţie avea dreptate. Păstrase tot felul de amintiri din liceu într-o cutie. M-a făcut să-mi pară rău pentru tipul ăsta în timp ce scotoceam prin ele.”

„Îţi pare rău? Cum aşa?”

„Părea un tip care mergea undeva pe atunci, dar visele lui nu s-au împlinit niciodată. Se pare că avea speranţe pentru o carieră profesionistă în baseball.”

„Nu toţi am avut”, mormăi Mason. „Dar majoritatea dintre noi ştim mai bine şi mergem mai departe.”

„Fosta lui soţie a spus că era amărât din cauza asta. Se pare că avea ceva probleme cu depresia.”

„Din cauza unui vis pierdut de fotbal profesionist?”

„Ea a spus că a fost o parte din ea. El părea să aibă luni bune şi rele. A spus că s-a măritat cu el pentru că a văzut un tip bun. Iar atunci când el nu mai era tipul ăla bun, ea credea că are suficientă putere pentru a-l aduce înapoi. Cred că uneori a funcţionat, dar ea s-a săturat de suişuri şi coborâşuri.”

„Cine o poate învinovăţi? A simţit nevoia să vă justifice de ce a intentat divorţ?”

„Un pic. Încă proaspătă, cred”, a spus Zander.

„Dă-i timp. A fost un moment în care am simţit că trebuie să explic tuturor de ce eu şi Robin ne-am despărţit. După un timp, mi-am dat seama că oamenii nu vor o explicaţie lungă.”

Zander tăcu o clipă, iar Mason se gândi la scurta lor conversaţie de ieri despre starea lui civilă. „Nu mai sunt”, spusese bărbatul. *Care este povestea lui Zander?*

„Ai găsit ceva în anuare?” întrebă Mason, umplând tăcerea.

„Nu în anuare, dar Aaron a păstrat o grămadă de amintiri despre interesul său pentru rachete. Se pare că făcea parte dintr-un club informal de rachete şi participa la tabere şi convenţii. Erau pliante vechi şi fotografii de la o jumătate de duzină de evenimente diferite. Trebuie să fi fost destul de pasionat de asta. Când am întrebat-o pe Laura ce-şi aminteşte despre acele zile, mi-a spus că el a renunţat la asta înainte să înceapă să se întâlnească şi că a fost surprinsă să vadă că avea atât de multe amintiri, pentru că nu vorbea niciodată despre asta.”

Un clopoţel a început să bată în spatele creierului lui Mason. *Ne apropiem.* „Dacă mă suni duminică dimineaţa devreme, trebuie să crezi că e important.” S-a ridicat şi şi-a ridicat picioarele din pat în încercarea de a gândi mai clar. Bingo s-a strecurat în locul cald pe care îl lăsase liber, capul lui blănos băgându-se sub pătură.

Zander a făcut o pauză. „Ştiu. După ce am vizitat-o pe Laura King, am cercetat dovezile pe care le-am recuperat de la locuinţa lui Joe Upton. Erau trei duzini de rachete mici într-o cutie de depozitare.”

„Crezi că e o coincidenţă că aveau acelaşi interes?”

„Nu ştiu”, a spus Zander încet. „Dar este singura coincidenţă de până acum. Mi-a atras atenţia.”

Mason îl auzi acoperind un căscat. „Cât de târziu ai stat treaz noaptea trecută?”

„Te referi la dimineaţa asta? Cred că am dormit trei ore. Nu am simţit că mi-a lipsit somnul până acum o oră. Ştii cum este în acest moment.”

Mason ştia. Somnul nu conta când se apropia de un răspuns în timpul unei investigaţii. Când începea să simtă că piesele se asează la locul lor şi făcând conexiuni. Dorinţa de a găsi răspunsuri îl împingea să continue să caute, iar odihna

părea neimportantă.

„Ştiu.” Mason era complet treaz, creierul lui accelerând pe diferite căi. La ce trebuiau să se uite mai atent? „Cred că ar trebui să ne întoarcem la locuinţa lui Carson Scott. Sau altfel să vorbim cu părinţii lui. Poate că ei au lucrurile lui din liceu şi putem vedea dacă există ceva în comun cu ceilalţi băieţi. Tu le-ai făcut interviul iniţial, nu?”

„Da, am fost la ei acasă de două ori după ce l-am găsit, dar nu am vorbit cu ei despre zilele de liceu ale lui Carson. Îi voi contacta în această dimineaţă şi voi încerca să ii văd astăzi.

„Bun. Mi-a mai scăpat ceva în timp ce dormeam?” a întrebat Mason.

„Sunt nişte rapoarte cu urme de dovezi din apartamentul lui Aaron King în e-mail-ul tău. Le-am scanat, dar nu m-am uitat cu atenţie. Poate vei observa ceva. Cred că teoria noastră că ucigaşul nostru nu a călcat niciodată în acel apartament sau în cel al lui Carson Scott este încă corectă. Pun pariu că dovezile din casa lui Joe Upton vor fi modul în care îl vom găsi.”

„De acord. De aceea avem de trei ori mai mulţi oameni pentru asta.”

„Există vreo veste despre sora Avei?”

Mason se întrebă cât de multe împărtăşise Ava cu Zander. „Comisionul pe care îl face este să urmărească o pistă. Ştii că sora ei a intrat în casa noastră, nu?”

„Da, mi-a spus asta. Personal, nu ştiu de ce continuă să încerce să-şi ajute sora geamănă. Femeia clar nu vrea ajutor.”

„Predici corului. Dar e sora ei geamănă. Există o legătură pe care nu o putem înţelege. Pentru sănătatea mintală a Avei, ea trebuie să meargă pe o linie subţire care

oferă ajutor, dar nu permite obiceiurile periculoase şi dependenţele lui Jayne. Este un act de echilibristică nebunesc.”

„Ce crede ea că va face sora ei în continuare?”

Mason a suspinat. „La naiba dacă ştiu. Într-o lume perfectă, Jayne va intra la dezintoxicare, va primi consiliere psihologică continuă şi va merge pe calea cea dreaptă. Dar în lumea reală, bănuiesc că nu se va întâmpla nimic din toate astea.”

Dar el ştia că Ava nu putea renunţa niciodată complet la sora ei, iar datoria lui era să fie alături de ea.

$$$

Ava îi flutură din nou casieriţei poza lui Jayne. „N-aţi văzut-o niciodată? Unul dintre voi a spus că da.”

„Ei bine, nu am fost eu”, a răbufnit funcţionara. „Mai sunt două persoane care fac treaba asta. De ce naiba nu ai întrebat de numele persoanei care a spus- o?” Şi-a spart guma, nefiind intimidată de întrebările Avei. Femeia de vreo cincizeci de ani trebuia să aibă un caracter dur dacă era dispusă să lucreze singură la casa de marcat din acest cartier. Pe ecusonul ei vechi şi uzat scria DOT.

„Îţi faci turele singură?” a întrebat Ava, scanând magazinul gol. „Asta nu te face nervoasă?”

Dot şi-a fixat ochii furioşi asupra ei. „De obicei, oamenii care mă întreabă asta cercetează locul pentru a-l jefui.” Şi-a dus mâna dreaptă la un raft de sub tejghea. „Trebuie să sun la poliţie?”

Ava şi-a ridicat mâinile şi s-a dat înapoi. „Presupun că nu

m-ai crede dacă ţi-aş spune că fac parte din forţele de ordine.” Insigna, cartea de identitate şi arma se aflau în poşeta ei, pe umăr. Nu era cel mai convenabil loc pentru ele, dar era duminică şi ea nu era la datorie. Nu-şi folosea niciodată poziţia pentru a influenţa situaţii personale. De obicei.

Dot a înclinat capul şi i-a aruncat o privire de nu-mi pasă. „Ştii de câte ori am auzit asta? Arăt eu proastă?”

Ava credea că Dot părea foarte vicleană. Şi perfect capabilă să scoată o puşcă de sub tejghea. Ea îşi ţinea mâinile la vedere. „Nu, de fapt admir o femeie care îndrăzneşte să îşi asume o astfel de sarcină. Mă bucur să văd că nu accepţi

r? prostii de la oameni.”

Dot nu s-a topit în mulţumiri efuzive. A ridicat o sprânceană la Ava. „Cumperi ceva?”

„Ah, sigur.” Ava s-a uitat în jur şi a zărit tejgheaua cu cafea. „Voi lua o ceaşcă de cafea.” Şi-a coborât mâinile şi s-a îndreptat spre tejghea, ţinând un ochi pe funcţionar.

„O ceaşcă de cafea”, a mimat Dot. „Asta e tot ce vrea cineva în zilele noastre. Apoi o umplu cu o jumătate de duzină de creme. Nenorocita de ceaşcă şi capacul costă mai mult decât cafeaua. Adaugă şi frişca şi te plătesc ca să o bei.”

Ava s-a oprit. „Mie îmi place neagră. Şi o să cumpăr o…” Se uită la cutia de gogoşi cu aspect dur*. Ugh.* „Voi cumpăra banana”, a spus ea, arătând spre o banană cu aspect trist.

Dot s-a încruntat.

Nu voi câştiga aici. Ava a luat o ceaşcă şi a ţinut-o sub gura de scurgere a carafei de cafea şi a apăsat pe pompă. Cafeaua a pulverizat şi i-a stropit cămaşa albă. „Rahat!” Şi-a tras poşeta de pe umăr şi a aşezat-o pe tejghea, căutând în ea şerveţelele cu detergent de urgenţă pe care le ţinea la

îndemână exact pentru această situaţie. Şi-a tras cămaşa de pe piept, tamponând petele maronii.

Acum Dot zâmbea.

Şerveţelul nu a reuşit să îndepărteze toată culoarea. Renunţând, Ava a îndepărtat excesul de cafea de pe mâini şi a aruncat şerveţelul la gunoi. Şi-a ţinut ceaşca sub cealaltă carafă şi a apăsat cu grijă butonul. Un jet constant de cafea i-a umplut ceaşca*. Doamne.*

„Opreşte-te!”

Ava se întoarse în mijlocul turnării pentru a vedea o femeie împiedicându-se de intrare. Un bărbat îi ţinuse uşa deschisă, apoi o împinsese când trecuse pe lângă el. Inima Avei se opri.

Jayne?

Sora ei îşi tăiase şi îşi vopsise părul. Ava nu o mai văzuse pe Jayne brunetă de când se mutase la Portland. Avea cearcăne sub ochi şi răni pe faţă pe care încercase să le acopere cu machiaj ieftin. Claviculele îi scoteau în evidenţă fosa adâncă de sub gât. Ava nu-şi văzuse niciodată sora atât de slabă.

„Jayne?” Îşi lăsă cana jos şi făcu un pas în direcţia surorii ei.

La unison, Jayne şi bărbatul s-au întors spre ea. Ava s-a uitat la bărbat. *Acesta trebuie să fie Derrick Snyder.* Văzuse diverse poze cu el, dar nu l-ar fi recunoscut pe bărbat. Avea părul lung şi răvăşit, cu o barbă şi o mustaţă noi, pe care ea presupunea că şi le lăsase pentru a-şi ascunde identitatea. Sau pur şi simplu nu avusese posibilitatea să le radă. Era înalt şi subţire, cu ochii întunecaţi, furioşi, şi se înălţa asupra lui Jayne ca şi cum ar fi fost stăpânul ei.

Jayne o zări pe sora ei. „Ava!”

Derrick a apucat-o de braţ când Jayne a păşit în calea ei

şi a tras-o înapoi. Frica i-a străfulgerat faţa lui Jayne. Jayne s-a uitat înapoi la Derrick şi s-a ofilit; bărbia i-a căzut la piept, iar umerii i s-au lăsat în jos.

Ava era furioasă. Nimeni nu o bruscase pe sora ei.

„Jayne”, a spus ea din nou. „Eşti bine?” A făcut un pas precaut mai aproape, întâlnind privirea lui Derrick. I-a văzut înţelegerea pe faţă.

„E sora ta?”, i-a spus el lui Jayne, cu privirea încă la Ava. „Obişnuiai să arăţi atât de bine?” Un rânjet i-a încreţit buzele.

Jayne a întâlnit privirea Avei. Derrick o lovise pe Jayne direct în inimă. Întotdeauna fusese un motiv de mândrie pentru Jayne să o întreacă pe sora ei la capitolul înfăţişare. Ava lăsase competiţia să se rostogolească pe spatele ei, ştiind că orice încercare de a-şi întrece sora în stil ar fi fost luată ca o provocare. Ava prefera să nu alimenteze competiţia constantă care părea să existe în capul lui Jayne.

Dar durerea din ochii surorii ei o înţepa. Viaţa grea îşi pusese amprenta asupra pielii, părului şi greutăţii lui Jayne. Ava simţea durere în piept şi îi venea s-o apuce pe sora ei şi s-o bage în pat pentru o lună, în timp ce o hrănea forţat cu o dietă sănătoasă.

Jayne scăpă privirea Avei. *Ştia cât de rău arată.*

Jayne nu recunoştea niciodată înfrângerea. Dar înfrângerea strălucea clar pe faţa ei. Ava voia să-l omoare pe Derrick Snyder pentru că o trăsese pe Jayne la nivelul lui scăzut. Îi distrusese toată coloana vertebrală şi determinarea. Ava a făcut un pas înapoi, întinzându-şi mâna după poşeta de pe tejgheaua de cafea.

„Nu mişca, Fibbee!”

Ava a îngheţat la vederea cuţitului care i-a apărut în mână la gâtul surorii ei. A apucat-o de păr pe Jayne,

trăgându-i capul sus de umărul lui, expunând întinderea lungă şi albă de piele.

Vânătăile îi punctau gâtul. Vânătăi cât vârful unui deget. Privirea lui Jayne a rămas pe podea.

Ştie că pot vedea ce i-a făcut.

„Aşa e”, a spus Derrick. „Ştiu cu ce te ocupi. Jayne nu tace despre sora ei şmecheră nici în ruptul capului. Nu-ţi atinge geanta şi ţine-ţi mâinile la vedere, dacă nu vrei să vezi cum sângele roşu şi drăguţ curge pe gâtul gemenei tale.” S-a uitat la Dot din spatele tejghelei. „Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine. Lasă-mă să-ţi văd mâinile.

Ava a privit-o pe Dot ridicându-şi încet mâinile, privind de la Ava la Jayne, înţelegând situaţia. *A declanşat ea întâi alarma?* Ava a ascultat sirenele în timp ce trecea în modul ei de negociere a ostaticilor.

„Nu ai făcut încă nimic ilegal, Derrick. Să nu începem cu rănirea lui Jayne.” Ea nu a menţionat mandatele sale restante. *Să-l facă să creadă că nu e prea târziu.*

„Taci din gură.” El a început să o tragă pe Jayne înapoi spre uşă, plănuind în mod clar să plece cu sora ei.

Ava stătea nemişcată, nevrând să-l antagonizeze pe bărbatul furios. Dacă voia ca Jayne să plece cu el, probabil că nu avea de gând să o rănească mai mult decât o făcuse deja. O umbră a apărut în faţa uşii de sticlă şi un bărbat cu o şapcă de baseball s-a împins înăuntru.

„Rick!” a răcnit el, năpustindu-se asupra lui Derrick.

Derrick s-a întors, cu teroarea pe faţă, şi a împins-o pe Jayne spre bărbat. Jayne s-a izbit de pieptul bărbatului, împiedicându-se de propriile picioare. Cu o agilitate la care Ava nu se aşteptase, Derrick s-a învârtit şi a fugit spre partea din spate a magazinului, trântind o uşă pe care scria DOAR PENTRU ANGAJAŢI.

Ava a alergat cinci paşi şi a apucat-o pe Jayne de talie din spate pentru a o ajuta să-şi păstreze echilibrul. Jayne i-a plesnit mâinile, ţipând să îi dea drumul şi lovind cu picioarele în spate. Nu s-a uitat peste umăr la Ava; toată concentrarea ei era pe bărbatul mare din faţa ei. Tocul ascuţit al lui Jayne a prins tibia Avei, făcând-o să vadă stele, iar ea i-a dat drumul. Jayne s-a repezit după Derrick, strigându-i să se oprească şi lăsând-o pe Ava în urma ei.

Ava şi-a privit sora împiedicându-se şi izbindu-se de uşa din spate. Ea a reuşit să treacă şi a dispărut, strigătele ei cu numele lui Derrick răsunând în magazin.

Nu se putea mişca. Jayne o abandonase din nou în urmărirea unui bărbat şi a drogurilor. Ava avea lacrimi în ochi. S-a întors să se uite la bărbatul mare care dăduse buzna pe uşa din faţă şi o salvase pe sora ei de cuţitul lui Derrick.

„Mulţumesc”, a spus ea. „Nu cred că-ţi dai seama...” A tras de timp.

Bărbatul se holba la ea, cu gura deschisă de şoc. Îi putea vedea albul ochilor umbriţi.

Părea să aibă cam vârsta ei, dar privirea lui uimită semăna cu cea a unui copil de doisprezece ani. *E simplu?* „Eşti bine?”, a întrebat ea încet. A făcut un pas în spate, amintindu-şi că poşeta cu arma ei era încă lângă cafea.

Înţelegerea i-a fulgerat pe chip şi bucuria i-a umplut ochii. „Colleen”, a spus el cu un zâmbet. S-a îndreptat spre ea ca şi cum ar fi vrut să o îmbrăţişeze.

Pumnul lui s-a izbit de maxilarul ei şi luminile din cameră au explodat. Când întunericul a cuprins-o, Ava a ştiut că era în pericol.

Capitolul 22

Lui Mason i s-a făcut rău la stomac şi a strâns din dinţi la gustul de bilă din fundul gâtului. Bliţul luminilor de la maşinile poliţiei din Portland din faţa magazinului de rahat îi pulsa în creier. A pus un picior în faţa celuilalt în timp ce traversa amorţit strada blocată spre magazin. Şi-a arătat insigna poliţistului de la banda de poliţie şi a semnat registrul de la locul crimei.

Asta nu se întâmplă.

Ava este bine.

Dar gaura goală, dureroasă, din piept îi spunea că ceva nu era în regulă. Totul începuse cu o oră în urmă, când încercase să o sune, întrebându-se cât avea de gând să întârzie în acea dimineaţă. Apelul intrase în căsuţa vocală. Aşteptase douăzeci de minute şi încercase din nou. Voice-mail. A păşit în curtea din spate pentru a arunca mingea de tenis pentru Bingo de câteva zeci de ori. Şi a sunat din nou. Apoi a deschis aplicaţia de pe telefon pentru a-i localiza locaţia.

Ei bine, aplicaţia a urmărit locaţia telefonului ei mobil.

A arătat că telefonul ei era în sud-estul Portlandului. Ignorase semnalele de avertizare din creier, ştiind că magazinul pe care Ava plănuise să-l viziteze se afla în Southeast. Era pe cale să afle ce exista la adresa respectivă când îl sunase Zander.

Poliţia din Portland răspunsese la un incident în Southeast Portland, iar poşeta cu actele de identitate, arma de foc şi telefonul mobil ale Avei fuseseră găsite la faţa locului. Un martor a spus că Ava fusese lovită în cap şi răpită.

Creierul lui Mason încetinise pentru a procesa faptele în timp ce Zander îi vorbea la ureche. Mental, îşi adunase toate

emoţiile şi le vârâse într-un dulap, lătrându-i întrebări lui Zander în timp ce îşi lua cheile şi se urca în maşină. Avea nevoie să se concentreze.

Drumul prin oraş îi luase o veşnicie.

Mason păşi pe uşa magazinului şi îi zări pe Ray şi pe Zander vorbind cu mai mulţi ofiţeri de poliţie din Portland şi cu o femeie mai în vârstă în blugi. Grupul s-a întors şi s-a holbat la el când s-a apropiat. Ray l-a bătut pe umăr când s-a alăturat grupului, iar Zander i-a dat din cap. Ray locuia mai aproape de locaţie. El fusese primul pe care îl sunase Mason când a închis telefonul cu Zander.

„Ce naiba s-a întâmplat?" a întrebat Mason grupul.

Femeia mai în vârstă a pufnit. „Tu trebuie să fii prietenul. Credeam că eşti mai tânăr."

Mason a văzut roşu. Vederea lui s-a mărit pe ecusonul ei. „Dot", a spus el printre dinţii strânşi. „Te rog frumos să-mi repeţi ce le-ai spus acestor domni."

Ea s-a uitat la ceilalţi poliţişti. „Femeia a spus că face parte din forţele de ordine, dar nu am crezut-o. Clienţii îmi spun asta tot timpul, iar după aceea am urmărit-o ca un şoim. Mă face să mă simt inconfortabil când oamenii mă întreabă dacă sunt singura care lucrează în magazin."

Mason a dat din cap. *Treci la treabă.*

„Aşa cum le-am spus tipilor ăstora. Nu am recunoscut poza unei femei pe care mi-a arătat-o. Şi ea îşi lua o ceaşcă de cafea şi presupun că era pe cale să plece când cuplul acela a intrat pe uşă. L-am mai servit înainte. E un măgar. Cumpără ţigări. Întotdeauna vrea patru cutii de chibrituri. De câte chibritu ri e nevoie ca să fumezi un pachet?" Ea dădu din cap dezgustată. „Oricum, a scos un cuţit asupra femeii care venise cu el şi îi spunea agentului FBI să stea deoparte când un alt tip a intrat urlând pe uşă. Primul tip a fugit şi femeia

lui a fugit în fugă după el, lăsându-l pe agentul tău şi pe al doilea tip uitându-se unul la celălalt. Mă gândesc că totul s-a terminat, dar apoi el o loveşte în faţă şi ea cade ca o cărămidă. A aruncat-o peste umăr şi a plecat. Atunci v-am sunat."

„L-ai văzut plecând?"

Dot a scuturat din cap. „Nu am ieşit din magazin după ce a plecat. Tremuram ca o frunză."

„Video?" Mason l-a întrebat pe Zander.

Zander a dat din cap. „Da. Tocmai ne pregăteam să aruncăm o privire."

„Nimeni din cartier nu l-a văzut plecând? Avea un corp aruncat pe umăr. Nu a ieşit nimeni în evidenţă?" a întrebat Mason, scanând feţele.

„Avem oameni care fac cercetări", a spus unul dintre sergenţii poliţiei din Portland. „Dar dacă s-ar fi ferit pe partea laterală a magazinului spre spate, există alei şi scurtături între toate casele şi afacerile. Ar fi putut evita majoritatea ochilor. Încă cercetăm zona şi batem la uşi."

„Iisuse Hristoase." Mason şi-a şters fruntea.

„O vom găsi, Mase", a afirmat Ray. „Ea e dură. Va trebui să fie pe fază pentru a scăpa nevătămat de Ava."

„Am pornit înregistrarea video", a spus un detectiv în civil de la uşa din spatele camerei. „Nu e loc decât pentru câţiva aici în spate."

Zander a arătat spre Mason, Ray, Dot şi sergent. „Noi primii."

Unul dintre poliţişti a început să vorbească, dar Zander l-a întrerupt. „Cea care lipseşte este agentul." A condus grupul în spate, iar Mason l-a urmat, privirea fiindu-i momentan surprinsă de o geantă familiară în mâinile unui tehnician de probe. „Aşteaptă." S-a oprit şi a întins mâna

după geantă. Femeia a dat înapoi, ţinând geanta departe de atingerea lui.

„Dovezi, domnule”, a spus ea politicos.

Mason a încremenit, holbându-se la geanta neagră a Avei. Ray i-a pus o mână pe umăr şi l-a propulsat înainte. „Mai târziu. Nu e nimic acolo de care să ai nevoie.”

El a urmat grupul. *Nimic de care să am nevoie?* Degetele lui trebuiau să o atingă pe Ava; dacă nu o puteau atinge pe femeia lui, atunci trebuiau să atingă ceva de-al ei. Simţea că nu o mai poate prinde, iar el trebuia să se agaţe de *ceva* pentru a o ţine în siguranţă.

De parcă atingerea genţii ei îl va împiedica să-i facă rău?

Dacă bărbatul ăla mai făcea ceva să o rănească...

Dureri înţepătoare îi străbăteau stomacul şi îi venea să stranguleze pe cineva. În loc de asta, a stat liniştit la rând, în timp ce creierul îi striga după întoarcerea lui Ava. A simţit privirea lui Ray asupra lui. S-a uitat la partenerul său, urând compasiunea din ochii lui. „Sunt bine”, a mormăit el.

„Părea că ai de gând să-l dobori pe bietul tehnician şi să-i furi geanta”, a spus Ray. „Nu te condamn. Mi-aş fi pierdut minţile dacă ceva se întâmpla cu Jill. Aş fi gata să omor pe cineva.”

„Nu promit că nu o voi face”, a spus Mason. S-au înghesuit într-un birou microscopic din magazie. „Birou” era un cuvânt generos. Era un birou, un scaun, un milion de foi de hârtie neorganizate şi un computer vechi. Mason se holba la ecran.

Se derula un film alb-negru, mut şi granulat. Mason privea cum Ava intra, vorbea cu funcţionarul, îşi stropea cămaşa cu cafea şi încerca să o cureţe. În mintea lui o auzea înjurând mizeria. Jayne şi Derrick Snyder au intrat. Unghiul camerei arăta ceafa Avei în timp ce se uita la cei doi, dar

Mason îi putea citi şocul în înclinarea capului şi umerii înţepeniţi. Jayne îşi vopsise părul, a observat el. Nu mai era blond platinat. Jayne începuse să se repeadă spre Ava când Derrick a tras-o înapoi şi i-a pus cuţitul la gât.

Snyder trebuie să fi fost îngrijorat că Ava îl va aresta. Mason a privit cu faţa de piatră cum Snyder o folosea pe Jayne drept scut pentru a începe să iasă din magazin. *Laş.* Un bărbat mare a intrat şi Mason a observat că Snyder aproape a făcut pe el la vederea tipului mare. Atât Snyder, cât şi Jayne au luat- o la fugă de parcă l-ar fi văzut pe diavolul în persoană.

Lui Mason i s-a uscat gura când a văzut-o pe Ava prăbuşindu-se ca şi cum oasele i s-ar fi dizolvat brusc. Văzând cum cineva o loveşte ... .

„Poţi să îngheţi pe cadrul celui de-al doilea tip când intră pe uşă?” a întrebat Mason. Lumina de afară fusese cea mai bună, arătând pentru scurt timp faţa bărbatului sub şapcă. Detectivul a dat înapoi înregistrarea video, iar Mason a văzut-o pe Ava revenind în picioare din poziţia ei prăbuşită pe podea. Detectivul a oprit filmarea.

Mason a făcut un pas înainte, uitându-se atent. Imaginea era prea granuloasă pentru a putea distinge vreo trăsătură. Sistemul magazinului trebuie să fi fost instalat în anii '80 sau '90 şi încă folosea casete video reale pentru supraveghere. Fără îndoială, caseta la care se uitau fusese înregistrată la nesfârşit. „Dă înapoi câteva cadre”, a cerut Mason.

Bărbatul de pe ecran a făcut un pas înapoi pe uşă şi a privit într-o parte, oferindu-le privitorilor o imagine granulată a profilului său.

„Stop.” Cu inima bătându-i în urechi, Mason s-a holbat la ecran, întrebându-se dacă vede lucruri. S-a uitat la Ray şi Zander. „Vi se pare cunoscut?”

Zander părea bolnav. „E tipul din videoclipul cu Fremont Bridge.” S-a întors şi a ieşit din cameră.

„Cel care atârnă pe margine”, a şoptit Ray.

Salut, Ucigaşul Podului.

Mason nu putea să respire în timp ce anxietatea lui pentru Ava ieşea din grafice.

***

Troy a bătut pavajul. Reuşise. Colleen era în siguranţă.

I se dăduse o a doua şansă. Se afla în locul potrivit la momentul potrivit şi toată karma lui bună fusese brusc răscumpărată. Planul său iniţial de a căuta răscumpărarea pentru rolul său în moartea lui Colleen fusese cel corect. Ziua de azi dovedise asta.

De ce altceva ar fi fost adusă Colleen înapoi pentru ca el să o salveze? De zeci de ani îşi dorea să se poată întoarce în timp. Cineva îl ascultase.

Dar mai avea o ultimă problemă de rezolvat. Rick trebuia să fie pedepsit pentru rolul său. Toţi trebuiau să facă sacrificiul pentru ceea ce făcuseră. Rick nu avea voie să scape.

O cărase pe Colleen până la dubiţa lui de pe alee şi o dusese înapoi l a el acasă. Îi displăcuse să o închidă în camera *aceea,* dar era încă inconştientă şi ştia că va fi în siguranţă. Cu Rick încă pe stradă, Troy nu voia să-şi asume niciun risc.

De ce erau două Colleen?

Îşi scoase gândul din minte: una trebuia să fie falsă. O văzuse pe Colleen cea falsă mergând ţipând după Rick spre spatele camerei, iar când se uitase la cealaltă femeie care

stătea în faţa lui, faţa ei fusese luminată ca a unui înger. Ca şi cum un reflector uriaş ar fi strălucit asupra ei, evidenţiind-o ca fiind recompensa lui. Colleen îi zâmbise, iar el îi auzise vocea joasă în cap, întrebându-l dacă era în regulă. Dar apoi ceva pe faţa lui o speriase. Probabil că şi-a amintit că el fusese de faţă când ea murise prima dată.

Lovirea ei îl duruse pe el la fel de mult ca pe ea. Dar a oprit-o cu o fracţiune de secundă înainte să fugă. Nu o putea lăsa să scape. Trebuia să o protejeze, să-i arate tot ce făcuse pentru ea. Era important ca ea să ştie că el nu o abandonase aşa cum făcuseră ceilalţi. Se străduise mult să facă totul bine. Doar pentru ea.

Oare salvarea ei îl va salva pe el? Ar putea ea să inverseze masa ucigaşă din creierul lui?

Nu. Asta e pedeapsa ta.

Fiecare avea preţul lui de plătit. N-ar fi fost atât de îndrăzneţ încât să ceară ca sentinţa lui să fie uşurată. A scanat cartierul. Undeva în apropiere, Rick se ascundea. Îl putea simţi.

În trecut, o spionase pe adevărata Colleen timp de trei zile înainte de aşi face curaj să-i vorbească dincolo de „Mai mulţi cartofi, vă rog”. Colleen era fata de vis care lucra în bucătărie şi îi făcea pe toţi băieţii să saliveze. Se zvonea că avea douăzeci şi doi de ani. O femeie pentru un tânăr de şaptesprezece ani ca el, dar nu atât de mult mai în vârstă încât să fie de neatins.

„Am auzit că s-a culcat cu trei băieţi diferiţi din tabără anul trecut”, şopti Rick când îl prinse pe Troy uitându-se un pic prea mult la pata de sos pe care Colleen o vărsase pe tricoul ei. „Nu o deranjează să o facă cu tipi mai tineri, atâta timp cât echipamentul este potrivit.”

„Prostii”, mormăi Troy, uitându-se la întinderea de piele proaspătă de sub gâtul ei. Rick inventa rahaturi. Întotdeauna o făcea. Acum, că îl prinsese pe Troy privindu-i pieptul, nu se mai lăsa.

„Jur pe Dumnezeu”, a spus Rick solemn. „Nu glumesc în legătură cu sexul.”

Nu, tu doar minţi cu dinţii.

Dinţii din faţă ai lui Rick se suprapuneau foarte mult şi părea că are un singur dinte uriaş în faţă. Ieşea între buze chiar şi atunci când avea gura închisă. Troy a găsit-o destul de deranjantă şi şi-a imaginat că şi fetele au făcut la fel. Rick pretindea că îşi va pune aparat dentar în acea vară, dar majoritatea copiilor pe care îi cunoştea Troy aveau aparat dentar încă din şcoala generală. Se gândea că Rick era genul care pur şi simplu minţea în legătură cu majoritatea lucrurilor. Mai ales lucrurile despre care credea că îl fac să arate mai bine.

„Ea merge şi înoată la râu după cină în majoritatea serilor. Am văzut-o. Are un bikini micuţ pe care jur că-l scoate dacă se întoarce prea repede”, a spus Rick lângă urechea lui Troy.

Troy a furat o privire la pieptul lui Colleen. Nu era uriaş, dar forma era drăguţă. Cum ar fi arătat fără tricou? „La râu?”

Rick minţea din nou?

„Luni evitam prelegerea stupidă de fizică a bătrânului Thornton şi am văzut-o plecând prin pădure. Am urmat-o. Şi omule, a meritat.”

Rick a scos un sunet care l-a făcut pe Troy să înghită.

„Marţi a făcut acelaşi lucru. A înotat şi apoi s-a întins la soare şi a citit 77 5 5 5 V 5
o vreme. Nimeni altcineva nu merge cu ea. Ar trebui să vii cu mine în seara asta.”

Troy voia să vadă. În mintea lui putea deja să-i vadă picioarele lungi şi netede şi fundul rotund. Trebuia să fie sexy în costum de baie. Sau în afara costumului de baie. „O să vedem. Ar trebui să fim în sala de lectură după cină în seara asta.”

„Nu e ca şi cum ar lua rola. Ce ne vor face? Ne vor da afară din tabără? Nu e şcoală. Nu va intra în dosarul nostru permanent. Trebuie să te relaxezi.”

Rick avea dreptate.

Uneori Troy lua lucrurile prea în serios. Ce rău putea să iasă din faptul că o privea pe Colleen înotând? „Bine. Ar fi bine să fie la fel de bine cum spui tu.”

„Oh, e mai bine.”

Troy s-a frecat la ochi; amintirea acelei veri de dinaintea ultimului an de liceu îi rămăsese permanent întipărită în creier. Îi schimbase viaţa. Dar într-un mod pe care nimeni nu-l putea şti.

Rick îşi reparase dinţii. Fusese unul dintre primele lucruri pe care Troy le observase ieri, când se apropiase suficient pe stradă. Nu minţise în legătură cu aparatul dentar. Şi nu minţise nici despre cât de bine arăta Colleen în costum de baie. Dar, după spusele lui Colleen, poveştile despre cum se culca ea cu adolescenţi nu erau adevărate. Ea susţinuse că era virgină. Rick o numise mincinoasă.

Troy se holbase la noua Colleen în timp ce zăcea inconştientă la el acasă. Îmbătrânise. Nu aşa făcuseră toţi? Avea riduri mici lângă ochi şi părul era mai scurt. Dar pielea ei avea încă acel luciu. Cea care îl făcuse să vrea să o atingă pur şi simplu în urmă cu cincisprezece ani. Azi îi atinsese obrazul, desenându- i un deget de-a lungul pometţilor. Genele ei au fluturat şi el şi-a tras mâna înapoi. Ea nu se trezise. Aşteptase o vreme, sperând că o va face, dar nu voia să lase

să treacă prea mult timp pentru ca Rick şi falsa Colleen să se ascundă.

A cotit pe o alee, grăbindu-şi pasul în timp ce privirea lui studia umbrele. De data asta era înarmat. Nu mai folosise pistolul până atunci. Îl arătase doar celor trei victime ale sale şi spera că asta era tot ce trebuia să facă pentru Rick. Dar Rick avea un sentiment de disperare în jurul lui. Părea genul care să riposteze sau să fugă. Mirosea a frică şi avea privirea umbrită a unui om vânat.

Era vânat. Rick trebuie să fi ştiut că Troy îl căuta. Numele celorlalţi trei bărbaţi apăruseră la ştiri împreună cu o descriere vagă a ucigaşului de pe pod. Dacă Rick *nu trăise* sub o piatră, trebuia să ştie că el era următorul pe listă. Troy se opri, rânjind la gândul său. După cum arătau lucrurile, Rick trăise sub o stâncă. Era nespălat şi duhnea a droguri. Arăta sălbatic.

Bun. Rick merita să sufere pentru agonia pe care i-o provocase lui Colleen. Aşteaptă până când va fi în mâinile lui Troy. Plănuia să-l facă să treacă prin toate suferinţele şi umilinţele pe care le îndurase Colleen. Şi Colleen putea să privească. Colleen cea care vorbise în capul lui îl ghidase cu blândeţe prin celelalte răpiri şi înscenări. Dar acum era disponibilă în persoană.

L-ar fi iubit pentru că i-a făcut să plătească.

Rămase încremenit, uitându-se la o magazie mică din curtea împrejmuită cu sârmă ghimpată a unei case. Şopronul dădea spre alee, la vreo 15 metr i de casă. *Dacă aş fi în locul lui Rick. . .*

Păşind în linişte, Troy s-a apropiat de magazie. Aplecându-se peste gardul scund, a pus o ureche pe peretele magaziei. Înăuntru a putut auzi un plâns liniştit. Un bărbat a şuierat o comandă, prea joasă pentru ca Troy să o înţeleagă,

şi plânsul s-a oprit.

El s-a dat înapoi şi a zâmbit. Îşi parcase dubiţa la mai puţin de o jumătate de stradă distanţă şi se aflau la şase străzi bune de magazin. Conducând prin zonă, văzuse semnele activităţii poliţiei şi păstrase distanţa.

Scoţându-şi pistolul din buzunarul interior al hainei, a ridicat zăvorul de la poarta gardului şi a păşit în curte.

Trebuia să fie uşor.

Capitolul 23

Umărul stâng şi partea superioară a braţului Avei erau în flăcări. A încercat să îşi mişte capul pentru a se uita la braţ, crezând că cineva o înţepase cu un vătrai înroşit, dar maxilarul i-a ţipat când şi-a întors capul înspre podeaua dură. Covorul aspru i-a zgâriat obrazul, iar ea şi-a forţat ochii să se deschidă. O fâşie îngustă de gri se afla chiar dincolo de nasul ei.

Bandă adezivă pe covor.

Era la academie. Pleoapele i-au căzut. Cred că a fost lovită mai tare decât îşi dădea seama la cursul de luptă corp la corp. Trebuia să se ridice. Dacă unul dintre instructorii ei o găsea prăbuşită pe podeaua căminului?

Trage-ţi fundul în sus!

Braţele ei nu se mişcau. A încercat din nou şi şi-a dat seama că mâinile 5 5 5 5
îi erau prinse la spate. Ochii i s-au deschis brusc.

Nu era Quantico.

Da, era bandă adezivă care acoperea găurile din covorul

de lângă locul unde zăcea, dar aceasta nu era una dintre camerele de la cămin. S-a rostogolit pe partea dreaptă şi a strigat când falca ei a atins din nou covorul.

El te-a lovit.

Bărbatul înalt din magazin care îi speriase pe Jayne şi pe prietenul ei. La început, păruse atât de fericit să o vadă pe Ava, dar apoi… îi lovise maxilarul cu o lovitură care încă îi răsuna în minte.

Cât timp am fost inconştientă?

Îşi răsuci gâtul, căutând o fereastră sau un ceas, dar nu găsi niciuna. Camera în care se afla avea o izolaţie groasă, genul pe care o vezi pe rolă care arată ca o vată de zahăr, căptuşind pereţii. A clătinat din cap şi s-a uitat în sus. Era şi pe tavan. Dacă existau ferestre, acestea fuseseră acoperite. Podeaua era o mochetă industrială aspră, într-o nuanţă inegală de maro. Mai multe locuri fuseseră reparate cu bandă adezivă. A zărit conturul unei uşi care fusese, de asemenea, acoperită de puful roz. Cineva nu a vrut ca vreun sunet să iasă din cameră.

Mason. *Ştie că am dispărut?* Rahat. Ar fi înnebunit de îngrijorare. Fără îndoială că încercase să o sune de o jumătate de duzină de ori şi alertase poliţia şi FBI-ul. Dacă cineva avea să se străduiască să afle unde se află ea, el era omul potrivit. Chipul lui puternic îi apărea în minte, iar ea îşi trăgea curajul din jumătatea ei mai bună. El ştia cum să o susţină atunci când avea probleme. Ca acum.

Nu erau permise pămpălăii.

A tresărit, observând că podeaua era uşor umedă. O măturică mare şi trei găleţi stăteau lângă uşă. Adulmecând, a simţit un miros stins de curăţător de pin. Şi de sânge.

Trezită, a clătinat din cap, scanând din nou camera, căutând sursa mirosului de fier ruginit. S-a chinuit să se

concentreze pe podeaua din faţa nasului ei, încercând să vadă dacă erau pete de sânge în culoarea închisă.

Cineva curăţase sânge. O mulţime de sânge.

Durerea de la braţul răsucit o făcu să-şi lase capul pe podeaua rece şi umedă. *Gândeşte-te, McLane. Cum ai de gând să ieşi?*

A pipăit cu degetul legăturile de la încheieturile mâinilor ei. Frânghie. Legată foarte strâns. Dar picioarele nu-i erau legate. S-a rostogolit pe partea dreaptă şi a dat o lovitură uşoară cu picioarele pentru a se ridica într-o poziţie aşezată. Ameţeala a cuprins-o, dar a dispărut încet. Şi-a încrucişat picioarele ca şi cum ar fi stat într-o clasă de grădiniţă şi şi-a studiat din nou împrejurimile.

De ce o adusese el aici? La naiba, de ce o luase de la început? Cu siguranţă funcţionara irascibilă chemase poliţia. Presupunând că nu-i făcuse rău funcţionarei după ce o lovise pe Ava. Iar Jayne şi Derrick trebuiau să ştie că i se întâmplase ceva*. Dacă nu cumva nu se mai opreau din fugit.* Îi ignoră, preferând să se bazeze pe funcţionară, care, spera ea, rămăsese în picioare pentru a da alarma.

La naiba cu tine, Jayne.

Evident, bărbatul înalt îi urmărea pe Jayne şi Derrick. Ava nu ştia ce făcuseră ei ca să-l înfurie, dar presupunea că avea de-a face cu droguri sau bani. Iar ea era prinsă la mijloc.

Atâta timp cât nu crede că eu sunt Jayne.

La naiba. Spera că nu observase asemănarea dintre ele şi nu se hotărâse să o ţină ostatică pentru a obţine ceea ce voia de la Jayne şi Derrick. Ava ştia că Jayne şi-ar fi vândut geamăna pentru a-şi salva fundul. Jayne spusese că cineva îl urmărea pe Derrick. Fără îndoială, cetăţeanul integru cu care trăia sora ei avea oameni supăraţi pe el tot timpul.

Ava închise ochii şi respiră adânc, căutând calmul.

Câteva minute cu răpitorul ei şi ar fi trebuit să fie capabilă să vorbească pentru a scăpa. Fusese antrenată să negocieze cu răpitorii; cu siguranţă putea să aplice o parte din acele cunoştinţe în timp ce stătea de partea cealaltă.

Îşi aduse aminte de apelul rugător al lui Jayne, când o implorase pe Ava să le găsească ei şi lui Derrick o casă sigură. Fără îndoială, ea ştia că acest bărbat era furios.

Dar Jayne a spus că Derrick susţinea că ucigaşul de pe pod era pe
urmele lui.

Ava a deschis ochii, adrenalina pompând prin ea.

De ce l-ar fi căutat ucigaşul de pe pod pe Derrick? Doar dacă nu era următorul...

A scanat mental cazierul lui Derrick Snyder, pe care îl studiase după ce amprentele lui fuseseră comparate cu cele găsite în casa lui Mason. *E cu un an mai în vârstă decât mine.* S-a uitat, comparând vârsta lui cu a ei şi a lui Jayne.

Vârsta lui se potrivea cu cea a celorlalte victime.

Arestări în McMinnville, Tualatin, Newberg, Yamhill. Avea arestări locale care datează de peste un deceniu.

S-a străduit să-şi amintească cea mai veche arestare de pe cazierul lui.

Douăzeci de ani. Departamentul de Poliţie Wilsonville, pentru furt.

Era în zona locală de mult timp. Ca şi celelalte victime.

Respiraţia i se accelerase. Era Derrick Snyder următoarea ţintă a ucigaşului de pe pod? Dar el o luase pe Ava în schimb? Mici luminiţe au început să clipească în creierul ei. Se holba la covorul urât, frica ei făcând ca petele de sânge să dispară şi să reapară.

Stătea în bârlogul criminalului?

„Bănuiesc că casa va avea un subsol unde îşi face

treaba, sau o anexă substanţială pe proprietate pentru a-i ţine pe aceşti oameni ”.

Ea a început să tremure.

$$$

Mason a stat deoparte şi a ascultat cum poliţistul a întrebat politicos un proprietar de afacere dacă are camere de supraveghere instalate care să arate o vedere a străzii. Gândurile îi zburau în zeci de direcţii diferite în timp ce încerca să se concentreze asupra conversaţiei din faţa lui.

De ce a luat-o ucigaşul de pe pod pe Ava? Ştie el că ea este unul dintre anchetatorii cazului? Ce îi va face?

S-a luptat să nu-şi lase în minte imaginea Ava cu un ştreang în jurul gâtului şi încheieturile bine bandajate. Nu reuşea.

„La naiba!”

Poliţistul şi proprietarul afacerii s-au întors să se uite la el.

„Nu contează”, a mormăit el, îndepărtându-se pentru a se sprijini de peretele de cărămidă al afacerii. Şi-a pus mâinile pe genunchi, s-a aplecat şi a încercat să-şi încetinească respiraţia, holbându-se la trotuarul murdar. Pantofii lui Ray s-au mutat în raza lui vizuală. Mason nu şi-a ridicat privirea. Îşi muşca buza, dorindu-şi ca greaţa din stomac să dispară. Gustul de cupru al sângelui şi al morţii i-a umplut gura. A scuipat.

„O s-o găsim”, a spus Ray. „Mai avem douăzeci de poliţişti de la poliţia din Portland şi toţi agenţii FBI disponibili care se îndreaptă încoace. Atacă asta frontal.”

„Aşa şi trebuie.” *Şi dacă ajungem prea târziu?*

„Nu cred că ştia că e agent”, a spus Ray. „Ascultând ce a spus Dot despre schimbul de replici dintre Ava şi infractor, nu a avut timp să îi spună cine este.”

„Dar de ce ea? De ce ar lua brusc o femeie? Nu înţeleg. Şi au trecut peste *două ore?”*

„O vom găsi”, a repetat Ray.

„Du-te dracului”, mormăi Mason. Voia să lovească pe cineva şi dacă Ray continua să i se pună în faţă, chiar dacă Mason ştia că avea intenţii bune, el urma să fie victima. Ray a făcut o jumătate de pas înapoi.

„Îmi pare rău”, mormăi Mason.

„Am înţeles”, a spus Ray. „Aş fi vrut să lovesc pe toată lumea la vedere, fără să-mi pese cine a fost. Aş vrea doar ca cineva să simtă aceeaşi durere ca mine şi să presupun că asta mă va face să mă simt mai bine.

Mason a dat din cap, evitând privirea lui Ray. Îşi îndreptă spatele. Nu -i făcea niciun bine Avei având o petrecere de compătimire. Păliţistul s-a uitat în jur şi a clătinat din cap. Proprietarul afacerii nu avea o cameră. Puţine locuri din cartier aveau. Era o problemă financiară. Avuseseră noroc că magazinul avea ceva.

„Hei, Callahan!” a strigat Zander de peste drum. S-a uitat în ambele părţi şi a traversat în fugă, cu faţa plină de speranţă.

„Ce s-a întâmplat?” a întrebat Mason. Prudenţa îi stăpânea entuziasmul.

„Telefonul din geantă al Avei a sunat acum un minut. Era sora ei, voia să ştie dacă Ava e bine. I-am notat numărul şi i-am spus că o vei suna imediat, deoarece telefonul era în procesare.” I-a înmânat lui Mason o bucată de hârtie şi Mason a format numărul, stresul făcându-i degetele să

tremure.

„Alo?” răspunse o voce înaltă.

„Jayne? Sunt Mason Callahan, prietenul... Avei. Ne-am cunoscut la spital.”

„Unde este?” a implorat Jayne. „De ce nu răspunde la telefon?”

„Cine a fost în magazin cu tine?” A întrebat Mason. „Am văzut filmarea tine şi Derrick Snyder fugind de un alt tip.”

„Nu ştiu! El l-a luat pe Derrick! Ne ascundeam şi el ne-a găsit. Eu am scăpat, dar el l-a ameninţat cu arma pe Derrick şi l-a obligat să meargă cu el!”

Muşchii lui Mason se contractară. *Îl vrea pe Derrick? Este pe lista criminalului?* „Unde eşti?”

Jayne a făcut o pauză. „De ce?”

Mason a vrut să o scuture. „Cel care l-a luat pe Derrick o are şi pe sora ta. A luat-o după ce aţi plecat voi. Trebuie să îl găsim şi tu eşti ultima persoană care l-a văzut. *Unde eşti? ”*

„Cum mă poţi ajuta?”

„Ava nu ţi-a spus că sunt de la poliţia statului Oregon?”

„Nu. Ea nu-mi spune niciodată nimic.”

Mason a închis ochii. „Sunt încă la magazinul unde a înhăţat-o pe Ava. Avem zeci de poliţişti şi agenţi FBI care îl caută pe acest om. *Tu ai fost ultima persoană care l-a văzut. Unde l-a înhăţat pe Derrick? ”*

„Fără poliţie”, a şoptit Jayne. „Nu putem avea încredere în ei. Nu ştiam că eşti poliţist. De ce ar ascunde asta de mine? Îl vor aresta pe Derrick dacă îl vor găsi.

„Nu-l pot aresta dacă e mort!” Vorbea cu un zid de cărămidă. „O are pe sora ta şi credem că a ucis deja alţi trei tipi. Tu ne poţi ajuta să-l găsim.”

Sughiţurile umede răsunau prin telefon. „Nu ştiu ce să fac.”

Mason a întâlnit privirile îngrijorate ale lui Zander şi Ray. O simţea cum se îndepărtează. „Jayne”, a spus el cu o voce mai calmă. „Ne-ai ajuta. Asta trebuie să fie un lucru bun pentru situaţia lui Derrick. Nu vrem să fie ucis de acest om. Scopul nostru este să prevenim alte decese, nu să arestăm vreun hoţ. Vezi diferenţa?”

Ea a şoptit numele intersecţiei în apropierea căreia se afla. Mason îi transmise informaţia lui Zander, care alergă înapoi la poliţia de la magazin. După estimarea lui Mason, se aflau la şase străzi de locaţia ei. „Mulţumesc, Jayne. Asta ne va ajuta să-l găsim. Poate că cineva s-a uitat la maşina lui sau la plăcuţele de înmatriculare în timp ce el era acolo. Îi vom aduce pe Derrick şi Ava înapoi înainte să fie răniţi.”

Sper.

Ea a continuat să plângă la telefon.

„Rămân la telefon până ajunge poliţia acolo. Eşti rănită?” a întrebat Mason.

„Nu”, a spus ea cu o voce tremurândă. „Sunt doar speriată. Şi Derrick o să fie supărat pe mine. Nu trebuia să implic poliţia. O să ţipe la mine.”

„De ce a crezut Derrick că ucigaşul de pe pod îl caută?”

„Derrick a spus că i-a ucis deja pe toţi ceilalţi. Că el era singurul rămas.” Mason a tras aer în piept. *Derrick urma să fie ultima victimă?* „De unde ştia Derrick că era singurul rămas? Le ştia pe celelalte victime?”

„Asta l-am întrebat şi eu. Mi-a spus că au fost prieteni cu mult timp în urmă, dar s-au certat foarte tare şi nu au mai vorbit între ei.”

Cu mult timp în urmă. Grupul operativ fusese pe drumul cel bun. „Ţi-a spus numele acestui tip?”

Jayne a tăcut pentru o clipă. „Îi spunea Troy. Nu a menţionat niciodată numele de familie.”

Mason voia să se bucure. Era un început bun. A acoperit microfonul telefonului şi i-a şoptit lui Ray: „Ea spune că numele ucigaşului de pe pod este Troy. Fără nume de familie.” Ray i-a ridicat degetul mare şi şi-a scos telefonul pentru a transmite informaţia.

„Derrick a jurat că l-a văzut pe Troy urmărindu-ne ieri.”

„Tu l-ai văzut?”

„Nu. Nu am văzut pe nimeni. Uneori Derrick vede lucruri. Eu pur şi simplu sunt de acord cu ce vrea el să zică.”

Mason şi-a muşcat limba. Nu era un moment potrivit pentru o prelegere despre gusturile ei în materie de bărbaţi. „Locuieşte în acea zonă a oraşului? Crezi că e prin apropiere?”

Sirenele au început să bubuie prin linie.

„Vin!” Vocea ei s-a crăpat şi s-a transformat într-un ţipăt. „Nu-i pot lăsa să mă găsească. Derrick mă va ucide!”

„Jayne!” a strigat Mason. „Sunt acolo să te ajute!”

„Nu! Nu, nu pot!” Ea a încheiat apelul.

„Rahat!” Mason a apăsat pe SEND pentru a o suna înapoi, dar a primit un mesaj că apelantul nu era disponibil. *Şi-a închis telefonul.*

„Fuge?” a întrebat Ray, cu îngrijorarea pe faţă.

„Ca un iepure speriat.”

„O vor găsi.”

„Nu ştiu. Se pricepe destul de bine să se târască într-o gaură când vrea să dispară.”

„Cel puţin avem ultima locaţie posibilă a ucigaşului de pe pod. Asta ne va ajuta.”

Mason a dat din cap. „Trebuie să ajungem acolo. Să sperăm că nu a plecat departe.”

Ceva trebuie să ne ducă la Ava.

Capitolul 24

Ava s-a mutat în colţul cel mai îndepărtat de uşă, cu spatele lipit de perete şi picioarele pregătite să lovească. Lucrase la frânghiile din jurul încheieturilor, dar nu le putea slăbi sau dezlega, iar mâinile îi amorţiseră în ultimele câteva ore. Îşi dorea ca amorţeala să-i cuprindă braţul şi umărul stâng. În schimb, îşi canaliza durerea în furie. Picioarele şi dinţii erau cele mai bune arme pe care le avea la dispoziţie. Putea face multe pagube dacă se apropia suficient de mult de atacator.

Fă-o.

Nu-i era teamă să riposteze. Era cu spatele la zid şi ar fi făcut tot ce era necesar pentru a scăpa. Nu avea de gând să-l lase calm pe bărbat să-i taie venele şi s-o sece. Ar fi avut nişte vânătăi dureroase dacă ar fi încercat. Şi dacă ar fi venit la părul ei cu o foarfecă sau o lamă de ras, *avea grijă.*

Se holba la uşă, dorindu-şi să se deschidă. Un motor se apropiase şi se oprise afară cu câteva minute în urmă. Simţise vibraţia prin podea înainte să înregistreze zgomotul. Era primul motor pe care îl auzea de când se afla acolo, iar sunetul fusese foarte slab. Locaţia ei era cu siguranţă izolată şi izolată fonic. Agentul special Euzent avusese dreptate cu această analiză.

Izolarea fonică crease o ciudată lipsă de acustică care îi dăduse peste cap percepţia spaţiului. A ţipat. Foarte mult. Dar lipsa de ecou din încăpere o făcuse să se simtă ca şi cum s-ar fi aflat la câţiva kilometri sub pământ. Adormise când îşi dăduse seama de vehicul şi strigase din nou după ajutor. Nu se întâmplase nimic şi nu credea că izolarea fonică îi putea bloca vocea, aşa că a presupus că era răpitorul ei acolo. Probabil că îl enervase cu ţipetele ei.

S-a auzit o bătaie la uşă.

Ava a înclinat capul. *Vrea permisiunea să intre?* „Intră”, a strigat ea.

Zăvorul a alunecat într-o parte, iar ea a auzit o cheie zornăind în a doua încuietoare. Uşa s-a deschis încet, iar răpitorul ei s-a uitat în cameră înainte să intre.

Era aşa cum îşi amintea ea. Înalt. Arăta cam stângaci pentru un adult în toată firea. Avea fizicul unui tânăr de nouăsprezece ani care încă nu s-a îngrăşat. Cu umerii largi, dar cu membrele strâmbe. Obrajii îi erau goi, iar umbrele gri îi formau semilune sub ochi. Şi-a dat jos şapca de baseball, expunând un cap ras, în timp ce stabilea contactul vizual. „Eşti bine?”

Ava s-a holbat. *Uitase că m-a pocnit în falcă?*

„Mâinile mele sunt amorţite”.

El şi-a lăsat privirea în jos şi şi-a târât picioarele, ca şi cum ar fi fost jenat. „Ah, da. Nu cred că ar trebui să dau frânghia jos încă. Poate că o voi slăbi un pic mai târziu.”

Planurile ei de a-l lovi în boaşe şi în faţă au trecut pe planul doi. Ceva nu era în regulă. Se purta ca un şcolar timid. Putea ea să vorbească pentru a ieşi din asta? „Aş aprecia asta. Nu-mi pot mişca degetele.” Ea a urmărit cu curiozitate reacţia lui la cererea ei de amabilitate.

El a făcut contact vizual rapid şi l-a lăsat din nou. „Nu ţi-am făcut rău.”

Are regrete? „Umm… ei bine, maxilarul meu este un pic inflamat de la ceva care m-a rănit.”

Frustrarea i-a traversat faţa, iar el i-a întâlnit privirea. „Am vrut să spun că *nu am vrut* să te rănesc. Îmi pare rău pentru piciorul tău. Mă refeream la maxilar.” A amestecat cuvintele şi furia i-a străfulgerat în ochii întunecaţi.

Ava îl privea cu prudenţă. Furia părea îndreptată spre el

însuşi, nu spre ea. Putea ea să profite de o oarecare remuşcare?

„Trebuie să îl aduc pe Rick.” El s-a uitat la ea ca şi cum i-ar fi cerut permisiunea.

„Bine.”

Faţa i s-a luminat. „Ştiam că vei fi mulţumită.” S-a întors şi a ieşit din cameră, închizând uşa în urma lui.

Cu genunchii slabi, Ava a alunecat pe perete şi s-a ghemuit. *Grăbeşte- te, Mason.* Trebuia să iasă din situaţia asta. Acum. Voia să se întoarcă în patul ei cald, să se încolăcească pe spatele lui solid şi să adoarmă. Dimineţile de duminică erau pentru a fi leneşă şi a citi în pat. De ce naiba se dusese să o caute pe Jayne în loc să petreacă o dimineaţă relaxantă cu bărbatul ei?

Cine era Rick şi de ce ar fi fost ea mulţumită? Îşi repetă în minte conversaţia lor. El părea frustrat şi dornic în acelaşi timp.

Era el ucigaşul de pe pod? Avusese câteva ore în camera goală să se gândească la asta. Fusese înainte şi înapoi, convinsă într-o clipă şi îndoielnică în a doua. Omul pe care tocmai îl cunoscuse nu se purta ca un criminal. Poate că acest Rick ar putea face lumină.

Nu lăsa garda jos.

Privirea îi căzu pe uşă. Nu auzise clicul încuietorii. S-a ridicat în picioare şi a traversat încet camera. Era chiar în fata uşii? Oare intenţionat nu o încuiase pentru a o provoca să facă ceva stupid? S-a târât la mai puţin de un metru de ea. S-au auzit zgomote afară, iar ea a dat înapoi în colţul ei. A aşteptat, pregătită să facă tot ce trebuia făcut.

Uşa descuiată s-a deschis brusc. „Mişcă!” a ordonat bărbatul înalt, iar Derrick Snyder a intrat împiedicat, căzând

în genunchi din cauza unei lovituri în spate. „Măgarule!”

Privirea lui Derrick a întâlnit-o pe cea a Avei, şocul arătându-i-se pe faţă. Căluşul cu bile din gura lui îi bruia cuvintele, dar ea îi înţelese numele.

„Nu vorbi cu ea!”

Ava îşi ţinu respiraţia. *Unde este Jayne?* Bărbatul înalt se uita la ea, aşteptându-i reacţia. Îi spusese Rick. Era o poreclă pentru Derrick?

Ar trebui să fiu fericită?

„Unde l-ai găsit?” întrebă ea, hotărând să meargă pe un subiect neutru.

„Ascunzându-se. Ca laşul care a fost întotdeauna. Genul lui se furişează prin canalizare şi se ascunde în spatele gunoaielor, aşteptând să profite de oamenii decenţi.”

Derrick a clătinat din cap, iar bărbatul l-a lovit cu piciorul în ureche, trântindu-l pe o parte pe covorul scârbos.

„Asta ai vrut, nu?”, a întrebat-o el pe Ava. Ochii lui mari, plini de aşteptare, i-au amintit de cei ai unui copil.

„Nu a fost şi o femeie?”, a întrebat ea. Era clar că voia să fie lăudat pentru că îl adusese pe ticălos la picioarele ei, dar ea nu se simţea confortabil să-i laude acţiunile. Ce se aştepta el să facă cu prietenul gemenei ei?

„Nu avem nevoie de ea”, a afirmat el încrezător. „Ea nu era reală. Doar se prefăcea că eşti tu.”

Mai exact decât îţi dai seama.

„Ai lăsat-o să plece?”

El a făcut un gest dispreţuitor. „Ea a plecat. Aşteaptă.” A fugit pe uşă, lăsând-o deschisă, şi a reapărut înainte ca Ava să poată gândi. I-a întins un buchet de margarete, privind-o cu ochi plini de speranţă. În cealaltă mână ţinea un bidon de benzină – unul de plastic roşu pe care oamenii îl folosesc pentru a depozita benzina pentru maşinile de tuns iarba.

Ea nu s-a mişcat, privirea ei trecând de la bidonul de benzină la margarete şi apoi la faţa lui. *O, rahat.* A vrut să-l întrebe cum îl cheamă, dar el vorbise ca şi cum ar fi avut deja mai multe discuţii. Emoţiile lui trecuseră de la un capăt la celălalt al spectrului, iar ea nu voia să stârnească şi mai multă furie. „Mulţumesc.” *Pentru ce este butelia de gaz?*

Faţa i s-a luminat, dar Derrick Snyder a început să mormăie din spatele căluşului cu bile.

„Ar trebui să scoţi asta de pe el? Nu mi-ar plăcea să-l văd sufocându-se”.

Bărbatul înalt s-a aplecat la brâu şi a râs, lăsând canistra de benzină jos şi strivindu-şi margaretele de coapsă. Ava a clipit şi s-a uitat la Derrick, care părea la fel de uimit ca şi ea. *Îmi scapă ceva important aici.*

„Oh”, a râs el, ştergându-şi ochii. „Nu am mai auzit ceva atât de bun de mult timp.”

„Cu plăcere.”

A aruncat margaretele lângă ea, a păşit lângă Derrick şi s-a ghemuit ca să-l privească pe bărbat în ochi.

Ava şi-a ţinut respiraţia. *Fugi! Loveşte-l cu piciorul!*

Dar ce ar fi găsit afară? Ar putea fi la kilometri depărtare de ajutoare.

Trebuie să fie un vehicul. Se holbă la buzunarele pantalonilor bărbatului, căutând conturul cheilor.

„Eşti pregătit?”, i-a spus bărbatul lui Derrick. „Îţi dai seama că vei plăti astăzi, nu? Vei simţi fiecare gram de durere pe care Colleen a simţit-o atunci, rahat laş ce eşti. Ştii exact de ce am bidonul ăla de benzină, nu-i aşa?”

Derrick clătină din cap şi protestă în spatele mingii, picioarele împingându-i podeaua şi îndepărtându-l de bărbat.

Colleen? Teroarea a urcat pe şira spinării Avei când mirosul combustibilului din canistră i-a înţepat nasul.

Bărbatul a arătat spre Ava. „E prea amabilă. Aş fi cerut să fii ars de viu dacă aş fi fost în locul ei. În schimb, ea a cerut să te simţi mai confortabil. Cred că şi-a blocat amintirea agoniei pe care i-ai provocat-o. De data asta rolurile sunt inversate. Ea va ajunge să privească cum suferi.” Şi-a întors capul spre Ava, cu gura într-un zâmbet visător, cu ochii neclintiţi. A scos un cuţit din buzunarul hainei, iar Ava nu a mai putut respira.

$$$

Mason a ieşit din maşina lui Ray şi a intrat într-o vâlvătaie de acţiune. Vehiculele albe şi albastre ale poliţiei din Portland erau aliniate pe străzile şi aleile din apropierea ultimei locaţii raportate a lui Jayne. Poliţiştii băteau la uşi şi vorbeau cu oamenii de pe stradă, căutând-o pe sora volubilă a Avei şi, posibil, pe ucigaşul de pe pod. Cartierul era împânzit de case mai vechi, cu un aspect deprimat, alături de câteva afaceri cu probleme la fiecare intersecţie. Ceaţa care cădea din cer făcea zona şi mai mohorâtă.

L-a zărit pe Zander îndreptându-se spre un grup de poliţişti şi bărbaţi în costume care păreau să fie centrul de organizare. „Acolo.” A făcut un gest, iar Ray a încuviinţat din cap.

Pe măsură ce se apropia de grup, a observat că unul dintre poliţişti ţinea în mână o tabletă pe care era afişată o imagine a lui Jayne care trebuia să provină de pe un permis de conducere vechi. Mason a făcut o grimasă. Femeia din imagine părea fericită şi sănătoasă. „Nu mai arată aşa”, a anunţat el când s-a alăturat grupului. „E mult mai slabă şi

arată ca cineva care a trăit pe străzi cu metamfetamină. Şi azi nu e blondă, are părul negru. Îi veţi observa ochii în primul rând. Sunt de un albastru închis distinctiv."

Toate feţele din grup s-au întors spre el. Le-a dat din cap şi s-a prezentat pe el şi pe Ray. „Facem parte din grupul operativ al ucigaşului de pe pod, şi probabil aţi auzit până acum că Jayne McLane susţine că ucigaşul i-a răpit prietenul. Acordăm destulă greutate poveştii."

„De ce?", a întrebat unul dintre poliţişti. „Din ce am auzit, e o drogată. De ce ai crede ceva din ce spune?"

Mason nu era pregătit să dezvăluie că se bazau pe înregistrările video granuloase de la magazinul unde fusese răpită Ava. „Ea nu este singura sursă. Crede-mă, îl vrem pe tipul care spune ea că i-a răpit prietenul." I-a ţinut privirea poliţistului anchetator, iar bărbatul s-a uitat în altă parte.

A scanat grupul. „Găsiţi-o. Şi noi îl căutăm pe tipul ăsta." Ray a împărţit telefonul cu imaginea pe care o luase din filmul magazinului. Imaginea nu era grozavă. Faţa bărbatului era umbrită de pălărie şi granulată din cauza monitorului.

„Trimiteţi imaginile astea la centrală, ca să ni le poată trimite nouă", a cerut unul dintre ofiţeri.

„Am făcut-o acum două minute. Ar trebui să le aveţi în curând", a răspuns Ray. „De asemenea, am cerut să fie trimise imagini cu Derrick Snyder. El este cel despre care Jayne McLane a susţinut că a fost înhăţat şi ar putea fi pe cale să devină următoarea victimă a ucigaşului de pe pod".

„De asemenea, o căutăm pe agentul special FBI Ava McLane." Mason a încercat să îşi menţină vocea stabilă. „A fost prinsă acum o oră la magazinul de proximitate, la şase străzi de aici. Este posibil ca Ucigaşul Podului să o ţină pe ea şi pe Derrick Snyder în această zonă."

Poliţistul cu tableta a atins ecranul şi a apărut imaginea

Avei din legitimaţia ei federală.

Imaginea solemnă i-a făcut inima lui Mason să doară. Ochii albastru- închis ai Ava se uitau direct la el.

Câţiva dintre poliţişti schimbară priviri şi circulară murmure joase. „Da, este sora geamănă a primei femei”, a răspuns Mason înainte ca vreunul dintre ei să vorbească. „Face parte din grupul operativ al ucigaşului de pe pod. Aveţi patru persoane de căutat, dar Jayne McLane a fost cel mai recent în zonă. Ea este cea la care ne vom opri mai întâi.”

„Bine”, a spus sergentul. „Să...”

Un tunet a bubuit şi trotuarul a tremurat. *Cutremur?*

Ca un singur om, grupul a privit spre est, unde a apărut un nor de fum. Masa cenuşie se ridica deasupra acoperişurilor, un nor de cenuşă întunecat şi învolburat care se răspândea rapid spre exterior.

„Rahat”, a mormăit Ray. „Vine de la o casă”.

Toată lumea a fugit spre fum. Mason l-a auzit pe sergent ordonând ca doi oameni să rămână în zonă şi să continue cercetările. Ochii lui Mason s-au fixat pe fumul învolburat, groaza înjunghiindu-i creierul.

Ava?

A alergat mai tare, amintindu-şi de o altă explozie, într-o pădure unde o vânătoare de oameni se terminase când un criminal îşi aruncase în aer cabana. Cele două victime dinăuntru aproape muriseră. Mason încă mai putea simţi căldura acelui foc pe faţă.

„Am mai fost în situaţia asta”, a spus Ray în timp ce alerga alături de Mason.

Mason a încuviinţat din cap. Ray împărtăşea aceeaşi amintire. Au alergat pe stradă, trecând casă după casă. O sirenă de maşină de pompieri a sunat de departe. Gâfâind, Mason a virat pe o stradă transversală, urmând grupul de

poliţişti. În faţă, în stânga sa, flăcările se revărsau din ferestrele de la etajul superior al unei case vechi. Vecinii stăteau adunaţi în grupuri, privind flăcările. Câţiva se aventurau să se apropie, dar se retrăgeau rapid.

„Este cineva înăuntru?”, strigau mai mulţi poliţişti la sosirea grupului. Scrutând feţele vecinilor, Mason a văzut capete care dădeau din cap, dar domnea confuzia. O femeie mai tânără ţipa, încercând să fugă în casă, dar era reţinută de doi bărbaţi. Mason s-a repezit la grupul lor.

„Cine este înăuntru?”, a întrebat el, ridicându-şi vocea pentru a se face auzit peste strigătele femeii.

„Jeff!”, a ţipat ea, zbătându-se la cei care o ţineau. Lacrimile îi curgeau pe faţa subţire şi părul i se bloca în gură. Mason s-a întors să se uite la foc. Fumul devenise de un negru gros, îmbrăţişând exteriorul casei în timp ce urca pe siding şi spre cer.

„Este fiul tău?” a întrebat Mason. Femeia a scuturat din cap şi a strigat din nou numele lui Jeff. „Mai este cineva în casă?”, a strigat el. Ea a dat din cap, părul zburându-i în jurul feţei. „Vreun copil?” Ea a scuturat din cap.

Unul dintre bărbaţii care o ţineau de braţe a spus: „Jeff este iubitul ei. Amândoi locuiesc aici. Ea a ieşit în fugă după explozie, dar de atunci încearcă să se întoarcă.”

„La ce etaj este el?” a întrebat Mason. Cantitatea de fum negru care se revărsa de la ferestrele de sus îl făcea să tresară. O maşină de pompieri a sosit şi pompierii s-au răspândit la faţa locului. Nimeni nu intrase în casă de când sosise Mason. Doi dintre poliţişti urcaseră în fugă pe verandă până la uşa din faţă şi apoi dăduseră rapid înapoi, forţaţi să se pună la adăpost de căldură.

Femeia se prăbuşise, strânsoarea bărbaţilor împiedicând-o să cadă la pământ. Au coborât-o într-o poziţie

aşezată, dar i-au ţinut braţele. „Nimeni nu ar putea trece prin asta”, a spus bărbatul din stânga ei. Ea a gemut la auzul cuvintelor lui.

Trei pompieri au intrat pe uşa din faţă, iar Mason a spus o rugăciune tăcută. A observat că doi dintre poliţişti îşi făceau cruce în timp ce pompierii dispăreau. Mai mulţi dintre pompieri au coborât pe alee şi au ocolit prin spatele casei.

În mirosul de fum, Mason a simţit miros de substanţe chimice arse. „A fost un laborator acolo?”, a strigat el la femeie. Ea nu s-a uitat la el. S-a aplecat şi şi-a îngropat faţa în genunchi, iar trunchiul îi tremura. Mason s-a uitat la cei doi bărbaţi şi a ridicat o sprânceană. Bărbaţii au schimbat o privire.

„Probabil”, a spus unul. „Uneori aerul miroase ciudat pe aici. Un fel de miros dulceag, dezgustător, chimic. Şi oamenii intră şi ies constant.”

„Rahat.” Mason s-a ridicat în picioare, căutându-l pe cel care se ocupa de pompieri să îi avertizeze. „Nu-i daţi drumul”, le-a ordonat el celor doi bărbaţi şi a alergat spre maşina de pompieri. L-a apucat de braţ pe cel mai apropiat şi şi-a arătat insigna. „Ştiţi că acolo a fost probabil un laborator de metamfetamină, nu?”

Pompierul a dat din cap. „L-am mirosit.”

Uşurat, Mason s-a uitat după Ray şi Zander. Amândoi ajutau la mutarea mulţimii pe cealaltă parte a străzii. Femeia care plângea cu care vorbise Mason a fost mutată de cei doi bărbaţi. Mason a mai pus puţin spaţiu între el şi casă. Din mulţime s-au auzit strigăte, iar Mason a aruncat o privire înapoi spre foc. Venind pe lângă casă erau doi pompieri care susţineau între ei un bărbat împiedicat. L-au ajutat să urce în spatele vehiculului EMT şi l-au aşezat pe margine. El s-a aplecat în faţă, cu mâinile pe genunchi, şi a tuşit până s-a

înecat.
Un paramedic i-a pus o mască de oxigen pe nas şi pe gură.

Femeia care ţipase s-a desprins de cele două ajutoare şi s-a repezit la bărbat, punându-şi braţele în jurul gâtului lui şi vărsându-i lacrimi pe faţa acoperită de fum. Mason s-a apropiat.

„Mai e cineva înăuntru?” a întrebat Mason, arătându-şi insigna.

Bărbatul a tuşit şi a scuipat înainte de a răspunde, ţinând masca de oxigen la distanţă. „Căţea proastă. E încă înăuntru. Le-am spus deja celorlalţi băieţi.”

„Cine?” a întrebat Mason tăios.

„Jayne. Prietena lui Derrick. Era foarte speriată şi şi-a aprins o ţigară.” A scuipat din nou şi a declanşat o criză de tuse de treizeci de secunde. „Nu degeaba avem o regulă de interzicere a fumatului. Locul a luat foc instantaneu.”

Mason a fost cuprins de furie. Jayne fugise aici? „Locuia aici?”

„Din când în când. Ea ştia regulile! La naiba cu ea! Aşa-i trebuie!”

Mason a vrut să-l pocnească în faţă. „Conduci un laborator de metamfetamină într-un cartier suburban şi eşti supărat pe cineva pentru că fumează? Tu eşti cel care îi punea în pericol pe toţi. Dacă e moartă, vei fi acuzat de crimă.”

„Pleacă naibii de lângă mine!” Bărbatul s-a întors, inhalând în masca de oxigen. Prietena lui l-a privit rău pe Mason, cu braţele înfăşurate în jurul bărbatului ei.

„Da, şi tu, scumpo. Dacă ai ştiut ce se întâmplă acolo şi nu ai raportat.”

Ray a apărut şi l-a tras pe Mason deoparte. „Ce faci?”

„Idioţii au aruncat în aer un laborator de

metamfetamină. Se pare că Jayne ar fi dat buzna înăuntru cu o ţigară.”

„Jayne?” Ray s-a oprit. „Ea era acolo?”

„Cred că da.” Mason se holba la clădirea în flăcări. Un furtun pulveriza apă prin fereastra centrală de la etajul principal. „Cum îi voi spune Avei?”

Ray s-a întors şi s-a uitat înapoi la bărbatul cu masca de oxigen pusă. „Ăsta nu e el, nu?”

„Nu”, a spus Mason. „Nu seamănă deloc cu tipul de pe înregistrarea video de azi-dimineaţă sau cu Derrick Snyder. Cred că acesta este unul dintre locurile în care cei doi se prăbuşeau ocazional.”

„Rahat. Îţi poţi imagina să locuieşti într-o casă cu un laborator de metamfetamină?”

„La naiba, nu. Locurile miros urât şi atrag tot felul de gunoaie.”

Ray se uita la fum. „Şi tu îţi rişti viaţa.”

Doi pompieri au apărut pe uşa din faţă, cu o femeie inconştientă pe umărul unuia dintre ei. Acesta a aruncat-o în iarbă, la o distanţă bună de casă, în timp ce paramedicii se grăbeau cu echipamentul lor.

„Aw, rahat”, a mormăit Ray, iar Mason a traversat în fugă proprietatea.

Era Jayne. Mason ştia din clipa în care o văzuse atârnând fără viaţă pe umărul pompierului. Fizic, existau prea multe asemănări între Ava şi Jayne pentru ca el să nu vadă asta. Şi-a simţit pălăria spulberată în timp ce alerga pe peluză, dar nu s-a oprit. Lângă ambulanţa îngenuncheată, a văzut părul şaten împrăştiat pe iarba udă. Mai mulţi poliţişti s-au înghesuit în jurul femeii şi mişcarea umerilor paramedicului i-a spus lui Mason că începuse resuscitarea.

Mason s-a oprit la picioarele lui Jayne şi a îngenuncheat

în timp ce paramedicul îi apăsa pieptul. Un al doilea paramedic îi pusese o mască pe gură şi pe nas şi îi forţa ritmic oxigenul în plămâni cu fiecare apăsare a mâinii sale pe pungă. Avea ochii închişi, iar Mason a văzut-o pe Ava pe iarbă, chiar dacă creierul îi spunea că nu era ea. Faţa acoperită de cenuşă era prea subţire. Ea nu s-a mişcat.

„Aw, la naiba”, a şoptit Ray lângă el.

Paramedicii îşi continuau treaba, unul dintre ei numărând cu voce tare.

Umerii lui Jayne s-au ridicat brusc în sus şi un braţ a zburat în sus pentru a lovi masca şi sacul de pe faţa ei. Paramedicii au rostogolit-o pe o parte, iar ea a tuşit şi a vomitat în timp ce ei o priveau cu atenţie.

„Slavă Domnului”, a declarat Mason. A dat să atingă marginea pălăriei şi şi-a dat seama că aceasta dispăruse. S-a uitat la pământul din spatele lui, fără să vadă pălăria. Jayne a vomitat. A mers până la capul ei şi a îngenuncheat lângă ea, ignorându-i pe paramedici.

„Jayne, mai era cineva în casă?”, a întrebat el.

Tuşind, Jayne a scuturat din cap. „Nu ştiu”, a şuierat ea. „Abia ajunsesem acolo.

„Dar tipul care l-a înhăţat pe Derrick? L-ai mai văzut pe el sau pe Derrick de atunci?”

Ea a scuturat din cap şi s-a împins în poziţia şezând, dând la o parte mâinile paramedicilor care încercau să o susţină. „Nimeni”, a răcnit ea. Şi-a şters nasul şi ochii în timp ce un paramedic îi împingea un prosop în mână. La privit pe Mason, recunoaşterea sclipind în ochii ei. O durere l-a străpuns. *Ochii Avei.*

„Tu eşti tipul Avei. Poliţistul.” Vocea i s-a stins când a oftat şi lacrimile

i-au inundat ochii de durere. „Gâtul meu”, a şuierat ea către

paramedici.

„Nu vorbi”, a spus unul dintre ei. I-a oferit o sticlă de apă.

Mason s-a aşezat pe spate, observând arsurile imense de pe braţul stâng în timp ce ea lua apa. Ea nu părea să le simtă. S-a uitat la unul dintre EMT şi l-a văzut pe bărbat concentrându-se pe arsură. În timp ce ea bea, el a pornit rapid o perfuzie şi a injectat ceva în lichid. În treizeci de secunde, pleoapele iau căzut, iar ei au ajutat-o să se întindă la loc.

„O să simtă arsurile alea mai târziu”, a spus Mason cu o voce joasă. EMT a dat din cap.

„Mason. Ray.” Vocea lui Zander a răsunat în spatele lor.

Mason s-a uitat înapoi şi Zander le-a făcut semn să-l urmeze. Cei trei bărbaţi s-au îndepărtat spre un loc mai liniştit.

„A spus ceva?” A întrebat Zander. I-a înmânat pălăria lui Mason.

„Spune că nu l-a văzut pe Derrick sau pe tipul nostru. E norocoasă că e în viaţă”, a răspuns Ray.

Mason a studiat faţa lui Zander. Ceva nu era în regulă. „Ce ai aflat?”

„Tocmai am primit rezultatele unei alte căutări VICAP”, a spus Zander. „Cele pe care le efectuase Ava se întorseseră fără nicio potrivire.”

„Şi?” A întrebat Ray.

„De data asta m-am întors cu două decenii în urmă. Făcusem căutări în ultimii cinci ani şi specificasem o victimă de sex masculin.”

Mason şi-a ţinut respiraţia.

„Am găsit o potrivire. Acum şaptesprezece ani, în comitatul Yamhill. O femeie de douăzeci şi doi de ani a fost

găsită ucisă. Avea încheieturile mâinilor tăiate, avea căluş, iar cea mai mare parte a părului îi fusese tăiată. De asemenea, a fost stropită cu benzină şi arsă. Cauza morţii nu a fost de la încheieturi, ci de la strangulare.”

„Şi?” Bila se ridică în partea din spate a gâtului lui Mason şi el ştia că mai era ceva.

„A fost găsită spânzurată de un pod mic de la ţară. Crima nu a fost niciodată rezolvată.”

Capitolul 25

Troy s-a uitat la Colleen. Părea îngrozită şi şocată, dar el se aştepta la asta. Era o fată cuminte, nu genul căruia să-i placă să-i vadă pe alţii suferind, chiar dacă ea îl îndemnase în ultimele luni. Înţelegea că a vrea să vadă şi a vedea cu adevărat erau două lucruri diferite.

El va fi puternic pentru ea.

El ştia ce era mai bine; ea trebuia să-l vadă pe Rick suferind. Atunci ar putea fi împăcată. Colleen se înghesuia în colţul îndepărtat al magaziei lui de lucru, ochii ei albastru închis urmărind fiecare mişcare a lui cu Rick. Din când în când se uita în altă parte, dar când el îi poruncea să privească, ea se supunea.

Mult timp, magazia de lucru a stat goală – una dintre cele câteva clădiri nefolosite de pe terenul pe care i-l lăsaseră părinţii lui. După ce Colleen a început să-i vorbească în vise, el a început să modifice clădirea pentru nevoile sale. Întotdeauna a visat-o pe Colleen. Aproape în fiecare noapte de când avea şaptesprezece ani. Dar conversaţiile ei reale cu

el începuseră cu un an în urmă.

Vechile lui vise deveniseră terifiante, retrăind moartea ei iar şi iar. Uneori băieţii se întorceau împotriva lui şi el suferea aceeaşi soartă. Alteori oprea atacul şi unul dintre băieţi era sacrificat în locul lui Colleen.

Strat după strat de izolaţie acopereau interiorul magaziei sale. A întărit uşa şi pereţii. Nimeni nu putea scăpa. Se închisese înăuntru şi încercase să dărâme uşa şi să spargă pereţii. A fost imposibil. Carson şi Aaron au fost în magazie în acelaşi timp. Îl făcuse pe Aaron să privească cum îl pregătea pe Carson pentru soarta lui. A fost o insinuare în plus la Aaron. După Rick, Aaron fusese cel mai vinovat de rănirea lui Colleen. Carson manifestase o oarecare reticenţă, dar Aaron urmase cu nerăbdare sugestiile lui Rick.

Troy se temea că poliţia îi va da de urmă dacă va duplica scena crimei lui Colleen cu cea a lui Carson Scott. Ideea de a mări tortura venise de la Colleen. „Începe cu puţin”, îi sugerase ea în vis într-o noapte. „Apoi adaugă mai multe straturi. Asta va deruta poliţia şi te va proteja până când vei avea grijă de ultimul criminal. Până atunci nu va mai conta dacă te vor prinde.”

„Pentru că trebuie să plătesc şi eu”, a răspuns el.

„Da”, a spus ea cu tristeţe. „Trebuie. Nu ai făcut nimic să mă ajuţi în acea zi.”

Zgomotele lui Rick îl enervau. Căluşul cu bilă îl împiedica să formeze cuvinte, dar încă putea ţipa în spatele lui. Troy aşezase frumoasa formă de margaretă pe podea, rostogolind corpul gol al lui Rick peste ea. O făcuse cu un deceniu în urmă, la un curs de sudură, şi o agăţase pe peretele din dormitorul lui. Îi amintea de Colleen şi de margareta pe care şi-o băga mereu în coada de cal închisă la culoare în tabără.

Un semn de inocenţă şi puritate.

Băieţii îi luaseră asta.

După ce l-a ucis pe Carson Scott, a stat şi s-a holbat la cadavrul alb, dorind să găsească o modalitate de a-l marca permanent pentru Colleen, de a arăta lumii că acest sacrificiu a fost pentru ea. O scenă dintr-un serial poliţist îi apăruse în minte, împreună cu explicaţia albului ciudat de pe cadavre, care indica pe ce au zăcut ore întregi după moarte. Margareta. Fusese simplu ş i perfect.

Închise ochii şi ignoră rugăminţile lui Rick din spatele căluşului, amintindu-şi fiecare secundă din ziua în care lumea lui se schimbase. În mintea lui a văzut margareta lăsată pe jos după ce Aaron şi Rick au dus trupul lui Colleen pe pod. Joe călcase din greşeală pe margareta care îi căzuse din păr şi o strivise. Troy îşi ţinuse privirea pe floare şi nu pe trupul bătut al lui Colleen.

„Fricosule”, l-a apostrofat Carson.

Troy a ridicat brusc capul şi s-a uitat la cercul său de prieteni. *Prieteni? Chiar sunt prietenii mei?* „Tocmai am făcut asta?” a gâfâit Troy. „Am omorât- o?”

„Ei au făcut-o”, a şoptit Joe. „Eu nu am făcut nimic.”

„Ai fost aici!” Rick a răbufnit la el. „Nu ai spus nimic. Asta te face complice!”

Troy s-a holbat la cei patru băieţi. Pădurea din jurul taberei lor era densă şi se aflau la o milă distanţă de clădirile taberei. Nimeni nu ştia unde se aflau. Dacă cineva ar fi vrut să comită crima perfectă, acesta ar fi fost locul potrivit pentru a o face.

Asta nu trebuia să se întâmple.

Se duseră la râu să vadă dacă Colleen era în locul ei obişnuit, relaxându- se cu o carte. Timp de o săptămână, băieţii se holbaseră şi glumeau pe seama bucătăresei

arătoase din tabără. Toţi participanţii erau îndrăgostiţi de ea, dar ea pur şi simplu zâmbea şi îi ignora. Se zvonea că era logodită cu un tip bogat de la facultatea de medicină, dar nu purta inel.

Rick şi Aaron erau cei mai îndrăgostiţi. Troy şi Joe îşi dădeau seama că nu era de nasul lor şi de ce o femeie în vârstă ar fi interesată de băieţi de liceu?

Dar ceilalţi păreau să o privească ca pe o provocare. Rick se lăuda cu experienţa lui cu fetele. Pretindea că s-a culcat cu cinci şi jura că tuturor le-a plăcut. Troy îşi ţinea gura, dar dădea din cap de parcă ştia ce voia să spună Rick. El era virgin. Sigur, avusese partea lui de pasiuni pentru fete, dar nu avusese niciodată curajul să invite una în oraş.

Tabăra era pentru fanaticii rachetelor. Nimic nu-i plăcea mai mult decât ştiinţa din spatele jucăriilor. Să vezi cum ceva construit de el se înălţa spre cer era intoxicant. Rick jura că sexul era mai bun, dar rachetele erau aproape pe locul doi. Cu toţii visau să construiască rachete care să meargă mai sus şi mai repede. Troy ştia că ceilalţi copii de la şcoală îl considerau un tocilar şi un ciudat, dar aici era printre colegi care îl înţelegeau.

În tabără existau grupări. Băieţi care deveneau lideri înnăscuţi şi erau genul de băieţi cu care cineva pur şi simplu voia să stea. Carson era natural. Arătos, atletic şi carismatic. Troy se uitase la prima dată când Carson l-a întrebat pe Joe despre un proiect. Joe părea că Dumnezeu îi vorbeşte, cu ochii mari şi plini de închinare. Grupul lor mic se reunise. Carson era vorbitorul. Rick era forţa motrice care putea manipula cuvintele lui Carson. Aaron era adeptul furios care dorea să simtă că este ascultat. Troy şi Joe erau ascultătorii şi grohăitorii, fericiţi să meargă unde îi duceau alţii.

A funcţionat. Timp de cinci zile s-au amestecat în

elementele naturale ale unei echipe, cunoscându-se mai bine unii pe alţii şi simţindu-se mândri că au stabilit prietenii în jurul unui nucleu comun. Dar apoi gelozia faţă de Colleen s-a acumulat între Rick şi Aaron. Iar Rick a simţit nevoia să demonstreze că

poate câştiga.

La îndemnul lui Rick, au urmărit-o într-o după-amiază târzie. Ea găsise un hamac vechi agăţat între doi brazi în pădure, cu frânghiile şi materialul la fel de uzate ca şi cum ar fi fost acolo încă din anii '60. Era un loc liniştit, însorit şi paşnic. Fără întreruperi. Până când cei cinci s-au apropiat de ea.

Totul începuse bine. Colleen se aşezase şi stătuse de vorbă cu ei, dar Troy îşi dăduse seama că îi liniştea şi voia să fie lăsată singură să citească. Apoi Rick devenise personal. Frica i se văzuse în ochi când Rick se apropiase de ea, tachinând-o şi trăgând de bluza costumului de baie, spunându-i că ştia că îl dorea, susţinând că se culcase cu alţi excursionişti şi că nu avea niciun drept să îl refuze.

Troy a îngheţat.

Colleen le-a spus să plece şi situaţia a devenit urâtă.

Rick le-a ordonat lui Aaron şi Carson să o ţină la pământ în timp ce o viola.

Troy nu mai văzuse niciodată un viol şi nu putea să se uite în altă parte. Şi-a acoperit urechile, dar ţipetele ei i-au sfâşiat creierul.

A fost brutal şi umilitor. Dar cel mai rău dintre toate, niciunul dintre ei nu-l oprise.

Rick îşi pusese mâinile în jurul gâtului ei în timp ce Joe şi Troy se uitau în cele din urmă în altă parte. Aaron şi Carson continuaseră să se uite şi să-i prindă braţele. Când Colleen a încetat să mai respire, toată lumea s-a panicat, cu

excepţia lui Rick. „Vom face să pară că s-a sinucis”, a spus el. „Că s-a dus în pădure şi şi-a tăiat venele.”

El s-a aplecat, a scos un briceag din buzunar şi i-a tăiat încheieturile. Nu s-a întâmplat mare lucru. Troy ştia acum că inima ei încetase să bată şi nu mai forţa sângele să se mişte în venele ei.

„Nu funcţionează”, spusese Rick, cu privirea frenetică. „Trebuie să o ascundem.”

„Nu avem cu ce să săpăm”, subliniase Carson. „A văzut cineva lopeţi în tabără?”

Troy şi Joe clătinaseră din cap. Troy nu putea să nu se uite la faţa lui Colleen. Pentru a o face să nu mai ţipe, Rick îi băgase o piatră mare în gură. Nu funcţionase; ea tot ţipase. Acum faţa şi buzele ei erau moi în jurul bucăţii gri de piatră prinsă între dinţi. Troy se holba, sperând că îşi va mişca un braţ sau un picior.

Ea e bine. E doar inconştientă.

Dar el ştia că ceva era foarte în neregulă.

„Avem frânghie de la hamac”, a sugerat Aaron. „Am putea face să pară că s-a spânzurat singură?”

„Nu, trebuie să ascundem cine este. Asta e o idee mai bună. Poliţia nu va şti ce să facă dacă nu o pot identifica”, a spus Rick.

„Dar îşi pot da seama”, a spus Joe. „Există tot felul de ştiinţe acum pentru a identifica oamenii.”

„Şi dacă o ardem?” a spus Aaron. „Nu-şi pot da seama de la o grămadă de cenuşă.”

Lui Troy îi venea să vomite. *Să o ardem?*

„Nu putem face asta”, a şoptit Joe. Faţa lui era palidă. „Asta e greşit.”

Rick i s-a pus în faţă. „Am mers deja dincolo de greşit! Vrei să mergi la închisoare pentru tot restul vieţii tale din

cauza asta? Sau ai de gând să ne ajuţi?”

„Eu nu am făcut nimic”, a ţipat Joe. „Tu ai fost! Tu şi Aaron aţi ucis-o”.

„Nu ne-aţi oprit!” a strigat Aaron. „Asta e la fel de rău. Dacă eu sunt arestat, voi toţi vă duceţi la fund. Asa că hai să ne ocupăm de asta!”

Următoarea oră a trecut ameţitor. Aaron se strecurase înapoi în tabără şi găsise un accelerant într-unul dintre laboratoare. Nu funcţionase. Corpurile nu sunt uşor de ars. Îi carbonizase o parte din păr şi cea mai mare parte a hainelor înainte să se stingă. Aaron îi tăiase restul părului cu cuţitul, sperând să ajute la ascunderea identităţii ei. Atât Joe, cât şi Troy vomitaseră în pădure, mirosul de carne arsă fiind prea greu de suportat.

„Nu funcţionează”, a declarat Carson. „Avem nevoie de un plan diferit.”

Troy s-a holbat la trupul bătut. „E o nebunie”, a şoptit el. „Cum s-a ajuns la asta?”

„Asta e!”, a izbucnit Rick. „Vom face să pară că cineva nebun a ucis-o. O vom spânzura de podul acela vechi de pe potecă. Nu e departe.”

„Este blocat”, a argumentat Aaron. „E o mizerie putredă.”

„Perfect”, a spus Rick. „Doar un criminal nebun ar ucide-o şi ar spânzura-o de aşa ceva. Nu are niciun sens. Nimeni nu ar visa că noi am făcut- o.”

Troy a ajutat la tractarea trupului lui Colleen pe ţesătura hamacului prin pădure până la pod. I-au legat funia în jurul gâtului, au legat celălalt capăt al funiei de un stâlp de pod semi-stabil şi au împins-o peste el. A rezistat. Ea atârna, cu degetele de la picioare la trei metri de curgerea liniştită a apei.

Băieţii s-au holbat cu toţii pentru o clipă.

Colleen era un dezastru. Părul îi dispăruse, hainele îi arseseră, iar sângele îi curgea din rănile de la încheieturi. Piatra era încă în gura ei. Fata proaspătă şi frumoasă dispăruse de mult.

Joe s-a întors primul.

„Hei”, a spus Rick. „Avem nevoie de un pact. Trebuie să fim de acord să nu mai vorbim cu nimeni despre asta.”

Troy s-a uitat la celelalte feţe. „Trebuie să mergem la poliţie”, a şoptit el.

„Nu! Rick are dreptate”, a declarat Carson. El şi -a ţinut mâna, cu palma în jos, în centrul cercului de băieţi. „Jurăm cu toţii *chiar acum* să nu mai vorbim niciodată despre asta.”

Rick şi-a pus mâna peste cea a lui Carson. „Jur.” A întâlnit privirea lui Troy, a lui triumfătoare.

Bineînţeles că juri. Tu eşti cel care a făcut asta.

Mâna lui Aaron s-a alăturat celorlalte două. „Jur să nu suflu o vorbă despre ce s-a întâmplat.”

Troy s-a uitat la Joe, a cărui mână a acoperit-o încet pe restul. „Jur”, a spus el cu o voce mică.

Troy a făcut la fel. Creierul îi striga să fugă la poliţie în timp ce gura lui proclama: „Jur.” Ceilalţi băieţi păreau uşuraţi.

Rick a scos cuţitul pe care îl folosise pentru a tăia încheieturile lui Colleen. „Asta are nevoie de sânge.” Îşi trecu lama prin palmă şi o linie subţire de roşu ieşi. L-a lăsat să picure pe mâinile celorlalţi băieţi. Aaron şi Carson şi-au prezentat imediat palmele. Rick s-a uitat aşteptând la Joe şi Troy. Ei şi-au întors mâinile cu reticenţă.

Lama a înţepat şi Troy a clipit în lacrimi. Rick şi-a frecat palma de ea, iar Troy şi-a pus mâna înapoi în grămada murdară.

„Am jurat cu sânge”, a spus Rick cu o voce aspră. „Nimeni nu vorbeşte despre asta sau riscă aceeaşi pedeapsă care i-a fost dată ei.”

Capul lui Troy s-a ridicat brusc*. Pedeapsă?*

„C-ce?” a întrebat Joe, cu ochii mari clipind rapid.

„Jurăm să pedepsim pe oricine vorbeşte despre asta. Acesta este un pact pe care trebuie să-l ducem în mormânt.”

Degetele de frică au sugrumat coloana vertebrală a lui Troy. *Cum s-a întâmplat asta?*

„Jur”, au spus Carson şi Aaron împreună. S-au uitat la Troy şi Joe.

„Jur”, a forţat Troy în acelaşi timp cu Joe. Privirea din ochii lui Rick l-a îngrozit. Troy ar fi jurat orice în acel moment, pentru că ştia că Rick îşi va folosi cuţitul peste gâtul lui Troy pentru a se proteja.

„Bun. Hai să facem curat”, a sugerat Carson, preluând din nou conducerea. „Rupe nişte crengi ca să măturăm pământul şi să scăpăm de urmele noastre. Să ne întoarcem la locul faptei. Uitaţi-vă cu atenţie. Să nu lăsăm nimic în urmă.”

Aaron a împins o creangă de brad în mâinile lui Troy, iar acesta a început să perie automat urmele de paşi. Mergea înapoi, îndepărtându-se din ce în ce mai mult de Colleen. Ceilalţi băieţi erau tăcuţi, concentrându-se asupra muncii lor.

Corpul lui Colleen se rotea încet din frânghie în liniştea pădurii. Ultima privire a lui Troy a fost partea din spate a craniului ei ars şi tuns.

***

Zander îl privea pe Mason cum păşeşte în vechea sală de conferinţe din biroul şerifului din comitatul Yamhill. Ray s-a

aşezat lângă Zander pe unul dintre scaunele din plastic dur ca piatra şi şi -a pocnit încheieturile până când Mason i-a aruncat o privire urâtă. Ray a suspinat şi şi-a mutat corpul plin de muşchi. Zander se simţea ca un băţ lângă fostul jucător de fotbal din colegiu.

Potrivirea VICAP îi condusese la biroul şerifului care investigase moartea tinerei femei. Nici el, nici Mason, nici Ray nu-şi aminteau de caz, ceea ce era surprinzător. Un atac atât de violent asupra unei tinere ar fi trebuit să primească o publicitate al naibii de mare, şi toţi trei trăiseră în nord - vestul Oregonului la momentul crimei.

Verificările media ale lui Zander au scos la iveală doar mici ştiri locale despre deces. Crima nu ajunsese la posturile de ştiri sau la ziarele mai mari din zona Portland. În schimb, bombardarea unei clădiri federale de către terorişti americani a dominat titlurile. Comitatul Yamhill era relativ mic ca populaţie, alcătuit în principal din oraşe rurale. Se afla la sud-vest de Portland, în afara zonelor suburbane aglomerate. Fermele dominau cea mai mare parte a ţinutului.

„Unde este?” a mormăit Ray.

Zander s-a uitat la telefon. Îl aşteptau de zece minute pe detectivul care se ocupase de caz. Probabil că omul scotea dosarul din magazie şi îşi împrospăta memoria, îngrijorat că FBI-ul şi poliţia statală vor căuta erori în ancheta sa.

„Joe Upton a crescut în Newberg. Este la doar o duzină de mile de locul unde a fost găsită această tânără”, a spus Mason, făcând o scurtă pauză în mersul său.

„Corect”, a spus Zander. „Dar s-a mutat la aproximativ doi ani după ce a avut loc această crimă. I-am dat numele lui detectivului Kenner. O să vedem dacă au avut vreo întâlnire cu Joe sau cu familia lui.”

Mason părea îngândurat. Nu mai pomenise numele Avei

de ceva vreme, dar Zander îşi dădea seama că nivelul său de stres era în zona periculoasă. Mason era genul care îşi interioriza anxietatea şi se concentra asupra lucrului la îndemână. Zander era la fel. Logic, ştia că cel mai bun mod de a o recupera pe Ava era să rezolve crima. Găsiţi ucigaşul de pe pod; găsiţi-o pe Ava. Repede.

Dar a văzut că asta îl mânca pe Mason din interior spre exterior. Bărbatul era îndrăgostit până în vârful cizmelor lui de cowboy, iar faptul că Ava era în pericol şi departe îl putea împinge peste limită. Mason era genul care avea nevoie de acţiune; avea nevoie să vadă că se fac progrese.

Zander înţelegea perfect. Un ucigaş tăcut, invizibil, îi răpise soţia. Ea luptase din greu în timp ce Zander era neputincios să facă mai mult decât să o ţină de mână şi să plângă cu ea. Ar fi vrut să vadă atacatorul şi să-l sugrume, să-l distrugă aşa cum îi distrugea soţia. În schimb, ea se stinsese în câteva luni, medicii recunoscând că nu avea cum să învingă.

Nimic nu se compară cu acea lipsă de putere atunci când o persoană iubită este rănită. Dar să nu ştii ce se întâmplase cu Ava McLane era pe locul doi. Corpurile torturate ale victimelor Ucigaşului de pe Pod îi tot treceau prin minte lui Zander.

Şi Mason trebuia să experimenteze acelaşi lucru.

Ritmul se accelerase în cazul Ucigaşului de pe Pod şi nimeni nu voia să se oprească pentru a dormi sau pentru a mânca. Luau mâncare pe fugă şi continuau să urmărească pistele. Chiar acum, acest caz vechi de crimă din comitatul Yamhill, cu elemente similare, era cea mai mare descoperire a lor.

O uşă s-a deschis. Detectivul a intrat şi a aşezat o cutie mare cu dosare

pe masă. Detectivul Jensen Kenner părea pregătit să iasă la pensie în următorii câţiva ani. Avea părul alb şi o mustaţă groasă asortată. Faţa lui înflorită vorbea de ani de stres şi dietă proastă. Dar privirea lui era foarte ascuţită. Zander a fost uşurat de prima sa impresie; acesta era un poliţist experimentat căruia nu-i lipsea nimic.

Bărbaţii îşi strânseră mâinile şi făcură prezentările. Zander a observat că
Kenner s-a uitat cu atenţie la Mason, ca şi cum şi-ar fi dat seama că cazul era
personal. Mason purta o faţă de piatră, dar ochii îi reflectau durerea personală.
Detectivul a deschis cutia şi a scos un dosar cu trei inele. „Ăsta e registrul tău.”
I l-a înmânat lui Mason.

Zander a ridicat mental o sprânceană. Majoritatea poliţiştilor i-ar fi înmânat-o lui, presupunând că FBI-ul era liderul cazului, mai ales când unul dintre agenţii săi lipsea. Kenner fusese suficient de isteţ încât să observe că Mason avea nevoie să vadă registrul crimelor.

Registrul crimelor cuprinde toate documentele unei anchete de crimă. Fotografii, rapoarte de autopsie, rapoarte criminalistice şi toate notele anchetatorului. Cutia cu dosare era plină cu materiale justificative, dar piesele cheie se aflau în dosar.

„Ce vă amintiţi?” a întrebat Zander, începând cu o întrebare generală. Voia să ştie ce i-a rămas cel mai mult în minte detectivului.

Kenner şi-a băgat mâinile în buzunare şi s-a uitat pe fereastră. „Îmi amintesc multe lucruri pe care aş fi vrut să nu le fi văzut niciodată. Prima vedere a acelei biete fete atârnând de pod încă îmi bântuie majoritatea nopţilor. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva.”

Zander a dat din cap. Victimele recente ale ucigaşului de

pe pod îi erau proaspete în minte.

Nu avea să piardă acele amintiri prea curând.

„Suspectul principal?” a întrebat Mason, răsfoind câteva fotografii.

„Ne-am uitat foarte atent la un trecător pentru o vreme. A campat în pădure la câţiva kilometri de locul unde am găsit-o. Un adevărat nebun. Fura tot ce-i pica în mână, dar nu am văzut niciodată în el vreo tendinţă criminală. Comunitatea era concentrată pe el. Un străin, ştii tu. Oamenii nu vor niciodată să creadă că unul dintre ai lor ar putea fi un criminal.”

„L-ai achitat?” A întrebat Mason.

„Nimic nu-l lega de crimă în afară de locaţie. Şi l-am căutat după ce ai sunat. E mort de zece ani.”

„Poate ar trebui să mergem să verificăm podul acela”, a declarat Mason. „A dispărut”, a răspuns Kenner. „Totul s-a prăbuşit acum câţiva ani. Comitatul a fost criticat pentru că nu l-a înlocuit, dar pur şi simplu nu aveau fondurile necesare.”

„La cine v-aţi mai uitat?”, a întrebat Ray. „Cu siguranţă aţi avut mai mulţi suspecţi decât un singur trecător.”

Kenner a scuturat încet din cap. „Nu am avut niciodată un caz mai fără ieşire. Era moartă de trei zile când am găsit-o. A plouat puternic în toate cele trei zile şi s-au pierdut multe urme. A fost dată dispărută de angajatorul ei. Lucra ca bucătăreasă la una dintre taberele locale din pădure.”

„Tabere? Ce fel de tabere?” a întrebat Zander.

„Ştii tu. Conduse de nebuni ecologişti. Îi duc pe copii în natură pentru o săptămână sau două. Le iau telefoanele mobile, televizoarele şi duşurile şi îi învaţă despre ciclul apei şi despre pădure.”

„Vrei să spui şcoli în aer liber”, a comentat Ray. „Ambii

mei copii au petrecut câteva zile când aveau 12 ani la şcoli în aer liber. Cred că una dintre ele a fost în zona asta. Le-a plăcut. Au venit acasă vorbind despre cum să protejeze mediul.”

„Ăsta e tipul. Avem o jumătate de duzină în zonă. Majoritatea districtelor şcolare din zona Portland îşi trimit copiii aici să participe. Terenurile de camping sunt închiriate şi altor grupuri. Uneori biserici sau grupuri de interese speciale.”

„A murit la sfârşitul lunii iunie”, a spus Mason, studiind o pagină. „Şcolile în aer liber aveau loc în acea perioadă?”

Kenner a întins mâna după carte. Mason i-a înmânat-o, iar Kenner a parcurs rapid câteva pagini. „Am găsit-o într-o locaţie care se afla la mai puţin de cinci kilometri de două tabere diferite.” S-a oprit la o pagină şi a coborât un deget până jos. „Una dintre ele găzduia o retragere bisericească pentru familii, iar cea la care lucra ea ţinea o tabără ştiinţifică pentru adolescenţi. O tabără de rachete.”

Alarmele s-au declanşat în creierul lui Zander, iar Ray s-a ridicat brusc de pe scaun. „Tabără de rachete?” Mason şi-a întors capul pentru a întâlni privirile lui Zander şi Ray. „Trebuie să vedem tot ce ai despre ea.”

Capitolul 26

Ava a respirat pe nas, luptându-se să rămână calmă. Banda adezivă pe care Troy i-a pus-o pe buze a ajutat-o să-şi ţină ţipetele înăuntru, dar i-a îngreunat respiraţia. Derrick

era îngrozit. Din spatele căluşului, încercase să se înţeleagă cu ucigaşul, dar cuvintele lui erau neinteligibile. Tot repetase un cuvânt care suna ca „oy”. Ucigaşul se numea Roy?

Criminalul se referise la Derrick ca la Rick. A greşit persoana? Sau numele fusese doar prescurtat?

Şi-a încuiat partea din creier care voia să plângă şi să se ascundă. Trebuia să se concentreze şi să-şi dea seama cum să scape. Nu voia să fie următoarea victimă.

Criminalul se uita la ea din când în când. Îi tot spunea că va fi împăcată în curând. Mintea ei apucase acea propoziţie şi o luase la goană cu viteză maximă. *În pace* înseamnă *moartă.* Trebuia să iasă.

Derrick fusese legat de o masă făcută din scânduri pentru a-l împiedica să riposteze. Ucigaşul aşezase pe masă un cerc metalic de 12 inci cu un model de margaretă şi îl mutase pe Derrick deasupra lui*. Iată sursa pătării de pe cadavre.* Ea îşi trase răsuflarea. Asta însemna că moartea lui Derrick era iminentă? Se aştepta ca ea să privească?

A mai adus câteva găleţi şi le-a poziţionat sub mâinile lui Derrick. *Pentru sânge.* Avuseseră dreptate că ucigaşul lor era obsesiv de ordonat. Pe lângă găleţi şi scânduri, el mai avea frânghie şi căptuşeală, pe care ea le recunoscu pentru înfăşurarea încheieturilor, foarfece şi bidonul de benzină.

Nu a văzut nimic care ar fi putut să o ajute să scape. S-a mişcat un centimetru spre dreapta, întrebându-se dacă ar putea ajunge în partea opusă a camerei fără ca criminalul să observe. *Imposibil.*

Ar putea să se prefacă că leşină? S-ar opri el?

A pus acest gând în categoria „poate”.

Ar putea să se năpustească asupra lui, să se arunce în el într-un atac.

Cu braţele legate? O lovitură la faţă şi eşti din nou

inconştientă.

El era mare. Nu voluminos, dar înalt. Şi se descurca fizic cu Derrick fără nicio problemă.

Criminalul a tăiat cu calm bucăţi din părul lui Derrick. Ava l-a privit cum cade pe podea, amintind straniu de părul ei tăiat la salonul ei. Acţiunea a părut să-l împingă pe Derrick la limită. S-a zvârcolit împotriva legăturilor şi şi-a scuturat capul înainte şi înapoi. Criminalul s-a uitat la Ava.

„El ştie ce se va întâmpla. Merg încet, pas cu pas, astfel încât să fie torturat mental. Ar fi prea blând să-l omor imediat."

Ava a scuturat din cap în faţa lui. Criminalul i-a aruncat o privire condescendentă. *„Tu* ai vrut asta. Eu fac asta pentru tine". Furia i-a străfulgerat faţa, iar Ava a îngheţat.

Nu voia ca acea furie să se concentreze asupra ei. Era prea uşor să se vadă legată de scândurile lui, cu un inel de fier sub spate.

Şi-a aplecat capul în semn de supunere. *Ţine-l calm.*

Ucigaşul se întoarse la tuns, zgâriind scalpul lui Derrick cu foarfeca pe unele dintre tăieturi şi făcându-l pe bărbat să plângă mai tare. Mâinile care ţineau foarfeca tresăltau de nerăbdare. Transpiraţia s-a perlat pe fruntea criminalului, iar Ava a văzut picături alunecându-i pe tâmple.

Nu se simte pe deplin confortabil cu calea pe care a ales-o.

Cum ar putea ea să folosească asta în avantajul ei?

Părul a alunecat în jos şi a aterizat pe pantofii lui. El a început să mormăie. Vorba lui era o amestecătură de înjurături şi de porunci pentru Derrick să stea liniştit. Îl auzea amestecând din nou cuvintele. La fiecare greşeală vocală, el îşi scutura capul cu resentiment şi foarfeca tăia mai tare.

Când Derrick era aproape chel, bărbatul a aruncat foarfecele într-una dintre găleţi. Ava se holba la găleată. *Dacă aş putea să pun mâna pe foarfecă.* Criminalul a scos un cuţit utilitar şi l-a ţinut lângă gâtul lui Derrick. Bărbatul a ţipat în spatele căluşului cu bile în timp ce ucigaşul a tras calm cuţitul pe pieptul lui Derrick, tăindu-i tricoul. Realizând că cuţitul nu-i atinsese pielea, Derrick a slăbit de uşurare. Criminalul a băgat cuţitul înapoi în buzunarul din faţă al pantalonilor şi şi-a descheiat încet propriul tricou. A ţinut tricoul deschis, lăsându-l pe Derrick să-i vadă pieptul.

„Vezi semnele? Le am şi eu. Cu toţii trebuie să plătim ca ea. Semnele arată respectul nostru pentru forma feminină.”

Ce mama dracului? Respect?

Ava a aruncat o privire asupra tăieturilor infectate de pe pieptul criminalului. El tăiase aceleaşi simboluri pe care le văzuseră pe Joe Upton. A scos din nou cuţitul şi l-a tăiat în piept pe Derrick. Acesta a ţipat. Ava s-a uitat în altă parte şi s-a luptat cu bila din gât.

Părul, semnele de pe piept. Ce urma? S-a gândit la ultimul cadavru. Aceea fusese amploarea degradării dincolo de spânzurare şi încheieturi. Era clar că ucigaşul plănuise să facă aceşti doi paşi, dar întotdeauna adăugase ceva nou la fiecare moarte. Ce element nou urma să fie adăugat la cea a lui Derrick?

Privirea ei se îndreptă spre bidonul de benzină, amintindu -şi reacţia lui Derrick la acesta. *O, nu.*

Criminalul s-a holbat la triunghiurile pe care le cioplise în pieptul lui Derrick şi a început să divagheze. Ava îl asculta cu atenţie, dar cuvintele erau o mizerie încâlcită. A atins timid una dintre tăieturi şi a împrăştiat sângele pe pieptul lui Derrick, în timp ce buzele lui continuau să se mişte în monologul său. Ava a reţinut numele lui Carson, Aaron şi Joe.

Părea să retrăiască conversaţiile cu bărbaţii. Derrick stătea nemişcat, cu privirea fixată pe tavan, prea terorizat ca să se uite în ochii bărbatului care era pe cale să-l omoare.

Ava se dădu mai încolo cu un picior. O singură privire din partea criminalului şi acesta ar fi observat că ea nu mai era în colţ, dar ea spera că era distras de bărbatul de sub mâinile lui. Nu-l văzuse încuind uşa în urma lui. Şi când examinase uşa mai devreme, nu se văzuse niciun mecanism de închidere pe interior. Trebuia să fie descuiată.

Dacă putea ajunge la uşă...

Şi apoi ce? Sprint cu mâinile legate la spate? Sprint unde?

Oameni. Trebuia doar să ajungă acolo unde erau alţi oameni.

Criminalul s-a întors. „Tu ce crezi? A suferit destul?" Ava a îngheţat. Şi a dat din cap.

El a zâmbit. „Nu, nu a suferit. Te-ai înmuiat." El s-a încruntat când a observat cum ea s-a mutat din colţ. „Pleci undeva?"

Ea a scuturat din cap, iar el i-a oferit un zâmbet condescendent.

„Cred că vom face o excursie." S-a uitat înapoi la Derrick şi i-a mângâiat încheietura bărbatului, cuţitul în cealaltă mână. Derrick s-a zvârcolit, cu ochii bulbucaţi. „Nu, nu încă. Te vreau conştient pentru următoarea parte."

Benzină?

Ava şi-a înecat saliva, scoţând un sunet de tuse în spatele casetei. El i -a aruncat o privire nedumerită. „Eşti în regulă?"

Ea şi-a aplecat din nou bărbia şi a clătinat din cap. El a fost la picioarele ei instantaneu, rupându-i banda adezivă de la gură. Lacrimile îi ardeau ochii în timp ce buzele i se

simţeau smulse.

„Respiră”, i-a ordonat el.

Ea a respirat adânc, concentrându-şi atenţia asupra sângelui de pe vârfurile degetelor lui care ţineau banda adezivă. Îi atinsese pielea în timp ce rupea banda adezivă. Era sângele lui Derrick pe faţa ei?

Greaţa îi trecu prin stomac.

„M-am gândit”, a început el. „Hai să-l ducem la pod şi să-l lăsăm să sângereze în apă. Poate arde şi acolo.” I-a apucat braţele de sus şi a scuturat-o uşor până când s-a uitat la el. Părea să privească direct prin ea, ca şi cum ar fi fost concentrat pe un obiect aflat la un metru în spatele capului ei.

Deci aşa arată răul.

„Putem face asta împreună şi nu trebuie să ne ascundem aici. Acest lucru trebuie făcut acolo unde oamenii pot vedea şi afla ce fel de om a fost.” Lacrimile îi curgeau pe faţă. „Ei trebuie să ştie că ai fost un nevinovată.”

Ava nu a vorbit. Buzele îi ardeau şi nu avea cuvinte.

Asta e şansa ta să ajungi la el.

„Roy?” a şoptit ea.

Faţa lui a devenit albă. „Eu sunt Troy.” Roşul i-a început de la gât şi i-a cuprins faţa. „Nu ştii *cine sunt eu?*”” I-a apucat o mână de păr şi i-a tras capul înapoi. Scoţând o foarfecă dintr-un buzunar, i-a tăiat părul. A aruncat mâna în spatele lui şi a strigat din nou. „Cine sunt eu?”

„Troy, da”, a spus ea frenetic. „Buzele mele sunt amorţite de la bandă.” Ea şi-a infuzat privirea cu sinceritate în timp ce frica îi îngusta vederea.

Culoarea lui a revenit la normal şi el s-a ridicat, uitându-se la cele câteva şuviţe din părul ei care i se lipiseră de degete. Le-a periat de pe mâini.

„O să pregătesc dubiţa.” S-a ridicat, evitându-i privirea, şi s-a dus la Derrick.

Ava a închis ochii, simţindu-se leşinată.

Şi acum ce?

$$$

„Avem câteva interviuri din tabere”, a declarat detectivul Jensen Kenner. „Am fost la ambele tabere din apropierea locului de recuperare şi am intervievat angajaţii. Toţi cei de la tabăra Meadow Springs o plăceau pe Colleen Mallery. Pretindeau că era o fată dulce. Tocmai absolvise OSU cu o diplomă în istorie, dar nu avea o slujbă pregătită şi se gândea să îşi ia masteratul. Cred că nu era o piaţă mare a locurilor de muncă pentru absolvenţii de istorie la acea vreme.”

„Mă îndoiesc că există astăzi”, a spus Mason. A căutat prin cutie. „Nimic altceva pe interviurile din tabără? Toate aceste interviuri cu angajaţii spun acelaşi lucru. Colleen a fost văzută în timpul cinei, nu a fost nevoie de ea din nou până la micul dejun a doua zi dimineaţa, şi că ea a dispărea de obicei pentru câteva ore pentru a citi şi să se relaxeze după cină. Nimeni nu s-a gândit că se vedea cu un iubit?”

Kenner a scuturat din cap. „Niciun interes romantic, conform celorlalţi angajaţi şi familiei.”

„Cum se face că nimeni nu i-a intervievat pe studenţi?” a întrebat Ray.

„Am facut-o... într-o oarecare măsură. Erau două sute de copii acolo Am rugat să se prezinte oricine care ar fi văzut-o pe Colleen după cină în acea seară sau care ar fi văzut ceva

suspect. Nu am avut niciun suspect.”

Mason a deschis un dosar. „Iată ce voiam să văd.” Găsise lista uriaşă a copiilor care participau la tabăra de rachete de la Meadow Springs şi a trecut degetul pe nume. A derulat şase rânduri şi s-a oprit când numele i-a sărit în ochi.

Troy.

Exact cum a spus Jayne la telefon.

Te-am găsit pe tine.

Aşteaptă. Numele de dedesubt era tot Troy. A început să numere.

„Rahat. Sunt opt Troy pe lista asta. Dar ce naiba? Nu aveau oamenii imaginaţie atunci când îşi numeau copiii?” Frustrarea l-a copleşit. Numele ucigaşului lor era pe acea listă; era sigur de acest fapt.

„Crezi că a fost unul dintre copii?” a întrebat Kenner, cu neîncrederea pe faţă. „Erau copii.”

„Această tabără mergea până la vârsta de optsprezece ani”, a spus Mason, studiind lista, zărind numele lui Carson Scott, Aaron King şi Joe Upton. „Ştiam eu asta.” A înclinat lista pentru ca Zander şi Ray să o vadă. „Sunt toţi pe aici.”

„Optsprezece ani este o vârstă destul de mare pentru a ucide”, a spus Zander.

„Dar... această crimă în particular...” Kenner a lăsat-o baltă, clătinând din cap. „A fost oribil.”

„Sunt de acord”, a spus Mason. „Şi am văzut trei cazuri similare în ultima săptămână. Aş vrea să previn următorul. Trebuie să reducem lista asta şi să o facem al naibii de repede.”

„Eliminaţi-i pe copiii mai tineri”, a sugerat Zander. „Intervalul de vârstă a început la treisprezece ani, nu? Sunt şanse ca un copil de treisprezece ani să nu se fi întâlnit cu trei băieţi care se îndreptau spre ultimul an.”

„Asta nu enumeră vârstele.”

„Există fotografii?” a întrebat Ray. „Orice fotografii spontane sau fotografii de grup de la tabără? I-am văzut profilul şi constituţia astăzi. Poate că am putea vedea o asemănare.”

„Ar trebui să fie nişte fotografii generale acolo”, a spus Kenner. „Îmi amintesc că am văzut fotografii de grup, dar nu sunt etichetate cu nume.”

Mason a găsit opt fotografii alb-negru, opt pe zece, care arătau ca şi cum ar fi fost developate într-o cameră obscură de acasă. Trei erau din a doua tabără din zonă, dar celelalte cinci erau etichetate MEADOW SPRINGS. Erau fotografii formale de grup, fotografii în care copiii erau aliniaţi în rânduri cu un panou pe care era scris numele taberei şi anul. În prima era tot personalul, dar restul erau grupate şi etichetate în funcţie de vârstă. A ţinut-o pe cea cu cei de şaptesprezece-optsprezece ani aproape de nas în timp ce studia feţele mici. Calitatea nu era grozavă.

„Aşteaptă puţin.” Kenner a ieşit din cameră.

Ray şi Zander s-au uitat peste umerii lui. „E undeva acolo”, a spus Ray.

„Dar nu sunt nume”, a replicat Zander. „Îi ştim deja faţa. *Ne trebuie* un nume de familie.”

„Sună la tabără”, a spus Mason. „Vezi dacă mai au înregistrări vechi. Poate că ale lor sunt împărţite pe vârste. Poate au nişte fotografii cu identificări.”

„Mă ocup de asta.” Zander şi-a scos telefonul.

„Meadow Springs a ieşit din afaceri acum un deceniu”, a spus Kenner, intrând în cameră. Avea în mână un obiect mic, clar, dreptunghiular. „Locul a stat gol câţiva ani înainte ca un nou grup să-l cumpere. Va trebui să faci nişte săpături. Cine ştie dacă noii proprietari au luat vechile înregistrări? Cred că

ar putea să te pună în legătură cu foştii proprietari.”

„Rahat”, a declarat Mason. Un alt obstacol de viteză.

„Exact”, a fost de acord Kenner. I-a înmânat lui Mason dreptunghiul. „Încearcă asta.” Era o lupă. Mason a aşezat fotografia pe masă şi piesa de plastic de trei pe cinci de plastic direct deasupra ei. Imaginea a sărit în mărime şi feţe mari şi zâmbitoare au zâmbit la el. „Perfect”, a răsuflat el.

„Mai uşor decât să-mi pun şi să-mi scot ochelarii de citit când sunt la birou”, a comentat Kenner. „Am încercat bifocali şi i-am urât. Astea funcţionează de minune.”

Mason a glisat dreptunghiul peste fotografie. Feţele granuloase apăreau şi dispăreau pe măsură ce blocul se mişca.

„Dă înapoi”, a spus Ray, aplecându-se peste masă.

El a glisat blocul înapoi cu un centimetru şi a observat un chip familiar în acelaşi moment în care Ray a exclamat: „Acolo!” *Carson Scott.*

Carson stătea în rândul din spate. Era mai înalt decât 90 la sută dintre ceilalţi copii. Zâmbetul lui era la fel de distinctiv atunci ca şi astăzi. *A fost săptămâna trecută.*

Ray s-a aplecat mai aproape în timp ce Mason îi studia pe băieţii care stăteau cel mai aproape de Carson. „Acela este Joe Upton?”, a întrebat el, punând un deget pe bloc. Mason a studiat chipul tânăr. Toate imaginile mai vechi pe care le văzuse îl înfăţişaseră pe Joe la o greutate mult mai mare.

„Cred că el este”, a afirmat Ray. „Uită-te la ochi şi la forma nasului său.” Mason a fost de acord. Joe stătea la trei persoane distanţă de Carson, în rândul din spate. S-a uitat mai atent la băieţii dintre ei, căutându-l pe Aaron King. L-a zărit în rândul următor din faţă. „Aaron e în rândul dinaintea lui Carson. Aceeaşi zonă generală, totuşi.”

Unde este bărbatul din videoclipul magazinului?

A alunecat blocul până la extrema dreaptă şi s-a oprit. Ultimul băiat din rând era cel mai înalt.

O furnicătură i-a început în stomac. „Ăsta e el.”

Ray s-a holbat şi Zander a venit în jurul mesei pentru a studia imaginea. Ambii bărbaţi au început să dea din cap.

„E înalt”, a spus Zander. „La fel ca bărbatul de ieri. Şi are aceeaşi faţă îngustă. Cred că s-ar putea să ai dreptate.”

„Acum, cum obţinem un nume de familie?” a întrebat Mason. „Trebuie să existe un proces mai rapid decât să sperăm că vechile înregistrări ale taberei există.”

„Putem efectua o căutare pe toţi Troy de pe listă”, a spus Zander. „Îi vom elimina pe cei mai tineri, îi vom căuta pe cei care au murit sau s-au mutat în afara statului. Ar trebui să putem obţine destul de repede fotografii ale permiselor de conducere. Ne vom uita mai atent mai întâi la cei care sunt încă în zonă.

„Căutarea pe Facebook ar putea fi chiar mai rapidă în ceea ce priveşte fotografiile”, a adăugat Kenner. „Nu v-ar veni să credeţi ce postează oamenii pe paginile lor şi ce lasă la vedere pentru oricine. Nu i-aş elimina automat pe consilieri. Există vreun Troy pe acea listă?”

„Unul”, a spus Mason. „Îl putem verifica împreună cu restul.”

„Ce zici de Laura King?” a sugerat Ray. „Nu erau ea şi Aaron împreună în liceu? Sau cel puţin se cunoşteau? Poate îşi aminteşte de un tip pe nume Troy cu care Aaron ţinea legătura.”

„Voi începe cu bazele noastre de date”, a spus Zander. „Mason, de ce nu o contactezi pe Laura King, iar Ray, tu faci căutarea pe Facebook.” S-a uitat la detectivul Kenner. „Te superi dacă folosim sala de conferinţe pentru o vreme?”

„Daţi-i drumul. O să mă uit şi eu pe internet”, s-a oferit Kenner.

Zander şi Ray şi-au scos laptopurile, iar Mason a ieşit din cameră pentru a-şi folosi telefonul şi a o suna pe Laura King. A ţinut fotografia celor trei victime în mână şi a privit încruntat imaginea neclară a celui care spera că era Troy.

Ea a răspuns la al treilea apel. El s-a legitimat. „Încerc să aflu dacă Aaron ar fi avut un prieten în timpul sau chiar după liceu al cărui prenume era Troy. Ar fi împărtăşit un interes comun pentru construcţia de rachete, dar nu cred că a mers la aceeaşi şcoală."

A existat o pauză lungă la celălalt capăt.

„Nu ştiu, domnule detectiv", a spus ea încet. „Troy este un nume destul de comun, iar Aaron renunţase la chestia cu rachetele când terminase liceul. Agentul FBI a luat cutia cu anuarele vechi şi amintirile despre rachete. Se pare că erau şi nişte fotografii acolo. Te-ai uitat la ele?"

Mason a făcut-o. De mai multe ori. „Nu aveau nume pe ele. Încercăm să aflăm numele de familie al unui pasionat de rachete pe nume Troy, pe care Aaron l-ar fi cunoscut într-o tabără de vară."

„Nu mă pot gândi la nimeni", a spus ea. „Îmi pare foarte rău."

Au încheiat convorbirea, iar Mason şi-a muşcat interiorul obrazului. *O fundătură.* Era un pic cam exagerat. Credea că era destul de rar ca prietenii din liceu să păstreze legătura*. Prieteni?* Sau ai evita o persoană cu care ai comis o crimă? La naiba. Ar sta cât mai departe posibil de un tip care ştia asta despre el. Şi nu avea cum să-l prezinte soţiei sau familiei sale. Sunând-o pe Laura King, lătra la copacul greşit.

Deci ce să faci cu oamenii pe care vrei să-i uiţi? Se întoarse să verifice progresele lui Ray şi Zander.

Ray scosese filmul original de la Fremont Bridge şi filmul de la magazin pentru ca detectivul Kenner să le vadă.

Împreună căutau fiecare Troy din listă prin social media.

„Oh, Doamne. Uite câţi Troy Johnsons sunt pe Facebook”, a gemut Ray. „Hai să căutăm mai întâi numele mai puţin comune.”

„Laura King nu-şi aminteşte niciun Troy”, a anunţat Mason. A scos un scaun şi s-a aşezat lângă Ray, studiindu-şi ecranul. Ray tăiase deja doi Troy de pe listă şi pusese semne de întrebare pe alţi doi. „Ce-i cu semnele de întrebare?”

„Înseamnă că nu pot vedea o fotografie. Fie au postat poze cu echipa lor sportivă preferată ca fotografie principală, fie un câine sau altceva. Nu au fost excluse”, răspunse Ray.

Ray a făcut clic pe un nume şi o fotografie mică cu faţa unui bărbat a apărut pe o fotografie mai mare cu un lanţ muntos înzăpezit. Bărbatul era asiatic. „Mi-aş dori să fie atât de uşor de eliminat.” A trasat o linie printr-un alt nume şi i-a dat informaţia lui Zander.

Fiecare linie se simţea ca un pas mai aproape de găsirea Avei.

Te rog, nu ne lăsa să ajungem prea târziu.

Nu voia să ia în considerare posibilităţile.

„Ce zici de asta?” Ray a deschis o poză cu un bărbat care stătea lângă un râu, ţinând trei peşti uriaşi la undiţă. Faţa lui era umbrită de marginea unei pălării, dar zâmbetul lui alb era uriaş.

Mason s-a holbat. „Nu-mi pot da seama. Pare înalt, dar nu e nimic cu care să-i compar înălţimea. Mai ai şi alte poze?”

Ray a făcut câteva clicuri. „Nu. Nu sunt imagini cu oameni. Doar pescuit şi chestii în aer liber.”

„Pune-l pe lista de posibilităţi.” Frustrat, Mason s-a întors la registrul crimelor de la moartea lui Colleen. A trecut la secţiunea despre autopsie, pregătindu-şi stomacul să studieze fotografiile şi să citească declaraţiile lipsite de

pasiune ale medicului legist.

Maxilarul i s-a încleştat în timp ce studia fotografiile. Colleen fusese arsă. Medicul legist teoretizase că ucigaşul crezuse că poate elimina probele sau cadavrul prin foc. Este nevoie de foarte multă căldură pentru a arde un cadavru. Majoritatea oamenilor nu-şi dau seama că o incinerare durează peste două ore la peste 14.000 de grade.

Adolescenţii nu ar şti asta. Un adolescent ar putea crede că un simplu incendiu l-ar putea scăpa de toate problemele.

Răsfoia raportul de autopsie, căutând diagrama cu etichete de mână a rănilor lui Colleen, vrând să ştie ce văzuse medicul legist pe spatele ei. Conturul crud al unei forme feminine era etichetat cu escoriaţii pe spate şi pe partea din spate a picioarelor.

Nici o paloare în formă de margaretă.

Medicul legist a observat că se formase lividitate în extremităţile inferioare, concluzionând că fusese spânzurată la scurt timp după moarte. Nu zăcuse nemişcată într-un singur loc, ca victimele actuale. Mason se încruntă. Atunci de ce crease criminalul modelul margaretelor de pe spatele victimelor sale, dacă nu se potrivea cu nimic din moartea iniţială? Căutând ceva care să se refere la margarete sau la un model similar, a parcurs rapid restul notiţelor medicului legist.

Încheieturile lui Colleen fuseseră tăiate, dar cauza morţii a fost atribuită strangulării. I se formaseră peteşii în ochi şi osul hioid îi fusese rupt. Ambele sunt rezultate obişnuite ale strangulării.

A fost agresată sexual.

Dar de către cine?

De toţi? De unul dintre ei? A scanat mai departe în raport. Medicul legist găsise o singură probă de spermă.

Stomacul lui Mason se desfăcu un pic, uşurat că fata fusese scutită de umilirea a ceea ce ar fi putut fi un viol în grup.

Hristoase. A suferit viol, strangulare şi arsuri, iar eu sunt mulţumit că a fost violată o singură dată?

El a scuturat din cap. În meseria asta, îşi lua uşurarea de unde o putea găsi. Uneori, victoriile minuscule împiedicau cazurile cele mai grave să-l distrugă.

Mostra de spermă? „ADN-ul din proba de spermă a fost introdus în sistem?” l-a întrebat Mason pe Kenner.

El a dat din cap. „Nu am obţinut niciodată un rezultat. Am presupus că nu fusese prezentat niciodată un profil ADN de la violator în cadrul unei alte infracţiuni.”

Mason a făcut o grimasă. *Care dintre ei a violat-o?* Suspecţii lor aveau un trecut destul de curat, cu excepţia lui Derrick Snyder. Dar nici măcar crimele lui din trecut nu garantau că o mostră ADN fusese procesată. Sau introdusă corect. Sistemul nu era perfect.

El a continuat să citească. Colleen nu avusese căluşul cu bile, dar avusese o piatră mare în gură. În dinţii ei erau aşchii proaspete, despre care se credea că fuseseră cauzate de plasarea pietrei sau de muşcătura ei. Mason se freca la ceafă, imaginându-şi granulaţia aspră a pietrei pe molarii săi. Cât timp fusese conştientă? Raportul menţiona că Colleen murise înainte de tăierea încheieturilor sau de încercarea de a o arde.

Încă două mici victorii de care Mason să se agaţe.

Încercau să mascheze totul ca pe o sinucidere? Toate abuzurile diferite asupra corpului ei vorbeau de cineva panicat sau de un grup cu prea multe idei despre cum să-şi acopere crima. În registrul crimelor nu se menţiona că ar fi fost mai mult de un făptaş prezent. Citi ultimele note ale

detectivului-şef, deducând că ei căutau un singur om.

Erau atât de departe de adevăr.

Dar cine ar fi crezut că această crimă odioasă ar fi fost comisă de un grup de elevi de liceu?

Capitolul 27

Zander asculta cu telefonul băgat între ureche şi umăr, mâzgălind pe un carneţel, emoţia crescându-i în stomac.

Unul dintre acestea trebuie să fie corect.

„Bine. Trimite-mi-l şi pe e-mail”, i-a spus el agentului de la celălalt capăt al firului. A încheiat convorbirea şi s-a întors spre cei trei bărbaţi din sala de conferinţe a comitatului Yamhill. Detectivii Kenner şi Ray îl priveau cu un optimism precaut, dar Mason părea încordat de îngrijorare. Bărbatul o ascundea bine, dar dacă Zander era pe jumătate nebun de îngrijorare pentru Ava, atunci Mason era triplu.

„Avem două piste bune de la Troy de pe lista cu tabăra. Amândoi aceşti tipi au treizeci şi cinci de ani, au o lungă istorie de trai în această zonă, au peste un metru optzeci înălţime, au camionete albe şi deţin proprietăţi rurale.”

„Da!” Ray a dat un pumn în aer.

„Îmi trimite prin e-mail pozele lor de înmatriculare.”

„Care sunt numele lor?” a întrebat Mason.

Zander s-a uitat la lista lui. „Troy Johnson şi Troy Beadle.”

Ceilalţi trei bărbaţi s-au întors la ecranul laptopului unde confruntaseră numele cu fotografiile de pe Facebook. „Ştim deja că sunt prea mulţi Johnsons pentru a-l localiza pe cel potrivit”, a mormăit Ray. „Hai să ne uităm la Beadle.” A bătut în tastatură, iar Zander s-a întors să se uite la ecran.

„Nicio fotografie personală”, a spus Mason sumbru. „Se pare că e un iubitor de fotografii din natură. Râuri blestemate

şi apusuri de soare. Ray îl marcase cu un semn de întrebare”.

Telefonul lui Zander a bâzâit când a primit un e-mail. A deschis ataşamentele şi a studiat fotografiile de licenţă. Mason s-a apropiat şi s-a uitat la ecran.

„Ar putea fi oricare dintre tipii ăştia, din ce am văzut azi pe filmare”, a spus el după un moment. „Nu pot exclude niciunul”.

Zander a fost de acord şi le-a pasat telefonul lui Ray şi detectivului Kenner. Unul dintre bărbaţi era aproape chel pe deasupra, dar amândoi aveau o formă îngustă a feţei. Nici Zander nu vedea cum să elimine unul dintre ei. „Amândoi au furgonete albe?” a întrebat Ray. „Asta e o coincidenţă.” „Beadle deţine două. Este zugrav de case, aşa că are sens. Johnson deţine un mic atelier de reparat motociclete. Din nou, deţinerea unei dubiţe are sens pentru a putea transporta piesele. Beadle locuieşte spre Scappoose, iar Johnson locuieşte în cealaltă parte a zonei Portland, lângă Sandy. Beadle deţine trei acri, iar Johnson deţine un teren de două acri.”

„Deci amândoi lucrează în profesii mai degrabă solitare”, a spus Mason. „Şi amândoi au proprietăţi. Agentul special Euzent a spus că ar avea un loc unde şi-ar putea ţine victimele. Iar profesiile solitare nu mă surprind. Colegii observă când eşti plecat. Dacă lucrezi pentru tine, îţi stabileşti singur programul şi faci ce vrei. În mintea mea, ambele se încadrează în profil.” „Familii?” A întrebat Kenner.

„Amândoi divorţaţi.”

„Arestări?”

„Niciuna.”

„Şi ambele locaţii funcţionează”, a observat Ray. „Ambele se află la distanţă cu maşina de podurile unde am găsit cadavrele. Locaţia Sandy este evident mai aproape de

Podul Zeilor, în timp ce locaţia Scappoose este mai aproape de podul Vernonia. Iar Carson Scott a fost găsit chiar în centru. Mă întreb ce pod a ales pentru următoarea sa victimă.”

„Trebuie să vizităm ambele case. În seara asta”, a afirmat Mason, uitându-se la ceasul de pe perete, agitându-se de parcă ar fi băut o duzină de ceşti de cafea. „Nu-mi pasă dacă e ora zece. Tipului ăstuia îi place să viziteze podurile în miez de noapte şi ştim că are două victime. Trebuie să plecăm *acum*"”

„De acord”, a spus Zander. „Lucrăm cu şerifii din Clackamas County şi Columbia County pentru a trimite imediat maşini la ambele scene. Ei au ordin să se instaleze în afara proprietăţilor şi să nu intre până nu ajungem noi acolo.

Nu vreau ca poliţiştii din comitat să se grăbească să intre fără să fim noi acolo. Am activat echipele noastre SWAT. Ar trebui să fie pe ambele scene într-o oră. Locaţiile împrăştiate le fac un pic cam departe pentru a ajunge la ele.

„Vreau să o iau pe cea din Scappoose”, a declarat Mason, studiind din nou fotografiile permiselor de conducere. „Am un presentiment în legătură cu el.”

„Voi merge la Sandy”, a fost de acord Zander. „Ray?”

„Scappoose”, a răspuns el prompt.

Zander a dat din cap. Un sentiment ciudat de teamă trecu prin el. Nu-i plăcea să-şi despartă grupul, dar avea sens să acopere ambele locaţii simultan, deoarece timpul trecea. Nu avea o presimţire despre niciunul dintre suspecţi, dar înţelegea nevoia lui Mason de a-l investiga pe cel care rezona cu el. Trebuiau să găsească criminalul în seara asta.

„Ei bine, la naiba”, a spus Kenner, părând enervat. „Aş merge şi eu cu tine, dar nu am niciun motiv să fiu acolo. La naiba! Aş vrea să o pun pe asta la punct”. Omul se încruntă şi

Zander îl compătimi. Era nasol să te retragi când o anchetă devenea brusc fierbinte. Iar pista asta cu ucigaşul de pe pod era fierbinte.

Mason i-a strâns mâna. „Vei fi primul care va afla ce vom găsi.”

„Cineva ar face bine să mă ţină la curent. Acum nu am să dorm toată noaptea.”

„Am trimis alerte către fiecare comitat şi oraş din zonă să fie cu ochii pe podurile lor în seara asta şi mâine seară. Cred că va încerca să lase un cadavru. Dacă avem noroc, nu ştie că Ava e în poliţie. Să sperăm că el crede că noi credem că o femeie a fost răpită şi că nu am făcut legătura cu ucigaşul de pe pod. Ştie toată lumea unde se duce?” a întrebat Zander.

„Da”, a răspuns Mason. „Să mergem să o luăm pe Ava.” I-a ţinut privirea lui Zander. „Unul dintre noi o va găsi în seara asta. Ştiu asta.”

Zander a zărit prima lumină de speranţă în ochii lui Mason. S-a rugat ca detectivul să aibă dreptate.

$$$

Mason şi-a oprit maşina în spatele poliţiei din Columbia County. O maşină a districtului stătea de o parte şi de alta a unei alei de acces pe drumul rural îngust. Era trecut de unsprezece P.M. şi ploaia începuse din nou. Mersese cu acceleraţia la podea aproape tot drumul de la biroul şerifului. Conducerea pe cel mai drept drum posibil însemnase mult timp pe drumuri de ţară neiluminate şi întortocheate. Ray petrecuse cea mai mare parte a timpului la telefon, adunând toate informaţiile posibile despre suspectul lor şi transmiţându-le lui Mason. Citise chiar şi cele şase recenzii Yelp despre Beadle Painting.

Clienţii erau foarte mulţumiţi de Beadle Painting. Dar era el ucigaşul lor din pod?

„La zi cu plata impozitelor pe proprietate”, murmurase Ray. „Nimeni nu poate găsi alte fotografii ale lui pe internei Mi se pare suspicios.”

„Eu nu am poze cu mine pe internei’, a declarat Mason.

„Ai căutat?”, a întrebat Ray.

„Nu, dar nu am pus nimic.”

Ray a bătut pe telefonul său. „Dacă mă uit pe Google, sunt o jumătate de duzină de poze cu tine de la conferinţa de presă de la Crăciun.”

Mason aproape că a ieşit de pe şosea. „Ce?”

„Şi mai multe din cazul Coed Hunter. Hei, iată una cu noi doi!” I-a întins telefonul lui Mason.

„Iisuse Hristoase. Nu-mi arăta în timp ce conduc. Cum scap de astea?”

„Habar n-am.”

Mason şi-a scos pozele din cap când a ieşit din maşină, lăsând farurile aprinse în întuneric. A luat o jachetă grea de pe bancheta din spate, înjurând ploaia. Cei doi adjuncţi se îndreptau spre el, iar el a aruncat o privire în jur. Zona era izolată. Nimic altceva decât brazi. Ar fi trecut direct pe lângă alee dacă nu ar fi fost prezente maşinile districtului. Două mici reflectoare roşii pe stâlpi de metal marcau marginile aleii. Dacă ai fi ratat curba, ai fi ajuns în şanţul de drenaj de-a lungul drumului. A privit în jos pe alee. Se curba în pădure şi dispărea. Nu se vedea nicio clădire.

Nici o echipă SWAT a FBI-ului încă.

La naiba.

Adjuncţii s-au apropiat, cu lanternele luminându-i pe Mason şi Ray, cu un echipament de ploaie din plastic transparent acoperindu-le uniformele şi pălăriile, şi s-au

prezentat. „Suntem aici de patruzeci şi cinci de minute”, a spus cel mai înalt. „Nimeni nu a venit sau nu a plecat”.

„Aţi urcat pe alee?” a întrebat Mason.

Adjuncţii s-au uitat unul la celălalt. „Ni s-a spus să nu o facem. Ni s-a spus să aşteptăm FBI-ul – ei nu au spus nimic despre implicarea OSP.”

Mason a făcut o grimasă. „Forţa operativă. Suntem implicaţi cu FBI-ul în acest caz.” S-a uitat la Ray. „Cât de departe este echipa lor SWAT?”

„Ei spun că mai durează cel puţin douăzeci de minute.”

„Zander a ajuns deja la cealaltă locaţie?”

„Nu încă.”

Mason s-a gândit că drumul lui Zander era un pic mai lung, dar cel puţin o parte din el ar fi fost pe autostradă.

Cei patru bărbaţi s-au uitat unul la celălalt.

„Ce vă aşteptaţi să găsiţi acolo sus?” a întrebat al doilea adjunct.

Îi amintea lui Mason de un Jack Black slab.

„Nu sunt sigur. Fie vom trezi un zugrav harnic care plănuieşte să fie pe un şantier la şapte dimineaţa, fie îl vom găsi pe Ucigaşul Podului cu ultimele sale victime.”

„Sfinte Sisoe!” Jack Black a făcut un pas în spate. „Nu ne-au spus nimic. Ultima dată când am stat pe o casă şi am aşteptat FBI-ul, a fost pentru un tip care vindea videoclipuri porno cu copii la mâna a doua pe internet. I-au bătut la uşă, iar el a ieşit cu coada între picioare. Un laş bolnav”.

În lumina slabă şi în ploaie, Mason putea vedea entuziasmul din ochii adjuncţilor. „Vom aştepta până când SWAT ajunge aici”, le-a spus el bărbaţilor. Lângă el, Ray îşi târşâia picioarele. Mason s-a uitat la el. „Ce?”

Ray s-a uitat în sus pe alee. „Am putea arunca o privire. Am harta Google a zonei. Ştiu unde sunt casa şi cele două

anexe. Este una aproape de alee, imediat după curba aceea, apoi casa şi apoi o clădire mare, mai în spate, în spatele casei.”

Mason se holba la el, adrenalina bubuindu-i în cap.

Doar priveşte.

Dacă Ava nu e aici, trebuie să ajungem la Sandy şi să ne întâlnim cu Zander.

„La naiba”, a mormăit Mason. S-a uitat la adjuncţi. „Aţi mai fost aici? Vreun apel către acest loc?”

„Niciunul. Complet liniştit. Suntem chemaţi la un loc aflat la aproximativ 800 de metri de aici cel puţin o dată pe lună, dar tipul ăsta nu a scos un sunet.”

Mason s-a uitat din nou pe alee. O strălucire slabă în jurul curbei i-a spus că proprietatea avea cel puţin ceva iluminat. „Bine.” A arătat spre Jack Black. „Tu vii cu noi şi amicul tău poate aştepta FBI-ul. Urechile şi ochii deschişi.” A ridicat o sprânceană spre Ray, care a rânjit, ştiind că a plantat ideea în creierul lui Mason.

„Nu strică să facem o recunoaştere rapidă”, a spus Mason. „Poţi să-ţi stingi puţin lanterna? Noi le luăm pe ale noastre, dar le lăsăm stinse pentru moment.” Adjunctul şi-a pus degetele pe faţa lanternei, reducând puterea acesteia cu 75 la sută.

Cei trei au urcat cu greu pe aleea de pământ bătătorit. Pietrişul scârţâia ocazional sub picioarele lor, dar pădurea era în mare parte tăcută. Ploaia cădea într-o ceaţă densă care îmbiba totul fără zgomotul unei furtuni puternice. Lumina slabă a ajutorului de şerif le arăta unde să îşi pună picioarele. Mason îşi dorea ca luna să fie afară.

Ascultând şi urmărind cu atenţie, s-au mutat la marginea aleii în timp ce aceasta se curba şi îi aducea în faţa clădirilor. Adjunctul îşi stinse lumina. Rezumatul lui Ray fusese corect.

Un reflector deasupra uşii primei anexe lumina zona, iar o casă mică în stil ranch se afla la cincizeci de metri distanţă. Trei lumini de exterior palide străluceau din casă. Mason s-a îndreptat spre anexă şi a coborât pe partea dinspre casă. A păşit spre o fereastră şi s-a uitat înăuntru. Adjunctul şi-a aprins lanterna şi a luminat interiorul. Un tractor John Deere, cel puţin cincizeci de găleţi mari de vopsea albă în rânduri ordonate şi o duzină de scări umpleau clădirea.

Nu era Ava.

Mason s-a uitat cu atenţie, căutând dulapuri sau orice alt loc în care să se ascundă o persoană.

„Pare liber”, a spus adjunctul.

S-au deplasat spre capătul clădirii şi au aruncat o privire în jur, observând casa. Era linişte. Mason s-a întrebat dacă anexa din spatele casei era folosită ca garaj, unde Beadle îşi parcase cele două furgonete comerciale. I-a făcut semn adjunctului să aprindă lumina sa slabă pe terenul dintre casă şi clădirea în care se afla tractorul. Pământul era aplatizat de urmele de cauciucuri care duceau spre spatele casei şi a doua anexă. „Hai să ne uităm în a doua clădire.”

„O să verificăm casa?”, a şoptit adjunctul.

Mason a tras aer în piept. „Cred că vom aştepta echipa SWAT a FBI – ului. Dacă putem curăţa dependinţele, ar trebui să fie suficient.”

Îi venea să meargă să bată la uşă şi să sune la sonerie de zeci de ori.

Cineva urma să fie furios pe el pentru că intrase pe proprietate fără să aştepte echipa SWAT. Nu avea nevoie să îşi forţeze norocul. Conflictul se războia în el. *Dacă următoarele cinci minute înseamnă că Ava trăieşte sau moare?* A tras aer în piept. Ar putea fi în cealaltă anexă; el nu-şi învârtea degetele.

Rămânând la marginea pădurii, s-au îndreptat spre partea din spate a proprietăţii. A doua magazie era puţin mai mică decât prima, dar avea acelaşi reflector luminos deasupra uşii principale. Au zărit o dubiţă albă parcată lângă el.

Bătăile inimii i-au sărit în sus la vederea dubiţei. „Seamănă cu video- clipul?” i-a şoptit lui Ray.

Ray s-a încruntat şi a scuturat din cap. „Nu-mi pot da seama. Lumina nu iluminează partea din faţă. Caroseria arată bine.”

Şopronul din spatele casei nu avea nicio fereastră prin care să tragă cu ochiul. Mason a condus grupul, păstrându-se chiar în interiorul liniei de copaci a pădurii din jur, învârtindu-se în cerc la aproximativ zece metri de spatele magaziei mai mici. Tot nicio fereastră. Au mers mai departe. Nici cealaltă parte a magaziei nu oferea o cale de a se uita înăuntru. Ar fi trebuit să folosească uşa.

„Rahat”, a mormăit Mason. Cei trei au ieşit din pădure. Şopronul era acum între ei şi orice vedere a casei. S-au apropiat şi au văzut bine dubiţa.

„Arată la fel”, a spus Ray. „Aceeaşi marcă şi model pe care le-am văzut”. Şi-a strâns mâinile şi s-a uitat pe geam. „Nu pot vedea în spate. E prea întuneric. Sunt o mulţime de hârtii pe bord şi pe podea. Nişte materiale de pictură.”

Inima lui Mason a început să se scufunde. *Suntem în locul greşit?*

S-a apropiat de magazie, şi-a sprijinit o ureche de ea şi şi-a ţinut respiraţia timp de zece secunde.

Tăcere.

„Trebuie să ne uităm înăuntru. Rămâi aici până verific eu uşa.” Îmbrăţişând partea laterală a clădirii în întuneric, a înaintat uşor şi s-a uitat

după colţ şi în lumina puternică a reflectoarelor. Uşa avea atât un zăvor, cât şi un lacăt uriaş suspendat.

Ce era încuiat înăuntru? Pulverizatoare de vopsea? O altă dubiţă? Ava?

S-a mutat înapoi la Ray şi la adjunct. „Are o încuietoare mare. Fără tăietori de şuruburi, nu intrăm.”

„Am tăietori de şuruburi”, a spus adjunctul în acelaşi timp în care Ray a răspuns: ”Trebuie să aşteptăm echipa SWAT.”

Mason a dat din cap. „E timpul să aşteptăm.” S-a întors şi a privit casa tăcută. „Nu pare să aibă subsol şi niciuna dintre ferestre nu este acoperită. Nu cred că se ascunde ceva în acea casă. Aceasta este singura clădire în care se pare că ar putea fi ascuns ceva.”

Staţia de emisie-recepţie a adjunctului a răsunat în linişte. „FBI-ul este aici.”

Cei trei s-au uitat la casa aflată la zece metri distanţă. „Să ne întoarcem.” Au alergat în tăcere înapoi pe drumul pe care veniseră, încercând să vadă la lumina unei singure lanterne slabe.

„Tu ce crezi?” Ray a suflat încet către Mason.

„Nu cred că e cineva aici”, a spus Mason. „Sper că Zander are mai mult noroc decât noi.”

Cincisprezece minute mai târziu, echipa SWAT constatase că casa şi ambele magazii erau goale. Sunaseră la soneria de la casă şi ascultaseră zgomotele din interior cu ajutorul unui echipament auditiv special pe care Mason îl voia pentru OSP. O simplă lovitură la uşă a deschis-o şi casa a fost eliberată în câteva minute, în timp ce lunetiştii supravegheau ambele magazii.

Apoi au tăiat lacătul de la prima magazie şi au examinat John Deere-ul. Când au ajuns la a doua magazie, au chemat

detectivii după ce au constatat că nu era nimeni de faţă.

Ray şi Mason au urcat din nou pe alee, de data aceasta împreună cu agentul special Parek, care însoţise echipa SWAT din Portland. Parek lucrase la centrul de comandă pentru cazul ucigaşului de pe pod şi participase la toate şedinţele de informare cu Mason şi Ray. Când alergaseră pe aleea de la proprietate, Parek le aruncase o privire ciudată, dar se abţinuse de la comentarii în timp ce echipa SWAT se organiza.

Liderul echipei SWAT făcu un gest spre interiorul celei de-a doua magazii. „Se pare că cineva a fost ocupat acolo”.

Mason, Ray şi Parek s-au uitat înăuntru şi au încremenit.

„Mai bine ai chema o echipă de criminalişti”, a mormăit Mason către Parek. „Ray, sună-l pe Zander. Spune-i că am găsit aur.”

Nu era nimeni în magazie, dar un inel metalic cu diametrul de aproximativ un metru, în formă de margaretă, se afla în centrul podelei. Un buchet mic de margarete adevărate se afla lângă el. Părul acoperea podeaua, lângă o grupare ciudată de placaj şi pereţi de doi metri.

Mason s-a uitat lung la părul de la capătul placajului cel mai aproape de uşă. Era tot scurt şi castaniu. Ca şi cum cineva s-ar fi întins pe lemn atunci când i-ar fi fost ras capul. Privirea lui a călătorit spre piciorul placajului. Mai mult păr pe podea.

Dar de data asta era lung şi de culoarea Avei.

S-a învârtit, împingându-l pe Ray din drum, şi a făcut trei paşi clătinân- du-se, gâfâind şi încercând să-şi ţină conţinutul stomacului. S-a aplecat, cu mâinile sprijinite pe coapse şi capul atârnat.

Nu pot fi sigur că e al ei.

Îşi putea simţi degetele trecându-i prin păr. I-ar fi

recunoscut părul oriunde.

„Mason?” Ray a vorbit în spatele lui. „Eşti bine?”

„Da”, a cârâit el. „Dă-mi un minut.” A respirat greu pe nas de câteva ori şi s-a îndreptat. „Ea a fost aici. A dus-o undeva. Asta înseamnă că e pregătit pentru pasul următor.”

„Nu ştii asta”, a afirmat Ray cu fermitate.

„Anunţă asta. Toată lumea trebuie să fie atentă la podurile din comunităţile lor. *Toată lumea.”*

„Parek tocmai a făcut un alt apel pentru a face asta. Am trimis deja o alertă, aşa că toată lumea ştie că se întâmplă ceva.”

„Trebuie să mai arunc o privire”, a spus Mason ferm, îndreptându-se înapoi spre şopron.

„Poftim.” Ray i-a întins o pereche de cizme. Se încălţase deja cu o pereche. Mason şi-a acoperit cizmele, recunoscător că nu trebuia să alerge înapoi la rezerva din portbagaj. Parek păşea la câţiva metri distanţă, vorbind serios la telefon. Mason şi Ray au păşit în magazie.

„Este camera lui de tortură”, a spus Mason. „Uite. Îi leagă aici.” Sub masa improvizată din placaj erau câteva găleţi mari de vopsea. Înăuntru, Mason a zărit bandă adezivă şi căptuşeala pe care o văzuse la încheieturile celorlalte victime. Banda chirurgicală, foarfece şi prosoape umede umpleau celelalte găleţi. Unele erau stropite cu sânge.

„Iată ce a provocat albirea de pe spatele lor”, a spus Ray, ghemuindu -se pentru a se uita mai de aproape la margareta de metal. „Nu ştiu dacă a avut suficient timp pentru a obţine un model de data asta. Cât timp a spus doctorul Rutledge că i-a luat lividităţii să se fixeze?”

„Nu-mi amintesc”, a spus Mason. „Se pare că trebuia să dureze destul de mult.”

„Ar fi trebuit să ucidă...” Ray s-a întrerupt şi şi-a trântit

gura închisă.

Mason i-a aruncat o privire cruntă. „I-a ucis imediat. Ştiu. Şi dacă nu are un alt inel, nu putea să-l pună pe amândoi.”

„Şi există o singură masă. Am avut sentimentul că nu lucrează atât de repede. Pentru ce crezi că sunt margaretele adevărate? El are inelul de metal care arată ca o margaretă şi acum cele adevărate?”

„Nu este cunoscută ca o floare a mortii?” a întrebat Mason, neştiind de unde memoria lui scosese asocierea.

Faţa lui Ray s-a luminat şi apoi a căzut pe măsură ce se gândea la afirmaţie. „Îmi sună cunoscut.”

Mason a dat din cap şi s-a uitat mai atent la părul lung de la celălalt capăt al mesei. Încă semăna cu culoarea şi textura Avei. Dar nu era foarte mult din el. A studiat masa. De ce era părul ei e la un capăt diferit de părul scurt? Masa avea stâlpi la celălalt capăt despre care el a presupus că erau pentru a sprijini braţele. Nu avea sens ca părul Avei să fie la acest capăt. *Doar dacă ea nu era pe masă.* O mică scânteie de speranţă a înflorit în pieptul lui. *Nu e aproape deloc sânge proaspăt. Nici pe departe cantitatea la care m-aş aştepta de la tăierea încheieturilor cuiva.*

A verificat cu atenţie podeaua. Camera era goală, cu excepţia uneltelor de tortură din centrul încăperii. A descoperit că izolaţia din jurul uşii fusese înlocuită. Cineva o smulsese anterior. *Încerca să scape?* Îşi lăsase ucigaşul de pe pod victimele să fie libere aici? Sau una se eliberase din legături şi încercase să scape?

Ava.

Dacă cineva putea să gândească sau să vorbească pentru a ieşi dintr-o situaţie dificilă, ea era aceea. Avea pregătirea şi creierul necesare pentru a analiza ce gândea

răpitorul ei şi pentru a folosi asta în avantajul ei.

Dacă putea vorbi cu el. Şi dacă era încăluşată?

Într-un colţ, cineva rupsese izolaţia. Era o grămadă mică pe podea, iar el a văzut că fusese smulsă dintr-o zonă joasă de pe perete. Ca şi cum cineva ar fi stat cu mâinile legate la spate şi ar fi smuls izolaţia. S-a ghemuit şi s-a uitat mai de aproape.

Strălucitoare.

A scos un stilou din buzunar, a dat grămada de izolaţie la o parte şi a simţit cum inima îi bate în gât. Ava nu purta prea multe bijuterii. În principal cercei conservatori şi un colier ocazional. Dar purta adesea un inel argintiu cu un desen în formă de ciulin derulat, iar acesta era pe podea, în faţa lui. Ea îi spusese că era o copie a unui inel dintr-un roman preferat. Ceva scoţian.

Stătuse într-un colţ. Pentru o perioadă de timp. Suficient cât să rupă izolaţia şi să lase un semn că a fost acolo. Sperase ea că el va fi cel care îl va găsi?

Mason răsuflă un pic mai uşor.

Poate că ea nu ajunsese la masă. „Ce ai găsit?” A întrebat Ray.

Nu putea vorbi, aşa că a ieşit din raza vizuală a lui Ray şi i-a indicat gramada şi inelul.

„Ăsta e al Avei?” Emoţia i-a ridicat vocea lui Ray.

Mason a dat din cap. „Sper că a stat aici în cea mai mare parte a timpului.” A scormonit peretele de izolaţie cu stiloul, căutând orice altceva ar fi putut ea băga în perete sau lăsa în urmă. Un fir de păr lung şi rătăcit era prins în izolaţie. Şi-a lăsat privirea să se plimbe pe covorul din colţ, sperând să găsească vreun semn sau mesaj. Se dădu încet înapoi din colţ, observând că Ray facea aceeaşi examinare a restului podelei şi pereţilor.

Nu exista niciun alt semn că Ava ar fi fost acolo. Gaura din măruntaiele lui se sfâşiase şi mai mult în timp ce stătea deasupra şuviţelor lungi de lângă masă. Îi venea să ia câteva şi să le bage în buzunar. S-a uitat cu vinovăţie la Ray şi a descoperit că era urmărit. Expresia lui Ray arăta că ştia exact la ce se gândea Mason.

„Îmi pare rău, omule”, a spus Ray cu durere în ochi. Mason s-a uitat în altă parte. Ura compasiunea.

„Hei!” Parek a apărut la uşa magaziei. „Am reperat un pod.”

Capitolul 28

Ava stătea pe pod, cu spatele sprijinit de roata dubiţei, în timp ce îl privea pe Troy cum lucra la funiile din jurul gâtului lui Derrick. Drumul până la pod nu fusese atât de lung, dar era întuneric şi ea nu ştia sigur unde se afla. Podul cu două benzi se întindea peste un corp de apă îngust. Pe o parte putea ved ea câteva case plutitoare şi ceea ce păreau a fi garaje plutitoare pentru bărci. Pe cealaltă parte era un doc pentru bărci. Niciun om.

Troy parcase dubiţa peste cele două benzi, creând un blocaj eficient pentru orice trafic. O maşină mică putea să o ocolească, dar orice persoană sănătoasă la cap ar fi întrebat de ce podul era blocat. Din partea ei din dubiţă, terenul de dincolo de pod se întindea. Putea distinge cu uşurinţă crânguri de copaci şi dealuri îndepărtate. S-a deplasat spre partea din spate a dubiţei şi a aruncat o privire în jur. Terenul de la celălalt capăt al podului cobora brusc în dealuri împădurite.

„Nu mişca!” a strigat Troy la ea, având mâinile ocupate cu Derrick.

Ea s-a mutat înapoi în poziţia ei de lângă roata din faţă.

Troy răspunsese la câteva dintre întrebările ei, dar unele îi stârniseră priviri confuze. Părea să creadă că ea ar trebui să ştie exact ce face şi de ce. Devenise agitat când ea îi ceruse să îl lase pe Derrick să plece.

„Asta e ceea ce ai vrut”, răspunse el, cu o expresie uimită pe faţă care se transformase rapid în furie, amintindu-i de Hulk. „Tu mi-ai spus să fac asta!” Ava îl liniştise rapid, dar apoi se temea să nu pună întrebarea greşită. Nu avea nevoie ca el să fie furios şi acum se gândea bine înainte să vorbească.

„Unde suntem?”, a întrebat ea cu o voce joasă.

Troy a aruncat o privire în sus. Îl avea pe Derrick pe burtă, pe unul dintre trotuarele ridicate care aliniaseră ambele părţi ale podului, ţinându-l cu un genunchi în spate în timp ce el lega frânghia. Fixase deja un capăt al frânghiei de gardul metalic care se întindea de-a lungul podului. Derrick scâncea, sufocându-se adesea în spatele căluşului. „Acesta este podul spre Insula Sauvie.”

Ava a dat din cap. Ajunsese o dată cu maşina pe insula aflată în râul Columbia, la zece mile vest de Portland. Avea prieteni care se lăudau cu plajele, locurile pentru biciclişti şi produsele proaspete disponibile pe această insulă mică. Îşi amintea de fermele rurale, de drumurile înguste şi de podul unic care ducea la acel colţ de paradis. Părea ireal că o zonă atât de liniştită exista atât de aproape de marele oraş. Nu ştia dacă există vreo secţie de poliţie în apropiere.

Troy alesese un pod foarte liniştit pentru această victimă. Când s-a uitat în jurul părţii din faţă a dubiţei, şi-a dat seama că vehiculele care treceau pe lângă pod pe autostrada de ţară nu ar fi observat dubiţa. Culmea blândă a podului le oferea o oarecare protecţie vizuală. Cineva ar fi trebuit să vireze pe pod sau să privească atent de pe

autostradă pentru a o observa. Era miez de noapte; traficul era redus.

Privea spre insulă. Ar putea să fugă? A respins imediat ideea. Mâinile îi erau încă legate şi simţul echilibrului i-ar fi fost grav afectat. O durere ascuţită îi ricoşa din partea superioară a braţului până la creier dacă se mişca cum trebuie.

Fizic era depăşită.

Rămânea mental. Şi încerca cu disperare să-şi păstreze inteligenţa ascuţită. Era epuizată şi cu creierul amorţit de când îl urmărise pe Troy torturându-l pe Derrick. El nu o lăsase să se uite în altă parte. De fiecare dată când ea îşi ferea ochii, el ţipa să se uite.

Când o băgase în dubă, îi trecuse o mână prin păr şi îşi ceruse scuze că i-l tăiase. Trecerile de la adoraţie la furie din ochii lui erau terifiante.

Cine era Colleen?

Îşi dăduse seama că Troy avea misiunea de a o răzbuna pe Colleen, dar de ce credea el că Ava era ea? Ea trebuie să semene cu Colleen, iar el o numise pe Jayne „falsa Colleen”. Dar unde era cea adevărată?

În niciun caz nu ar fi recunoscut că nu era Colleen. Ar fi legat-o ca pe Derrick şi i-ar fi înfăşurat şi un şţreang în jurul gâtului. Bidonul de benzină stătea la câţiva metri distanţă, atrăgându-i privirea mai des decât îi plăcea. Care erau planurile lui? Avea de gând să-l stropească pe Derrick şi să-l aprindă? Înainte sau după ce îl spânzura?

Partea de poliţist din creierul ei se întreba de ce Troy se abătuse de la modelul său şi nu-i tăiase venele lui Derrick. Începuse să se prăbuşească? Sau rugăminţile ei îl făcuseră să-şi schimbe planul? Oare Colleen fusese martoră la celelalte crime şi îl încurajase?

Mulţumit de munca sa la nod, Troy s-a ridicat şi a luat bidonul de benzină. A desfăcut capacul şi a început să toarne conţinutul peste picioarele lui Derrick. Derrick a ţipat în spatele căluşului.

„Nu!” a strigat Ava, aplecându-se în faţă ca şi cum l-ar fi putut opri. „Nu! Te rog, nu!” Frica i-a pompat prin muşchi, iar ea s-a chinuit să se ridice.

Nu-i da foc!

S-a ridicat în genunchi şi s-a împins pe un picior când Troy s-a oprit din turnat şi s-a întors spre ea.

„Stai jos!” Faţa i s-a contorsionat, devenind o mască malefică. „Asta trebuie să se facă!”

Ava s-a întors în genunchi, dar a implorat în direcţia lui. „Nu-l arde! Nu vreau să o faci!”

„Ba da, ba da, vrei. Am rezolvat-o deja”. El a continuat să toarne şi mirosul a plesnit-o pe Ava în faţă, făcându-i nasul şi ochii să o usture. I-a udat spatele şi capul lui Derrick, în timp ce benzina se revărsa de pe bărbat şi se împrăştia pe jos. Râuri mici curgeau din cadavru şi umpleau crăpăturile din beton. A lăsat bidonul jos şi a căutat în buzunar.

„Nuuuu!” Ava a ţipat la el, năpustindu-se spre el în genunchi.

„ Taci din gură! ”

***

Troy se săturase de gura lui Colleen. Elaboraseră fiecare detaliu al planului de a-i pedepsi pe ceilalţi, iar acum ea se răzgândea? El fusese de acord să nu-i taie venele lui Rick şi, din cauza asta, a trebuit să se ocupe de plânsul şi zbaterea lui Rick. Să spânzuri un cadavru era mult mai uşor decât să spânzuri unul viu. De când apăruse în persoană, Colleen

făcuse totul mai dificil.

El făcu un pas amenințător în direcţia ei, iar ea se rezemă de dubiţă, strângându-şi buzele. Fata i s-a înceţoşat şi s-a înclinat, iar el s-a frecat la ochiul drept, încercând să o readucă în centrul atenţiei. „Lasă-mă să termin asta!”

„Nu-l arde”, l-a îndemnat ea din nou, cu vocea coborâtă de data asta, înfăşurându-şi sunetul în jurul părţii din mintea lui care o dorea de prea mulţi ani. Ea fusese întotdeauna femeia lui ideală. Când a dat ieri peste ea, aproape că a plâns.

În sfârşit o avea.

Dar ea nu se purta ca ea însăşi.

El a clipit, iar faţa ei s-a îndreptat. „Nu am de gând să-l ard încă.” Trebuia să-l ducă mai întâi pe Rick peste marginea podului. Nu putea mişca un corp în flăcări. S-a îndreptat spre partea din spate a dubiţei, a deschis uşile portbagajului şi a scos o bucată mare de placaj. A sprijinit-o de balustrada podului, făcând o rampă. Rick a văzut ce se întâmplă şi a început să se zvârcolească. Troy stătea nemişcat şi îl privea. Omul era patetic. Cu gleznele şi încheieturile legate, se putea mişca cam câţiva centimetri la un moment dat. Credea că poate scăpa? Era legat de balustradă. S-ar fi sufocat pe jos dacă mergea mai departe.

Troy s-a aplecat şi l-a târât pe Rick până la piciorul placajului. A împins şi a tras, rostogolindu-l pe bărbat câţiva metri mai sus pe rampă. A făcut o pauză pentru a-şi trage răsuflarea, sprijinind corpul lui Rick de al său şi blestemându-se pentru că şi-a schimbat planurile, pentru că i-a permis lui Colleen să îl influenţeze. S-a uitat înapoi la Colleen şi a sărit când i-a întâlnit privirea.

Ea se afla chiar în spatele lui.

Ea l-a lovit cu piciorul în partea din spate a

genunchiului, iar Rick a alunecat pe rampă. Troy s-a năpustit asupra ei în timp ce încerca să îl ţină pe Rick pe loc cu o mână. Ea a sărit în spate din raza lui de acţiune, dar nu a mers mai departe, văzând lupta lui de a-l ţine pe Rick pe loc.

„Lasă-l jos”, a implorat ea. „M-am răzgândit.”

„Nu!” Troy s-a deplasat şi l-a tras pe Rick pe jumătate înapoi pe rampă. „Trebuie să plătească pentru ce ţi-a făcut!”

„L-am iertat”, a implorat Colleen. „Acum dezleagă-ne pe amândoi.”

„Nu.”

Colleen a sărit la balustrada podului, iar mâinile lui Troy s-au răcit. Ea a păşit cu stângăcie pe prima bară din balustrada cu trei bare. S-a uitat în jos la apă şi a respirat adânc. „O să sar dacă nu-i dai drumul.”

Troy s-a holbat. Nu se putea mişca. Colleen nu putea muri; se întorsese în sfârşit.

„Nu”, a ordonat el. „Nu vrei să faci asta pentru o bucată de rahat ca asta. El nu merită asta. Îţi aminteşti cum te-a rănit?”

„Da, m-a rănit, dar uciderea lui nu rezolvă nimic.”

Furia l-a cuprins. „Aici era vorba doar de a rezolva asta! Mi-ai spus că vom fi amândoi împăcaţi dacă fac asta! Sunt în agonie de ani de zile din cauza a ceea ce am văzut că ţi s-a întâmplat. Nu am făcut nimic pentru a opri asta!”

„Acum o poţi opri. Mă poţi opri să mor din nou. Asta e şansa ta.” Ea a ridicat un picior până la a doua balustradă, echilibrându-şi şoldurile pe balustrada de sus. Cea mai mică mişcare a greutăţii ei ar fi trimis-o peste margine.

Troy s-a uitat în jos la apă. Podul nu era la fel de înalt ca celelalte pe care le folosise. Ea ar fi supravieţuit cu uşurinţă căderii, dar cum ar fi înotat cu mâinile legate? Dacă căderea o lăsa inconştientă? L-a lăsat pe Rick să alunece câţiva

centimetri înapoi pe placaj.

„Nu sări”, l-a implorat el. „Nu te pot ajuta dacă sari.”

Farurile îi luminau pe cei trei.

$$$

Mason a văzut-o. Farurile îi luminau pe cei trei oameni prin ploaia măruntă. Ava stătea pe una dintre balustradele podului de pe Sauvie Island, cu mâinile legate la spate, şi arăta de parcă era pe cale să sară peste margine.

Era vie.

S-a clătinat pe balustradă, privind în direcţia lor, şi a coborât un picior până la o bară mai joasă.

„Mulţumesc, Doamne”, a murmurat Mason când a ieşit din maşină în ploaia uşoară.

„Amin”, a spus Ray.

În faţa lor, agentul special Parek vorbea la telefon în timp ce stătea în spatele protecţiei portierei maşinii sale. Echipa SWAT a FBI-ului îi urmărise până la pod şi se strânsese în spatele vehiculului lui Mason pentru a forma un plan. Cele trei maşini ale lor şi un vehicul de asalt se opriseră chiar înainte de grinda podului, la cincizeci de metri distanţă de Troy Beadle şi de victimele sale. Mason l-a zărit pe Derrick Snyder zvârcolindu-se pe o rampă şi a răsuflat uşurat că Troy nu-şi omorâse victimele înainte de a le spânzura, aşa cum făcuse înainte. Derrick era la câteva momente distanţă de a se prăbuşi. Mason putea să vadă frânghia din jurul gâtului lui, care era legată de balustradă. Ava a coborât de pe balustradă şi a privit vehiculele. S-a prăbuşit în genunchi pe pod şi şi-a lăsat capul în jos, umerii tremurându-i.

Prin ce trecuse? Ray şi Mason i s-au alăturat lui Parek.

„Vin mai multe ajutoare”, a spus Parek. „Echipa care se îndrepta spre casa lui Troy Johnson vine încoace. I-am anulat înainte să ajungă acolo”.

„Lucru bun”, a spus Ray.

Parek s-a uitat peste umerii lor la echipa SWAT. „Hai să aflăm cum vor să se ocupe de asta. Nu există forţe de ordine pe insulă, aşa că nimeni nu poate veni de cealaltă parte a podului să ajute.”

„Sper ca locuitorii insulei să stea departe. Nu avem nimic care să împiedice pe unul dintre ei să intre cu maşina în mijlocul acestei situaţii”, a spus Mason.

Parek a dat din cap. „Trebuie să ne ocupăm de asta cât mai repede posibil. Patrula fluvială a comitatului Multnomah se îndreaptă spre noi cu o barcă. Ei pot debarca pe insulă şi pot ţine oamenii în spate.” A făcut o pauză. „Îşi trimit şi echipa de scafandri”.

„Bună idee”, a spus Ray în timp ce Mason tremura în tăcere. Nu-i plăceau râurile şi lacurile. Dă-i o piscină plăcută cu clor. S-a uitat în josul râului. Apa era neagră şi nu putea vedea conturul malurilor. Vizibilitatea în râu ar fi fost imposibilă la ora asta din noapte.

„Hai să începem să vorbim cu el”, a spus Mason. „Să nu-i spunem că Ava este de la FBI până nu aflăm dacă el ştie deja acest lucru. Echipa voastră SWAT are un negociator?”

Parek a scuturat din cap. „Am cerut unul. Şi el este pe drum. A făcut-o vreunul dintre voi?”

Ray şi Mason s-au uitat unul la celălalt. „Am făcut câteva”, a recunoscut Mason. „Putem vedea cum reacţionează la mine.” Îşi scoase din minte toate gândurile legate de confruntarea tensionată de Crăciunul trecut. Fiul său şi Ava ieşiseră în siguranţă. Asta era tot ce conta.

Cu excepţia momentelor când visez că fiul meu are gâtul tăiat şi eu sunt neputincios.

Parek se uită la pălăria de cowboy. „Cred că va fi în favoarea ta aici. Îţi dă o aromă de băiat bun. Să sperăm că o va crede. Mă duc să vorbesc cu SWAT.”

„Hai să tăiem farurile cu excepţia acestui vehicul”, a sugerat Mason. „Sunt prea intimidante.”

„Ne ocupăm de asta”, a răspuns Parek.

Mason a dat din cap. Şi-a îndreptat atenţia către cele trei figuri de pe partea cealaltă a podului şi şi-a pus mâinile în jurul gurii. Un megafon ar fi funcţionat mai bine, dar nu voia să-l sperie pe Beadle. „Bună ziua!” a strigat el. „Sunt Mason Callahan de la OSP. Puteţi să-l puneţi pe om înapoi la pământ? Nu vrem ca cineva să fie rănit.” Trei seturi de faruri s-au stins în timp ce el vorbea.

„Înapoi”, a strigat Troy.

Troy a dat un pas înapoi, iar Derrick Snyder a alunecat la baza rampei.

„Frumos”, a suflat Ray.

Troy a scos o armă din geacă şi a îndreptat-o spre Derrick şi, în acelaşi timp, a făcut un pas înapoi printre uşile de marfă deschise ale dubiţei, lăsându- le să vadă arma şi mâna lui.

„Oh, rahat”, a spus Ray în respiraţia următoare. El şi Mason au păşit în protecţia slabă a uşii vehiculului lui Parek. Mason a auzit un murmur de voci din partea echipei SWAT când au zărit arma.

La naiba. Arma îi pusese pe toţi în alertă maximă.

„Vom sta în spate”, a strigat Mason. „Ce ai de gând să faci?”

Troy îl ignora, dar părea că Troy vorbea. Mason îi auzea vocea, dar nu şi cuvintele. Ava şi-a ridicat capul la ceva ce a

spus Troy, iar Mason a putut să-i vadă buzele mişcându-se când i-a răspuns.

„Troy! Nu vrem ca nimeni să fie rănit. Ce putem face ca să te ajutăm?” „Dispari!”

„Nu pot face asta, Troy. Nu putem pleca când vedem că cineva e pe cale să fie rănit, dar te putem ajuta să termini asta în siguranţă. Ce zici să ne laşi să- l luăm? Are mai multe mandate de arestare. Nu va mai umbla pe străzi pentru o vreme.”

Bărbatul cu pistolul a aruncat o privire scurtă pe după colţul uşii.

Acum ţi-am captat atenţia.

„Hai să te ţinem departe de asta”, a spus Mason. „Lasă-ne să-l arestăm. El nu va fi mort, dar îţi garantez că va fi nefericit.” Ray a pufnit.

Ava a vorbit din nou, uitându-se la Troy din spatele dubei. Cu ea şi Mason venind amândoi la el cu cuvintele potrivite, trebuiau să ajungă la el.

„Va fi închis pentru mult timp”, a spus Mason. „Iar noi te putem ajuta să obţii ce ai vrut de la el.”

Troy a râs. „Am nevoie de el mort. Trebuie să sufere pentru ce i -a făcut lui Colleen.” A făcut un gest spre Ava cu arma.

„Rahat”, a mormăit Ray. „Bine că nu i-ai folosit numele. Colleen e moartă. Dar o strigă pe Ava pe numele ei?”

„Colleen e rănită?” a întrebat Mason, vocea aproape crăpându-i.

Ava a scuturat din cap în timp ce Troy a răspuns: „Nu”.

Mason a simţit cum i se relaxează coloana vertebrală cu zece grade. Acum scoate-o de acolo.

„Ce-ar fi să o scoatem pe Colleen de acolo? Apoi ne putem da seama ce să facem cu celălalt tip.” Mason îşi revăzu

cuvintele anterioare, încercând să – şi amintească dacă folosise numele lui Derrick. Dacă Troy greşise numele Avei, Mason nu avea de gând să-şi forţeze norocul şi să presupună că avea numele lui Derrick corect.

„Nu!” a strigat Troy. Ava i-a spus ceva, dar Mason nu a putut auzi răspunsul lui Troy.

A tras adânc aer în piept. Nu avea să fie simplu să o îndepărteze pe Ava. Parek a vorbit din spatele lui. „SWAT are doi lunetişti antrenaţi pe t ip. Trebuie să pună arma deoparte. Au spus că gloanţele lor vor străpunge uşile de marfa ale dubiţei, dar ar prefera să aibă o tragere liberă.”

„Nimeni nu trage în nimeni”, a afirmat Mason, uitându-se la Parek. Ploaia curgea pe faţa agentului. *la-ţi o pălărie.* „Ava e prea aproape. Spune-le celor de la SWAT să o ţină în pantaloni.”

„Aşa vor face. Nimeni nu trage fără ordin, dar am vrut să ştii că e o opţiune.”

„O opţiune de rahat.”

„De acord”, a spus Parek.

Mason îşi întoarse atenţia la Ava. *Cum pot să o scot de acolo?*

$$$

Ava nu se putea mişca. Nu şi-a dat seama cât de secătuită era până când nu a văzut vehiculele şi silueta lui Mason în faruri. Pălăria aceea îl făcea de recunoscut oriunde. Aproape că căzuse pe spate de pe balustradă când îl zărise. Acum Troy se ascundea între uşile de încărcare, cu arma îndreptată spre Derrick. Ava îl vedea clar pe Troy, dar

presupunea că Mason şi echipa SWAT îi vedeau doar picioarele.

Vor trage dacă vor fi nevoiţi.

Ştia că vor da o şansă negocierilor, dar dacă Troy părea că intenţionează să tragă, îl vor doborî. Îşi lingea buzele, ştiind că o vor privi ca pe un indicator al comportamentului lui Troy. Chiar acum transpira rău. Chiar şi în ploaia uşoară, îi putea vedea transpiraţia pe tâmple şi pe buza superioară. Tensiunea lui crescuse cu o sută de puncte de când sosise FBI-ul. La început părea furios, dar stăpân pe sine. Acum părea nervos şi neliniştit. Şi volatil.

Privirea lui se mişca înainte şi înapoi între ea şi Derrick în timp ce îşi ştergea buza superioară. „Ce fac?", a şuierat el la ea.

Ea s-a uitat la el calm. „Ei stau acolo şi vorbesc. Nu văd nicio armă. Oamenii din vehiculul echipei SWAT aşteaptă departe în spatele celor trei bărbaţi din faţă." A vorbit cu o voce joasă, sperând să îi reducă tensiunea. „Am mai văzut lucruri de genul ăsta. Vor vorbi cu tine o vreme. Nu vor să dea o imagine proastă la ştiri pentru că au împuşcat pe cineva fără să pună întrebări înainte."

„Ei mă vor mort. Probabil că ştiu ce s-a întâmplat." Vocea lui Troy s-a ridicat cu o octavă şi mâna stângă i s-a strâns într-un pumn.

„Nu prea cred. Vor să iasă bine din asta. Pentru ei asta înseamnă fără cadavre. Ce zici să îi lăsăm să îl aresteze?" Ea dădu din cap spre Derrick. „Ţi- am spus că mi se pare o idee bună. În felul ăsta nu eşti tu de vină pentru nimic din ce i s-a întâmplat."

Troy a scuturat frenetic din cap. „Nu aşa ar trebui să se întâmple." Şi-a trecut o mână peste frunte şi a îndepărtat apa. „Ştim ce trebuie făcut."

„Cred că ar trebui să…”

„Nu mai vorbi!” a strigat el la ea. „Trebuie să mă gândesc!” A închis ochii şi şi-a înclinat capul pe spate, dar şi-a ţinut arma îndreptată spre Derrick.

Ava s-a uitat spre Mason. El era prea departe pentru contact vizual, dar ea a scuturat încet din cap, sperând că vor înţelege că se referea la *Nu trage,* nu la *Asta nu merge bine.* I-a văzut pălăria coborând brusc din cap.

Troy părea să se gândească la opţiunile sale. Acum trebuia să îl ghideze să o aleagă pe cea potrivită. Slavă Domnului că Mason se prinsese că Troy credea că ea era Colleen. Dacă Troy ar fi ştiut că ea era agent FBI, nu ştia ce ar fi făcut. Fusese norocoasă că Derrick fusese prea speriat ca să-i spună lui Troy cine era ea cu adevărat.

„Troy”, a început ea. „Crezi că ai putea să-mi dezlegi mâinile? Nu pot să simt…”

„Am spus, *nu vorbi!”*

Ea şi-a strâns buzele şi s-a uitat la Derrick. El zăcea pe jos, o mizerie îmbibată de ploaie, lacrimi şi benzină. Oare ploaia ar fi fost suficientă pentru a-i împiedica hainele să se aprindă? Privirea lui pietrificată a întâlnit-o pe a ei şi pieptul i se umfla cu fiecare respiraţie. Fusese la un pas să ajungă la limită şi ştia asta. Ştia, de asemenea, că nu ieşise din pădure.

„Ce-ai zice să laşi pe unul dintre ei să plece, Troy?” a strigat Mason. „Nu ai nevoie de amândoi.”

Troy a mormăit în sinea lui şi a clătinat din cap hotărât, dar nu a răspuns. S-a holbat la Derrick. „N-o să-l fac niciodată să treacă de limită cu tipii ăştia aici. Mă vor împuşca înainte să se întâmple.”

„Probabil că ai dreptate. De ce nu-i laşi să-l aresteze?” a spus Ava cu calm.

Derrick a dat din cap, scoţând un scâncet în spatele

căluşului.

Troy a rânjit la Derrick. „Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa? Ar fi un sfârşit frumos şi uşor pentru tine. Ai uitat că trebuie să *suferi!”,* a răcnit el. Derrick şi- a întors faţa spre beton.

Ava a privit distanţa dintre Derrick şi Troy. Poate doi metri? Troy ar fi fost doborât de gloanţe într-o fracţiune de secundă dacă se grăbea să-l arunce pe Derrick peste margine. Ar trebui să-l încurajeze s-o facă? Cunoştea echipa SWAT; ar fi fost doi lunetişti cu ţinta îndreptată spre uşa de încărcare.

Troy şi-a băgat arma în brâu, a băgat mâna în dubă şi a luat o cutie mai mică decât palma lui.

Chibrituri.

Ea şi-a ţinut respiraţia când el a aprins unul, l-a aruncat spre Derrick şi a râs. Chibritul s-a stins pe jos, la doi paşi de faţa lui. Derrick a scuturat din cap şi a încercat să se îndepărteze de Troy.

Oare ploaia îl va ţine în siguranţă?

Combustibilul ia foc pe deasupra râurilor.

Troy a aruncat un alt chibrit spre Derrick. Bărbatul a tresărit şi flacăra sa stins pe beton.

„Troy, opreşte-te”, a implorat-o Ava.

„Nimeni nu l-a oprit când te-a ars pe tine, Colleen”.

Ce s-a întâmplat cu biata fată?

„Dar acum sunt bine. Te rog, lasă poliţia să-l ia”.

Troy a scuturat din cap şi şi-a frecat ochiul drept cu dosul mâinii în timp ce se încrunta. „Totul trebuia să fie mai bine astăzi. Odată ce voi trece podul ăsta, voi avea linişte. Trebuie să termin asta şi lucrurile vor reveni la normal.”

Peste pod?

Ava se uită în spatele ei la capătul podului de pe insulă. La ce se aştepta? „Peste podul ăsta, Troy? Ce e acolo?”

„Nu e un pod adevărat. Treptele care fac podul spre iertare. Am terminat trei din paşii tăi. Trebuie să îl termin pe al patrulea şi pe al cincilea şi se va termina.”

„Al cincilea pas?”

El i-a aruncat o privire compătimitoare. „Ştiu că fac parte din planul tău.” Alarma a trecut prin ea. „Planul s-a terminat, Troy. Vreau să se termine. Nu merge aşa cum mă aşteptam.” Ea a făcut o pauză. „Cum aveai de gând să faci al cincilea pas?”

El a ridicat din umeri, uitându-se la arma din brâu.

E un sinucigaş. Nu-i pasă dacă FBI-ul îl împuşcă. Deocamdată se protejează doar pentru că vrea să termine cu Derrick.

„Troy, nu vreau să te răneşti.”

„E în regulă, Colleen. Ştiu că spui asta, dar o văd în ochii tăi.” El i-a zâmbit. „Ai fost bună cu mine, dar întotdeauna am ştiut că mă vrei mort. Nimeni nu trece prin ce ai făcut tu şi îţi oferă iertare. Se spune că oricum voi fi mort înainte de sfârşitul anului.”

„Cine spune asta?”

„Doctorii. E prea mare. Nu o pot scoate şi nu vreau să o trateze.”

„Ce să trateze?”

El şi-a bătut tâmpla. „Tumoarea.”

Vorbirea lui. Problemele sale de vedere. Tumoarea este reală?

„Dar mai întâi îmi voi atinge obiectivele. Trebuie să realizez ceva cu viaţa mea şi răzbunarea ta mi-a dat un scop.” A scos arma şi a îndreptat-o din nou spre Derrick. „Doar pentru că nu-l pot ucide în felul în care ne-am înţeles nu este un motiv să renunţ.”

Ava îi văzu mâna strângându-se în jurul armei. Era

timpul să acţioneze. S-a târât înapoi în picioare, aproape răsturnându-se cu faţa la pământ. *O să mă trezesc cu nasul spart.*

Troy a făcut un pas în direcţia ei. „Stai jos!”

S-a întors şi a fugit spre partea laterală a podului, izbindu-se de balustradă în timp ce încerca să îşi găsească echilibrul pentru a se ridica.

„Colleen!” a ţipat Troy în spatele ei.

Capitolul 29

Toţi nervii lui Mason s-au aprins deodată când Ava s-a zbătut în picioare şi a virat spre marginea podului. S-a izbit de balustradă şi a început să se urce, aplecându-se în faţă pentru a-şi păstra echilibrul cu mâinile legate la spate.

Inima i s-a oprit. Mason a făcut doi paşi în fugă şi gulerul l-a sufocat brusc. S-a învârtit ca să vadă faţa revoltată a lui Ray. „Nu poţi să fugi acolo!” a strigat el cu partea din spate a gulerului hainei lui Mason în strânsoare.

„La pământ”, a strigat Parek. „A ieşit!”

Mason s-a întors spre punte şi l-a văzut pe Troy fugind din protecţia uşilor de încărcare spre Ava. Mason s-a ferit instinctiv, aşteptându-se să audă împuşcături de la lunetişti.

Nu au fost împuşcături. A privit cum Troy s-a aruncat asupra Avei şi a tras-o de balustradă. Ea a ripostat, lovindu-i falca cu capul şi lovind înapoi cu călcâiele. Troy a alergat lateral, ţinând-o pe Ava între el şi lunetişti, şi a sărit în spatele dubiţei. Uşile portbagajului s-au trântit.

„Nu au tras”, a mormăit Mason.

„A făcut asta ca să-l atragă afară?”, a întrebat Ray. „Şi am dat-o în bară?” „S-a întâmplat prea devreme”, a spus Parek, uitându-se înapoi la echipa SWAT. „Nu primiseră încă aprobarea oficială de a trage. Nu am crezut că situaţia se degradase până în acel punct.”

„Tocmai şi-a riscat viaţa pentru a le da posibilitatea să tragă!” a strigat Mason la Parek. „Acum uită-te unde este!”

Parek i-a ţinut privirea. „S-a mişcat prea repede. Nu este vina noastră.”

„La naiba!” Mason s-a uitat înapoi la dubiţa albă. Partea laterală a compartimentului său de marfa era din metal masiv, fără ferestre. Nu putea vedea pe nimeni prin geamul pasagerului din cabină. Ce îi făcea Troy Avei în spate?

„Trebuie să ne regrupăm”, a spus Parek. „Când cealaltă echipă ajunge aici...” Capetele lor au tresărit când un motor a pornit. Cauciucurile dubiţei au scârţâit când Troy a călcat pe acceleraţie şi a tras de volan spre celălalt capăt al podului. Dubiţa s-a zdruncinat înainte şi roţile au scârţâit în timp ce încerca să vireze brusc. Fumul a ieşit din cauciucurile din spate, care au lăsat urme pe pod. Dubiţa a făcut virajul şi s-a îndepărtat de oameni.

„Să mergem!” Parek a alunecat pe scaunul şoferului vehiculului şi a trântit portiera.

Creierul lui Mason a îngheţat. *Să merg cu Parek sau să conduc propria mea maşină?* Ray l-a întors spre propria maşină şi l-a împins, luând decizia pentru el. Mason a auzit pocnetul unei arme din direcţia unuia dintre lunetişti.

Anvelopele scârţâiră şi Mason se întoarse la timp ca să vadă dubiţa virând brusc la stânga, cu anvelopa din faţă dezumflată, în timp ce se îndrepta spre balustrada joasă de lângă capătul îndepărtat al podului.

„NUUUU!”

Timpul părea să încetinească în timp ce privea dubiţa trecând prin barieră. A sărit pe partea cea mai apropiată a podului, s-a agăţat de balustradă şi s-a uitat peste el. Dubiţa s-a răsturnat peste margine şi a căzut cu botul înainte, aterizând pe malul celălalt al canalului Multnomah.

Zgomotul din capul lui Mason a înecat prăbuşirea.

Dubiţa s-a răsturnat pe o parte şi s-a rostogolit, prăbuşindu-se pe malul abrupt şi intrând în apă.

Stropii au fost asurzitori.

Ava!

Mason a început să alerge. Inima îi bătea cu putere în cap, iar cizmele îi izbeau pavajul. Făcea eforturi pentru oxigen, sprintând aşa cum nu mai alergase niciodată, cu un ochi pe dubiţa albă din apă. A ieşit de sub structura arcuită a podului, măsurând distanţa pe care trebuia să o parcurgă pe jos până la drumul spre insulă şi să facă o buclă pe malul canalului.

Prea mult timp. Nu avea suficient timp.

S-a oprit acolo unde furgoneta trecuse prin gardul de protecţie. Căderea până la mal era de vreo şase metri. Şi-ar fi rupt un picior. S-a uitat la stânga.

Dacă se dădea înapoi, ar fi aterizat în apă dacă ar fi sărit. Dar era mai sus.

A privit în jos. Partea din faţă a dubiţei se scufundase. Apa neagră acoperea parbrizul şi se târa spre acoperiş. Nimeni nu a ieşit din dubă.

Fă ceva. Acum.

Mason s-a întors în fugă la începutul podului, şi-a dat jos cizmele, şi-a smuls haina şi s-a urcat pe partea de sus a balustradei. În stânga lui l-a auzit pe Ray ţipând; Mason l-a ignorat.

Şi-a aruncat pălăria, a tras aer în piept şi a sărit.

$$$

Ava nu putea să vadă.

Troy o aruncase în dubiţă, iar ea aterizase pe spate – cu respiraţia tăiată. Troy trăsese uşile portbagajului şi se târâse peste ea spre partea din faţă a dubiţei. Ea a încercat să-l lovească cu capul, iar el a lovit-o în faţă. Ea a rămas întinsă pe podea, gâfâind pentru a-şi face plămânii să funcţioneze. El a pornit dubiţa, iar ea a fost aruncată într-o parte când el s-a întors şi a apăsat pe acceleraţie. Atât umerii, cât şi capul ei au ţipat de durere în timp ce era aruncată în spatele dubiţei.

Încercase să îşi recapete echilibrul pentru a se putea deplasa în faţă şi al opri. Ar fi apăsat pedala de frână cu capul dacă ar fi fost nevoie. Înainte să se poată orienta, dubiţa s-a prăbuşit şi s-a răsturnat în faţă. După o secundă întreagă de imponderabilitate, ea a căzut şi s-a izbit de spătarele scaunelor din faţă când botul dubiţei a lovit solul. Şi-a pierdut din nou respiraţia, în timp ce întunericul îi înghiţea vederea.

A simţit apa. Ochii i s-au deschis brusc şi a clipit, încercând să vadă.

În interiorul dubiţei era întuneric beznă, iar podeaua era îmbibată cu apă. Dubiţa se clătina, se legăna şi se înclina din nou în faţă în timp ce botul începea să se scufunde. S-a zbătut să se aşeze şi şi-a sprijinit picioarele de o grindă metalică solidă de pe podea. A auzit apa umplând partea din faţă a dubiţei şi sa încordat să îl vadă pe Troy.

„Troy?”

Era tăcere, cu excepţia vuietului apei care se umplea.

Ignorând durerea din umăr, a încercat să-şi smulgă mâinile amorţite din legăturile ei. Dubiţa a luat-o în jos şi ea aproape s-a răsturnat. „Troy?”, a strigat ea. S-a târât spre

capătul din spate al dubiţei şi a încercat să găsească cu mâinile amorţite deschizătorul uşii din spatele ei. Putea să vadă interiorul uşilor în mintea ei. Pe una dintre ele era un mâner la jumătatea înălţimii.

Mâinile ei erau nefolositoare. Nu ar fi reuşit să deschidă uşa.

A încercat să pipăie cu coatele, dar amorţeala se întindea aproape până la braţe. S-a învârtit şi a pipăit uşa cu gura, folosindu-şi limba, buzele şi nasul pentru a găsi mânerul.

Era acolo.

A deschis gura şi a încercat să strecoare mânerul în interiorul obrazului ei. A apăsat cu maxilarul pe mânerul de metal şi a simţit cum un molar se ciobeşte. A tras. Mânerul i-a alunecat din gură, iar ea a căzut pe spate şi s-a rostogolit înapoi de-a lungul zonei de încărcare până la scaunele din faţă. Apa a udat-o până la brâu. S-a ridicat în picioare şi şi-a croit drum pe podeaua înclinată până la uşile portbagajului. Şi-a lipit faţa de uşile metalice reci, gâfâind ca să-şi recapete respiraţia.

Cât mai durează până când apa va umple dubiţa?

A găsit din nou mânerul şi a muşcat cu grijă. O mână a apucat-o de brâu şi a împins-o înapoi. „Troy?” a strigat ea când a aterizat în apa tot mai adâncă. „Deschide uşile!”

„Nu! E mai bine aşa. Amândoi trebuie să murim.” Vocea lui era ciudat de calmă în întunericul total.

„Du-te dracului!” a strigat ea. „Pe naiba am să mor aici. Deschide uşile!” Şi-a lipit spatele de peretele lateral al spaţiului de marfa şi a înaintat spre uşile din spate.

„Îmi pare foarte rău, Colleen”, a spus el. „Nu vreau să te rănesc din nou.”

„Asta e şansa ta să mă ajuţi, Troy. Mă poţi salva de data

asta.” „Nu, e prea târziu. Nu poate fi anulat.”

„Deschide uşile!” Ea a sărit în faţă şi capul ei s-a lovit de pieptul lui, aruncându-i pe amândoi în apa care se ridica. Ea a înghiţit o gură plină şi a tuşit şi s-a înecat, scoţând apă pe nas. Picioarele i s-au mişcat, căutând sprijin, şi sa împins afară din apă. Între apă şi uşile portbagajului erau un metru şi jumătate. Scaunele din faţă erau acum sub apă. Troy se zvârcolea în apă, în timp ce dubiţa se înclina şi unghiul se înrăutăţea.

Pot să merg pe apă fără braţe?

Ea nu voia să ştie. Şi-a lipit obrazul de uşa portbagajului, plămânii aspirându-i aerul, sprijinindu-şi picioarele de grinda de pe podea, ştiind că nu poate deschide uşa şi că se va îneca în întuneric.

$$$

Impactul loviturii cu râul l-a lăsat fără suflare pe Mason. Sub apă, a privit în sus spre cerul nopţii şi a lovit cu piciorul cât de tare a putut. Chiar în momentul în care credea că va trebui să respire o gură de apă, a ieşit la suprafaţa canalului şi a tras aer în piept. Partea din spate a dubiţei se legăna în râu la cinci metri distanţă.

Ava!

Şi-a forţat braţele să se târască. Ajungând la dubiţă, s-a târât pe uşile de încărcare, simţind cum dubiţa se scufundă mai adânc din cauza greutăţii sal e. S-a mutat pe o uşă, a apucat mânerul celeilalte uşi şi a deschis-o brusc.

„Mason?” a strigat Ava.

Era chiar în interiorul uşii. El s-a aplecat, a apucat-o de

sub axila dreaptă şi a ridicat-o, scoţându-i partea superioară a corpului din dubiţă şi urcând-o pe cealaltă uşă. Ea tremura îmbrăţişând uşa de metal cu trunchiul ei, scuipând un amestec de plâns şi înjurături. El a tras de legăturile din jurul încheieturilor ei, dar ştia că are nevoie de un cuţit. Dintr-o dată, ea s-a încordat şi a ţipat când a fost trasă înapoi în dubă de picioare. Mason s-a năpustit asupra ei, dar nu a reuşit să o prindă. Ţipând, ea a dispărut în gaura neagră şi umedă a zonei de încărcare.

El s-a aplecat peste deschizătură, încercând să vadă în spatele dubei mari. Lumini slabe de pe punte o arătau zbătându-se cu Troy Beadle în timp ce acesta încerca să-i ţină capul sub apă. Nivelul apei a crescut rapid, aducându-i pe cei doi mai aproape de uşi. Mason a întins mâna şi l -a apucat de guler pe Troy, izbindu-i capul de uşa închisă a portbagajului. I-a smucit capul bărbatului înainte şi înapoi, încercând să-şi ia mâinile de pe gâtul Avei.

Mâna lui Troy a sărit să apuce încheietura lui Mason, iar capul Avei a ieşit din apă şi ea a gâfâit pentru a respira.

„Mason!”

Nivelul apei a crescut până la nivelul uşilor. Bula de aer dispărută, dubiţa a accelerat spre fundul canalului. Poziţia lui Mason pe uşa închisă a portbagajului s-a scufundat rapid, iar capul Avei a intrat sub apă. Şi-a smuls încheietura din strânsoarea lui Troy şi a apucat orbeşte în direcţia Avei. I-a prins părul şi a tras cu toată forţa în timp ce se împingea cu picioarele de pe uşa cargoului.

Ultima lovitură.

Dubiţa s-a scufundat, iar Mason i-a tras capul deasupra apei. Ava a scuipat apă şi a tras aer în piept, tremurând. A tras-o strâns de el, păşind pe apă cu picioarele şi cu un braţ. „Loveşte-ţi picioarele”, a ordonat el.

„O să ne scufundăm!” Ea s-a zvârcolit în braţele lui. „Nu. Te-am prins. Nu-ţi voi da drumul.”

„Unde este el? Unde s-a dus?” Ea şi-a întors gâtul, încercând să se uite la apa neagră.

„A plecat.” Mason a scanat apa, neîncrezător în cuvintele lui, dar disperat să o liniştească. „O să te întorc pe spate; doar pluteşte, bine?”

„Nu!” Ea a şutat şi a încercat să-şi îngroape faţa în gâtul lui, împingându- l mai adânc.

„Ava! Stai nemişcată!” i-a ordonat el.

Ea a îngheţat şi el a rostogolit-o, trecându-i un braţ pe sub axilă. „Te ţin eu. Nu e departe de insulă.”

Chipul binevenit al lui Ray a apărut în apă. „Ai nevoie de o mână de ajutor?”

Mason a vrut să-l sărute. „Ia-o”, a cerut el, împingând-o pe Ava spre Ray când a simţit că ceva îi atinge piciorul. Ray îi încolăci un braţ în jurul gâtului şi se întinse cu o bătaie lungă pentru a-i aduce înapoi la mal.

S-o ia de lângă el.

Păşind în apă, Mason a privit în jos şi a încercat să vadă prin ceaţă, inima bătându-i în piept.

A aşteptat demonul.

Nimic altceva nu i-a atins piciorul. A scanat suprafaţa apei, întrebându- se cât timp îşi putea ţine Troy respiraţia şi cât de departe putea înota.

Troy s-a dus?

Capitolul 30

Trei zile mai târziu

Macaraua uriaşă a ridicat dubiţa din canal şi apa a ieşit din uşa din spate deschisă, revărsându-se în râu. Ava a gâfâit şi s-a uitat în jos.

Mason a simţit-o pe Ava tresărind şi a tras-o strâns înspre el. I-a văzut lacrimile curgându-i pe faţă. Ea s-a uitat cu precauţie la macara şi apoi s-a uitat

din nou în altă parte. A repetat mişcarea de mai multe ori şi fiecare privire îi sfâşia inima un pic mai mult.

„Nu pot să cred că am fost în asta”, a şoptit ea.

Mason şi Ava priveau de pe malul canalului Multnomah. Spectatorii se îngrămădeau pe marginea drumului, iar Mason şi Ava s-au amestecat în mulţime, evitând presa şi prezenţa numeroasă a poliţiei. Îi văzuseră pe Zander şi Parek supraveghind scoaterea dubiţei. Ava îi spusese lui Zander că nu vrea să asiste la scoaterea dubiţei din râu, dar în această dimineaţă Mason observase că nu putea sta liniştită. Îi ordonase să urce în maşina lui şi au condus în linişte până la locul faptei.

Spera că a făcut ceea ce trebuia făcând-o să vină. Se gândise că văzând dubiţa scoasă din apă i-ar fi alungat o parte din coşmaruri. De două ori noaptea trecută se trezise ţipând, convinsă că se îneca. Îşi zvâcnea braţele, crezând că erau încă legate şi că se scufunda sub apă. El se lupta cu propriile coşmaruri. Cele în care se scufunda în apa neagră şi nu o putea găsi. Sau cel în care ultima lui încercare de a o prinde de păr a eşuat, iar Troy Beadle a târât-o pe fundul râului.

În prima noapte, stătuse la căpătâiul Avei în spital şi se temea că bărbatul scăpase pe întuneric şi ar fi venit după ea. Dar scafandrii recuperaseră trupul lui Beadle în dimineaţa de după incident.

Ar fi trebuit să mă scufund după Troy?

L-ar fi putut salva?

Nu.

„Sfinte Sisoe, uită-te la asta”, a spus un spectator din dreapta lui Mason, fotografiind dubiţa atârnând cu telefonul. „Înecul a fost prea bun pentru nenorocitul ăla.”

Ava s-a îndreptat şi s-a uitat la bărbat. „Bineînţeles.” A tresărit în timp ce îşi potrivea fularul de pe braţul stâng. Calvarul ei deteriorase un muşchi, iar mâine era programată pentru operaţie. Chirurgul ei a vrut să o opereze imediat, dar ea i-a spus să aştepte. Voia să îşi tragă răsuflarea şi să îşi revină.

Şi să monitorizeze progresele lui Jayne. Braţul ei stâng fusese ars grav în incendiul din casă.

Când Ava aflase ce i se întâmplase lui Jayne, nu reuşise să stea liniştită în camera ei de spital până nu-şi văzuse sora. Geamăna ei era la secţia de arşi. Spitalul îi predase Avei obiectele de valoare ale lui Jayne. Acestea constau în trei bancnote de un dolar şi un inel agăţat de un colier de aur.

„Nu a vândut inelul mamei noastre”, şoptise Ava. „Nu am crezut-o când a spus că l-a păstrat. Am crezut cu siguranţă că dispăruse de mult. Chiar dacă atinsese fundul sacului, nu s-a despărţit de el.”

„Dar a fost de acord să-l fure”, a replicat Mason. Nu ar fi iertat-o niciodată pe Jayne McLane. O rănise pe Ava de prea multe ori.

„Amândouă braţele noastre stângi sunt rănite”, îi spusese Ava încet lui Mason. „Nu ştiu niciodată dacă e o

coincidenţă sau soarta când se întâmplă aşa ceva. Orice se întâmplă cu unul dintre noi pare să aibă ecou în celălalt.”

Ava începuse să divagheze în timp ce lua calmante puternice mai târziu în acea zi. „Este inevitabil”, murmurase ea. „Nu pot schimba ceea ce trebuie să se întâmple. Am încercat din răsputeri, dar uneori cred că ar fi mai uşor să renunţ şi să las genetica să preia controlul... în loc să lupt constant să fiu exact opusul a tot ceea ce este ea.”

Ea a închis ochii şi a adormit, lăsându-l pe Mason fără cuvinte. În douăzeci şi patru de ore, îşi redusese doza de analgezice la minimum, spunând că nu putea gândi limpede şi că nu o deranja durerea din umăr.

Îi expusese cea mai afectată parte a inimii ei. Îşi amintea? El şi-a reînnoit în tăcere promisiunea de a o ajuta să ducă povara cu geamănul ei, de a face tot ce putea pentru a-i uşura o parte din povară.

„Am văzut destul”, i-a şoptit ea pe malul râului. „Hai să mergem acasă”.

Mason a dat din cap şi i-a deschis portiera maşinii. Ea a tresărit când a alunecat în scaun, protejându-şi umărul, şi şi-a sprijinit capul de tetieră.

A închis ochii.

$$$

O bătaie în uşă a trezit-o pe Ava din somnul ei de pe canapea. S-a ridicat, ignorând durerea care îi străbătea braţul, şi a răspuns la uşă. Un Zander cu aspect obosit stătea pe verandă.

Arăt eu atât de obosită?

Probabil mai rău.

Îşi atinse cu jenă partea tăiată a părului. O tunsoare bună şi o nouă coafură scurtă l-ar fi echilibrat, dar nu găsise

energia necesară pentru a face o programare.

Ava l-a poftit înăuntru şi s-au aşezat în sufragerie. Ea şi-a scos somnul din ochi şi i-a oferit o băutură, pe care el a refuzat-o. El stătea ţeapăn pe marginea scaunului, iar ea se întreba ce veşti are.

„Unde e Mason?”, a întrebat el.

„Îl aud vorbind cu câinele”, a spus ea. „Trebuie să fie în spate.” Zander a stat în tăcere un minut, cu mâinile răsucite.

„Ce s-a întâmplat? Ce e în neregulă?” Panica i-a urcat pe şira spinării.

„Nimic.” Ochii lui s-au mărit şi şi-a ridicat mâinile. „Calmează-te. Nu sa întâmplat nimic.”

„Oh.” Ea s-a sprijinit de canapea, uşurată. „Păreai atât de inconfortabil. Am fost sigură că ai veşti proaste.”

„Nu. E doar... Adică... văzându-te aşa...” Cuvintele lui s-au poticnit de la sine. „Eram îngrijorat pentru tine.”

Vederea Avei s-a limpezit. *Are sentimente pentru mine.* Şi ea habar n- avea. S-a uitat mai atent la Zander Wells, plăcându-i tot ce vedea. *De ce nu am văzut?*

Bingo a intrat grăbit în cameră şi şi-a vârât capul în poala lui Zander. Zander a râs şi i-a scărpinat urechile, un zâmbet rupându-i-se pe faţă. Ava s-a uitat în direcţia din care venise Bingo şi inima ei a făcut o bătaie dublă la vederea bărbatului care stătea acolo.

De aceea.

Îl aşteptase tot timpul pe acest bărbat. Soarta o ţinuse oarbă la ceilalţi, ştiind că nu erau potriviţi. Ea şi Mason *se potriveau perfect*.

„Hei, Zander”, a spus Mason. „Bingo mi-a spus că e cineva aici.” A întâlnit privirea Avei şi o întrebare i-a trecut prin ochi când s-a aşezat lângă ea pe canapea.

Ea a ridicat umărul bun la el.

Nu ştia de ce era Zander aici. Mason îşi luase liber pentru a o ajuta să se recupereze şi niciunul dintre ei nu vorbise prea mult cu FBI-ul decât pentru a da declaraţii despre ce se întâmplase pe pod în acea noapte. Amândoi evitaseră canalele de ştiri. Ea ştia că Mason vorbise cu Ray, dar nu pusese nicio întrebare. Nu voise să audă despre Troy Beadle.

Până acum.

„Dr. Rutledge a trimis autopsia lui Troy Beadle”, a început Zander. A ridicat o sprânceană la Ava, iar ea i-a dat din cap să continue. Era pregătită.

„Cauza morţii a fost înecul.”

Nicio surpriză aici.

„Avea o tumoare uriaşă în creier. Verificarea cu medicii lui a confirmat ceea ce îţi spusese, că nu va supravieţui până la sfârşitul anului. Dar nu era netratabilă. I-au dat mai multe opţiuni de tratament. El a ales să nu urmeze niciuna dintre ele. Nu erau opţiuni grozave, dar i-ar fi dat câţiva ani în plus.”

„Ar fi putut tumoarea să-i afecteze comportamentul? L-a făcut să facă ceea ce a făcut?” a întrebat Mason.

„Greu de spus”, a răspuns Zander. „Istoricul său medical recent spune că a avut probleme de vedere şi de vorbire. Nu cred că doctorii ar putea spune cu certitudine dacă tumoarea i-a afectat acţiunile recente. Este posibil, dar prea greu de cuantificat.”

Ava a expirat. „De ce? De ce ar fi renunţat la ajutor pentru tumoarea lui?” Ea şi-a răspuns imediat la propria întrebare. „Credea că trebuia să moară. A ales-o ca penitenţă pentru rolul său în moartea lui Colleen.” Se cutremură.

Aveau să treacă ani… dacă aveau să treacă vreodată… înainte ca teroarea de acum trei zile să se potolească.

Încă îl mai simţea tăindu-i părul, simţea mirosul de sânge ruginit din covor şi auzea ţipetele lui Derrick. În magazie, crezuse că urma să fie următoarea lui victimă.

Şi aproape m-am înecat.

Apă. Întuneric. Troy.

Braţul lui Mason a alunecat în jurul ei; ea tremura.

Zander a dat din cap. „Probabil că ai dreptate. Am fost în contact cu părinţii ei. Sunt uşuraţi să aibă nişte răspunsuri după atâţia ani. Nu ştiu cât de 1 5 55 5 1 ±5 5 mult a ajutat. Fiica lor tot a murit într-un mod oribil. Asta nu s-a schimbat. Familiile victimelor ucigaşului de pe pod sunt bucuroase să aibă nişte răspunsuri. Niciuna dintre ele nu părea să ştie despre crima comisă de aceşti bărbaţi cu ani în urmă. Aceşti oameni şi-au dus cu adevărat secretul în mormânt.”

„Nu ştiu cum ar putea funcţiona cineva cu un asemenea secret”, a spus Mason. „Cum a putut Carson Scott să intre în politică ştiind ce a făcut în trecut? Cred că fiecare se descurcă diferit. Aaron King avea, evident, probleme cu furia, iar Joe Upton s-a ghemuit şi şi-a ascuns faţa de lume”.

„În timp ce Derrick Snyder a continuat să ruineze vieţile altor oameni”, a adăugat Ava.

„El va plăti pentru o parte din asta acum”, a spus Mason. „Yamhill County alcătuieşte un dosar împotriva lui pentru moartea lui Colleen, iar el trebuie să răspundă în faţa poliţiei din Portland pentru o duzină de infracţiuni diferite. Prevăd că va fi închis pentru tot restul vieţii sale.”

„Dubiţa lui Troy Beadle avea un sistem de scripeţi sudat în cadru. Teoria noastră a fost corectă cu privire la modul în care l-a spânzurat singur pe Joe Upton”, a spus Zander.

Ava şi-a amintit de grinda pe care o simţise cu picioarele prin partea de jos a dubiţei. În întuneric. În apă. Un cutremur îi străbătu nervii.

„Am găsit Explorer-ul lui Carson Scott şi camioneta lui Aaron King parcate în pădure, pe terenul lui Troy Beadle”, a adăugat Zander. „Telefoanele lor mobile erau în casă, împreună cu o parte din articolele lor vestimentare. Şi Euzent a avut dreptate când a spus că Troy Beadle este un obsedat de curăţenie. Nu am văzut niciodată casa unui tip atât de curată. Chiar şi conservele de mâncare erau în rânduri ordonate.”

Zander s-a ridicat.

„Am vrut să te pun la curent şi să văd dacă ai nevoie de ceva.” S-a uitat la Ava şi apoi la Mason. „Se pare că eşti pe mâini competente.”

A făcut o ieşire rapidă, dar politicoasă.

Mason a scuturat din cap în timp ce stăteau la fereastră şi îl priveau pe Zander plecând. „Omule, a avut-o rău pentru tine.”

Ava s-a uitat la el surprinsă. „Tu ştiai? Habar n-am avut până azi.”

„Un bărbat ştie”, a spus el misterios.

Ea şi-a încreţit nasul la el. „Bărbaţii rareori pot vedea ceea ce este chiar în faţa lor.”

„Am văzut”, a spus Mason, întorcând-o spre el şi trăgând-o la pieptul lui. I-a ridicat bărbia. „Îngerii au cântat în creierul meu prima dată când te-am văzut. Doar că nu ştiam ce înseamnă.”

Ea a pufnit. „Eu zic că e o prostie.”

„Ei bine, poate că a durat un pic mai mult decât atât. Mă bucur că cineva ne-a pus unul în calea celuilalt.”

„Şi eu la fel.”

„Eşti bună pentru mine, agent special McLane.” Expresia lui a devenit mortal de serioasă. „Nu mă aşteptam să simt asta vreodată. Când te-am văzut pe balustrada acelui

pod, am fost uşurat că eşti în viaţă şi complet îngrozit că eram pe cale să te văd murind.”

„Îmi pare rău”, a şoptit ea. „Tot timpul mi-am făcut griji pentru ce gândeai. Unul dintre motivele pentru care m-am luptat atât de mult cu el a fost să te împiedic să suferi dacă mi se întâmpla ceva.”

„Ţi-ai făcut griji pentru ceea ce am trăit?”

„La naiba, da. Ştiam că ţi-ai ieşit din minţi.”

„Am vrut să omor pe cineva. Când l-am văzut cum te-a aruncat în spatele dubiţei, eram gata să o deschid cu mâinile goale ca să ajung la tine.”

„Ai făcut-o.” Îşi amintea expresia lui şocată când deschisese uşa de la cargo. Fusese pregătit să meargă până în iad şi înapoi pentru a o prinde.

Aproape o făcuse.

A sărit de pe un pod şi s-a luptat cu un criminal. Pentru ea.

„Aş face totul din nou”, a promis el, cu vocea răguşită. „Nu-i voi da drumul.”

„Nici eu”, a spus ea, strângându-l mai tare. „Mulţumesc că mă iubeşti.”

Mason a râs. „Agent McLane, nu ai idee cât de uşor este să te iubesc. Şi am de gând să o fac pentru tot restul vieţii mele.”

Ea nu mai putea aştepta.